

PANORAMA

31 AUGUSTUS 1939 – No. 35

LOSSE NUMMERS 15 CENT

IN DIT NUMMER: HONDERD JAAR CAMERA OBSCURA

HILDEBRAND EN ZIJN CAMERA OBSCURA

Honderd jaar geleden debuteerde de jonge Nicolaas Beets

Spelevaren en minnekoozen... Onze beminnelijke neef Hildebrand laat ons ruimschoots van deze zoete liefhebberijen genieten en de minnaar van avontuur en liefdesgelispel, die op een grilligen Octobermiddag met den geestigen verteller aan boord stapte, zal van zijn tochtje geen spijt hebben!

Er zullen maar weinig landgenooten zijn, die zich nog niet met hem in het ranke roeibootje gewaagd hebben, want met Hildebrand zijn wij in goed en veilig gezelschap, hij is onze welbespraakte neef, onze gezellige huisvriend.

Misschien is 't al heel lang geleden, dat hij u het mooie najaarsweer liet bewonderen en enkele vleierende woorden losjes langs u heen liet dwalen uit het schuchtere gefluister van den aarzelen Pieter Stastok junior en de liefvallige Koosje van Naslaan.

Wellicht hebt u slechts een vage herinnering aan dit populairste aller roeiochtjes, dat het vroolijke groepje van jonge varensgezellen, evenals vele geslachten van lezers, zoo geamuseerd heeft.

Hoe was het ook weer? We tasten in ons geheugen...

„Pieter is waaratie verliefd!”

Ineens zitten we midden in 't bekende verhaal van de familie Stastok.

Keesje, het zielige diakenhuismannetje, heeft zich zoo juist verdienstelijk gemaakt

met het lossnijten van den tros en daar kiest het vermaarde zestel het nauwe sop van den singel.

De welvarende Dolf heeft het gemakkelijke plaatsje bij het roer bemachtigd, waar hij rustig van het overvloedige middagmaal wat bekomen kan.

Dat is Dolf van Brammen, door de gemoedelijke bewoners van de kleine provinciestad als een soort publieke vermakelijkheid beschouwd, maar voor degelijke droogstoppels en preutsche zuurpruimen niet een simpele steen — maar een rots des aanstoots.

De zoetsappige Pieter behoort tot die droogstoppels en al zit hij met Dolf in dezelfde boot, figuurlijk gesproken varen zij geenszins in hetzelfde schuitje! Voor den braven boekenwurm bestaat er op 't gansche ondermaansche geen wezen, dat hij dieper veracht dan dezen rap gesnavelden spotvogel. De zorgvuldig gebrilde student Stastok is, ook wat zijn levenswijze betreft, eenigermate bijziende. In plaats van Dolf's vlotten, slagvaardigen geest op prijs te stellen, ziet hij op hem neer, omdat Van

Brammen als student schipbreuk heeft geleden en niet alleen zijn betere medeschepselen nog onbevreesd in de oogen kijkt, maar zelfs nauwgezette collegehengsten, als Pieter Stastok, in het ootje durft te nemen.

Zoo haalt Hildebrand, bijna argeloos voor den lezer, zijn figuren uit het dagelijksche, burgerlijke leven te voorschijn. Onderzoekend laat hij zijn critischen blik langs haar gestalten gaan en het is een

speciaal genoegen van hem om menschen, die geheel van aard en levensopvatting verschillen, aan elkander voor te stellen. Uit hun typeering en hun conflicten blijkt dikwijls des schrijvers minachting voor den bekrompen geest en de vooroordeelen van zijn tijdgenooten, die niet zelden nog onze tijdgenooten zijn, want hoewel de samenleving en de menschen in die honderd jaren uiterlijk een groote verandering hebben ondergaan, die wij haast 'n gedaanteverwisseling mogen noemen, toch is 't tegenwoordige menschenkind nog een trouw aanhanger gebleven van dezelfde oude zwakheden en deugden, die zijn verre voorvaderen reeds onder het wambuis droegen. Al lang voordat er sprake was van de Camera Obscura, waren er Stastokken en Van Brammens en wie goed oplet, kan ze ook thans nog ontmoeten, maar Hildebrand heeft ze, met zijn luimige, kernachtige

Dr. Nicolaas Beets (Hildebrand), wiens Camera Obscura in ons land een der meest gelezen boeken werd. Op 13 September 1814 werd Beets te Haarlem geboren als zoon van een apotheker. In de jaren 1833-1839 studeerde hij theologie aan de Leidsche universiteit. In 1840 werd hij als predikant beroepen te Heemstede en in 1854 te Utrecht. De Utrechtsche universiteit benoemde hem in 1874 tot hoogleeraar, een functie, die hij tot 1884 vervulde. Op 18 Maart 1903 overleed dr. Beets.

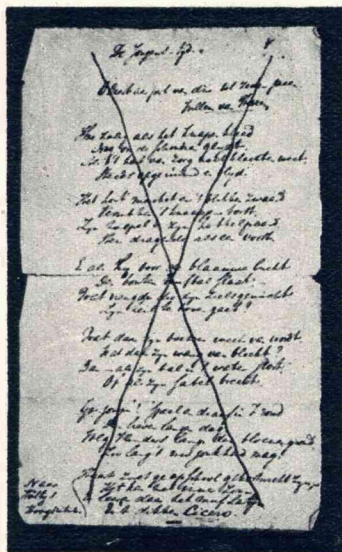
woorden, plotseling duidelijker en levendiger dan te voren in de omljsting van zijn tijd gezet.

We roeien de pleziervaarders nu weer achterna. Voor onze oogen leveren zij een schouwspel op, dat eenigszins aan 'n maskerade doet denken. De heeren aan de riemen, met deftige, hooge doppen op hun wijze hoofden, en de meisjes, prijkend met wijde, sierlijke rokken en vlinderachtige hoedjes, het geheel lijkt allerminst „waterproof”, maar schilderachtig is het zeker en 't zou dan ook, in onzen tijd, een fleurig nummer uit een gekostumeerde gondelvaart kunnen zijn.

Het lieve Koosje en haar hupsche nicht Christien amuseeren zich kostelijk en dan bevindt zich in het gezelschap nog Amelia, de magere zuster van Dolf, die, zooals Hildebrand puntig opmerkt, „een verontschuldiging is voor de tegenwoordigheid van haar broer”. Het dient echter gezegd, dat het nuffige meisje, zij het dan op haar droefgeestige en sentimentele wijze, volop profiteert van de genoegens,

die het spelevaren biedt. Alleen Pieter is vrijwel met alles even onfortuinlijk. Het roeien gaat hem slecht af, zijn nieuwe, puimsteekleurige handschoenen geven den geest, blaren bedekken zijn handen en bovendien heeft hij, terwijl hij naar de lonkjes van Koosje zit te smachten, gemeend een rivaal in Dolf te moeten ontdekken.

Pieter Stastok neemt een ongewild bad! In 't bootje Hildebrand, Dolf van Brammen, de liefvallige Koosje van Naslaan, nicht Christientje en geheel links Amelia van Brammen met haar muziekinstrument.

Het handschrift van Nicolaas Beets in zijn studententijd. Het is een later door hem afgekeurde vertaling van een gedichtje van Hölty, dat hij opnieuw bewerkte en dat in het begin van de Camera Obscura een plaats kreeg.

De grootste rampspoed staat hem echter nog te wachten, want als de dweepzieke Amelia eensklaps eenige laat-bloeiende vergeet-mij-nietjes in het romantische oog krijgt, rust zij niet, voordat ze de hemelsblauwe bloempjes heeft afgeplukt en elk der passagiers met zulk een „levend album-blaadje” is getooid. Dit onschuldige vermaak heeft letterlijk en figuurlijk den val van den held op zijn geweten! Als de natuurvrienden afscheid van den oever willen nemen, zit de boot zoo vast als Haarlem en hoe de schipbreukelingen ook ploeteren, het schuitje is niet vlot te krijgen. In deze spannende oogenblikken waagt de vrijpostige heer van Brammen het, uit te roepen, dat als zij hier voor eeuwig moeten blijven, hij niets vuriger wenscht dan met Kooze in het huwelijksbootje te stappen. De verliefde Pieter, die tot elken prijs dit onheil wil voorkomen, werpt zich in hartstochtelijke drift op den bootshaak, met het gevolg, dat het schuitje werkelijk losschiet, maar door zijn plotselinge vaart den menschenredder in het water sleurt. De ondergang van Pieter Stastok junior is echter niet zoo heldhaftig, als zijn buiteling op het eerste moment doet vermoeden, want ook hier blijkt de rivier nog heel ondiep te zijn, zoodat de drenkeling, kruipend op handen en voeten, gemakkelijk den wal kan bereiken en geen zweem van levensgevaar een dramatisch tintje aan dit onheil schenkt, dat alleen maar belachelijk is.

In een naburige boerderij krijgt Pieter droge kleeren en als het hem, op den terugweg, toch nog gelukt, 'n innig gesprek met Kooze aan te knopen, verschijnt de heer van Brammen wederom als een ongeluk voorspellend gesternte aan zijn hemel, die nu vol gelukzaligheid is, en met een hardvochtig: „Kijk

„Een onaangenaam mensch in den Haarlemmerhout.” We zien Hildebrand en zijn vriend Boerhaave, terwijl neef Nurks de zangeres met een gulden — en 'n hatelijke opmerking — belooft.

van zijn betoog en hier en daar een spitsvondige opmerking naar waarde schatten. Het stuk „Voornitgang”, waarin de schrijver critiek uitoefent op de ouders en opvoeders, die den kinderen het geloof in sprookjes ontnemen hebben, kondigt den Hildebrand van later al duidelijker aan. Het liefst luisteren wij echter naar hem in verhalen als „Een onaangenaam mensch in den Haarlemmerhout”, „De Familie Stastok”, „De Familie Kegge”, „Gerit Witse” en „Een oude Kennis”.

Ter voorkoming van een prozaïsch „waschlijstje” beperken wij ons tot het opnoemen van deze enkele titels.

Wij hebben een vaag vermoeden, dat tal van landgenooten sedert het verlaten van de schoolbanken zelden of in het geheel niet meer met Hildebrand bij die oude kennissen op bezoek zijn geweest, die ware familiestukken in onze vaderlandsche literatuur geworden zijn. We zouden hun willen aanraden den goeden Hildebrand toch niet als een oude, stoffige pruik achteloos in een hoekje te laten staan. Neem de vertrouwde Camera nog eens ter hand en schep weer eens behagen in de studentikoze vertellingen van den „onsterfelijke”, die u opnieuw verrassen zal met de correcte coupe van zijn geest en zijn stijl.

Het is waar, dat weten we allemaal, wereldlitera-

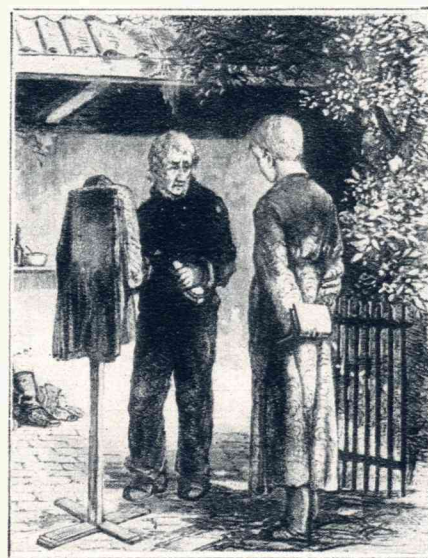
tuur herbergt ze niet. Maar toch durven we te wedden, dat u nu, op ouderen leeftijd, tienmaal meer van de fijne trekjes geniet, dan toen u vroeger tot lezen gedwongen werd en vaak zelfs al die welgevormde zinnen met het taalkundige ontleedmes uit elkander moest pluizen. Zet u nog eens rustig neer tegenover Nurks in den Haarlemmerhout en luister nogmaals —

en nu aandachtiger — naar de stekelige opmerkingen, waarmede dit zwartgallige heerschap alle soorten van inwoners en bezoekers van dat malle, kleine stadje, en ook zijn gastheeren, op dien gedenk-

waardigen Zondag onder vuur neemt. En Hildebrand zelf, hij houdt ons niet minder bezig met zijn plaisante beschrijving van al die menschen, die aan zijnscherpziend oog voorbijtrekken, zooals de kleine middenstanders

met hun vrouwen die één, en hun dochters, die drie graden boven haar stand gekleed gaan, de Zaankanters met hun dubbele dassen, de jongen uit de limonadetent, die zich „niet zeer bekrompen” in zijn rok beweegt, de wereldsche kinderen van den geestelijke, de boekhouders met watten in

Keesje, het diakenhuismannetje, vertelt aan Hildebrand zijn historie tijdens de logeerpartij bij oom Stastok.

de ooren en 't is of wij een oude prent bekijken, als hij spreekt over de Haarlemmerdijkers, die met lange Goudsche pijpen en sliknatte, fijngekrulde bakkebaardjes pronken.

We zouden nog wel wat langer in het lommer van den Hout willen toeven, maar de oude heer Stastok heeft al eenige malen onrustig op zijn horloge gekeken

en we moeten ons haasten, want mevrouw Dorbeen is al aan „het Rijntje” begonnen en dat mogen we niet missen. Tot onze spijt kunnen we hoogstens een uurtje genieten van den gezelligen kout en de smakelijke evenveeltjes in dezen vriendelijken kring, want er is nog zooveel te doen. In den koepel van dr. Deluw staat een kopje thee op ons te wachten, bakker de Groot heeft al een dagbroer, om te vergulden, voor ons gereed gelegd en de charmante Van der Hoogen fixeert ons geïrriteerd, omdat wij op het nippertje de zaal binnenglippen, want de schoone Henriëtte heeft al de eerste accoorden op de piano aangeslagen....

Zoo heeft Hildebrand voor u en voor ons, bij tal van families, helet gevraagd en.... laten wij de Hollandsche gastvrijheid niet te lang op de proef stellen!

Hoe zalig, wien een jongenskiel nog om de schoud'ren glijdt. Dan is het hemel in de ziel en alles even blijd.

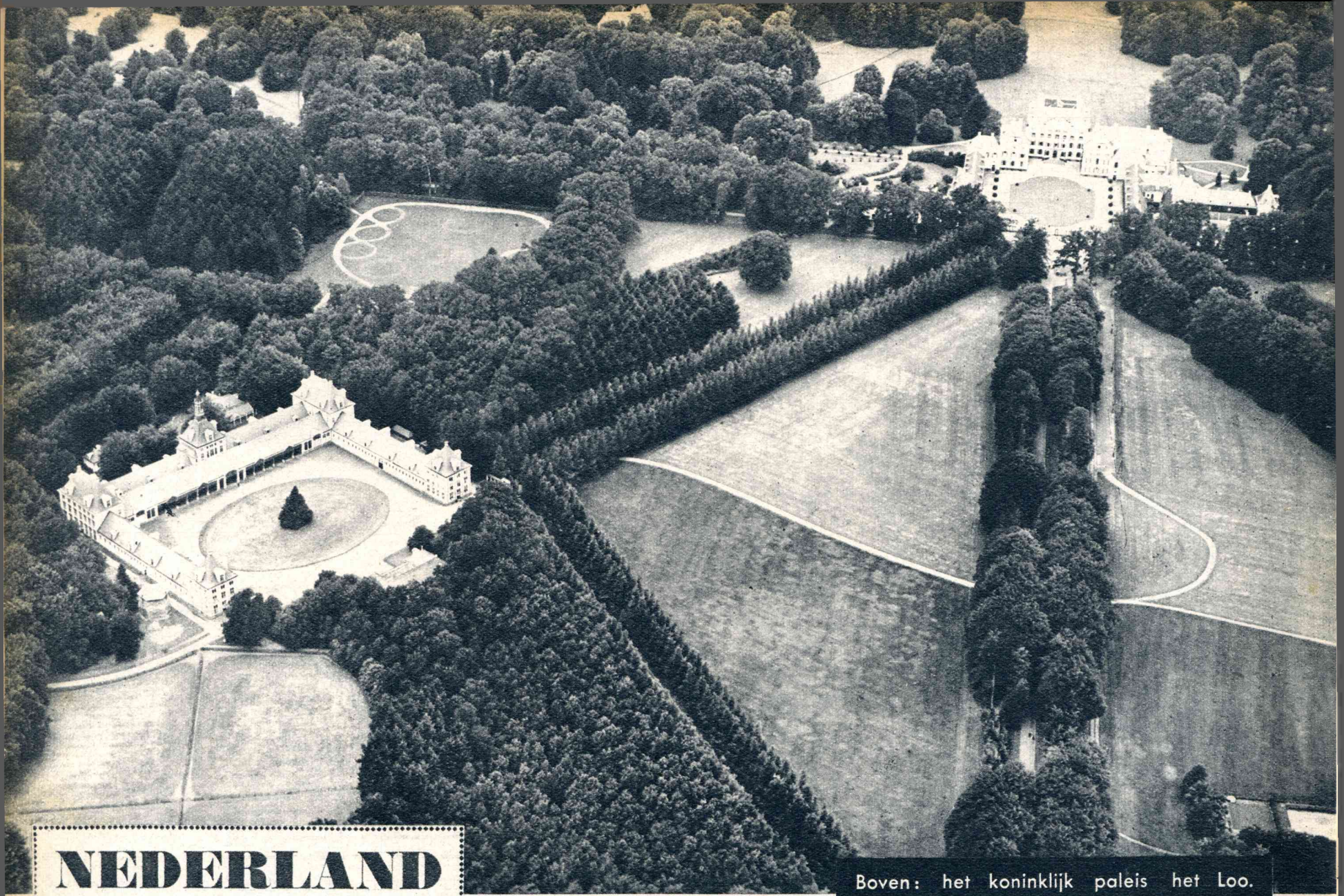
reis aan, Pieter zit waarlijk te vrijen,” maakt hij voor altijd een eind aan deze bedeesde herfstidylle....

Wij schrijven deze beknopte herinnering aan het werk van Hildebrand, omdat het dit jaar juist een eeuw geleden is, dat de jonge student, die later zulk een groote populariteit zou verwerven, zijn intrede deed in onze literatuur. Hildebrand debuteerde in het jaar 1837 met twee opstellen, „Een Beestenspel”, dat in den „Studenten Almanak” voor 1837 verscheen, en „Voornitgang”, dat in het Octobernummer van „De Gids” uit datzelfde jaar werd opgenomen.

De lezers kunnen deze beide opstellen vinden in de Camera Obscura. Vergeleken bij de verhalen en schetsen, die Hildebrand korten tijd daarna geschreven heeft, bezitten deze eerstelingen nog niet dien bijzonderen, bekoorlijken en geestigen stijl, waardoor zijn voornamere werken zulk een buitengewone vermaardheid gekregen hebben. In „Een Beestenspel” klinkt de toon, waarop hij tegen het gevangen houden en te kijk stellen van wilde dieren van leer trekt, ons wat overdreven in de ooren, al kunnen we de strekking

Een nazaat van ds. Nicolaas Beets met een der oudste uitgaven van de Camera Obscura.

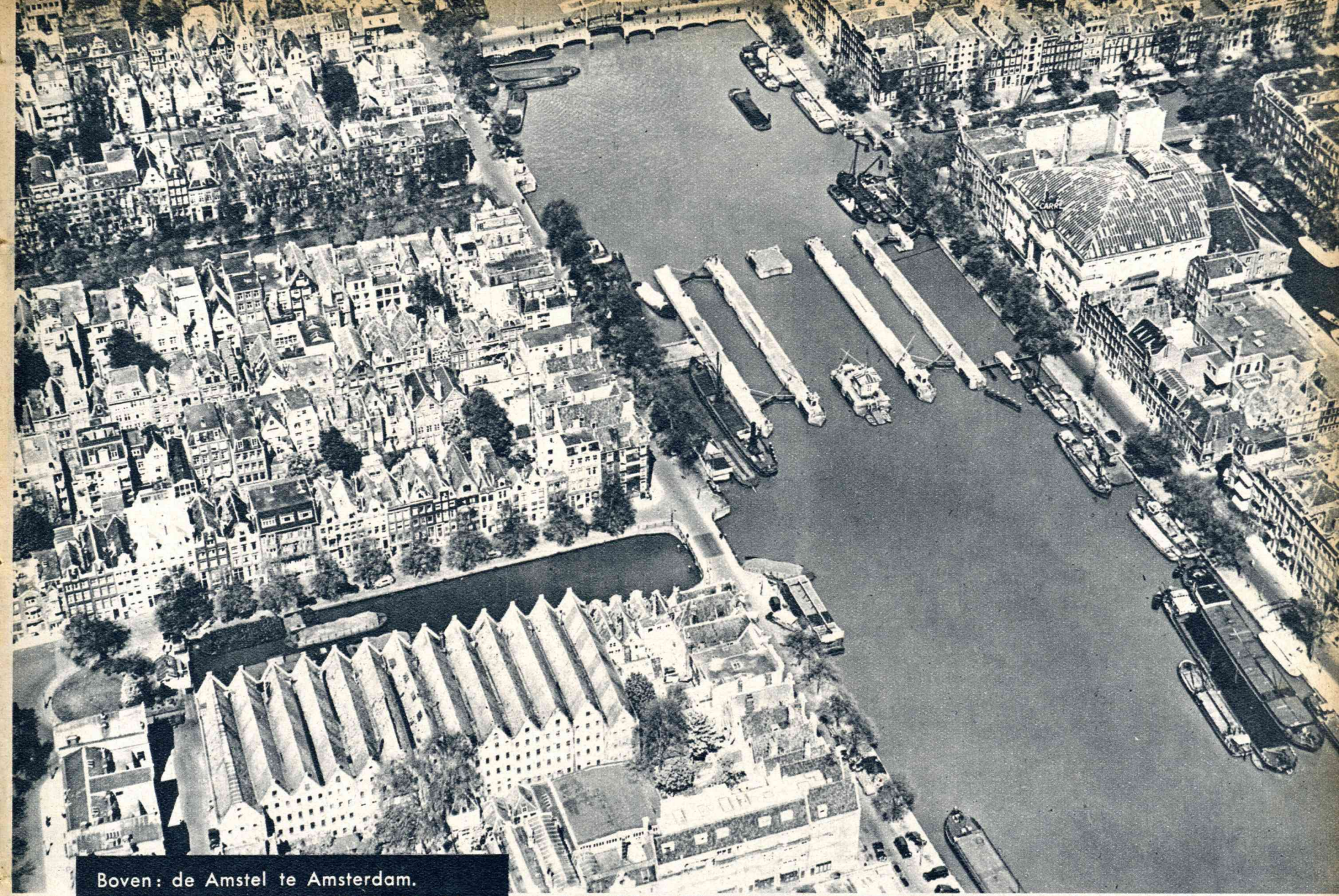

NEDERLAND UIT DE LUCHT

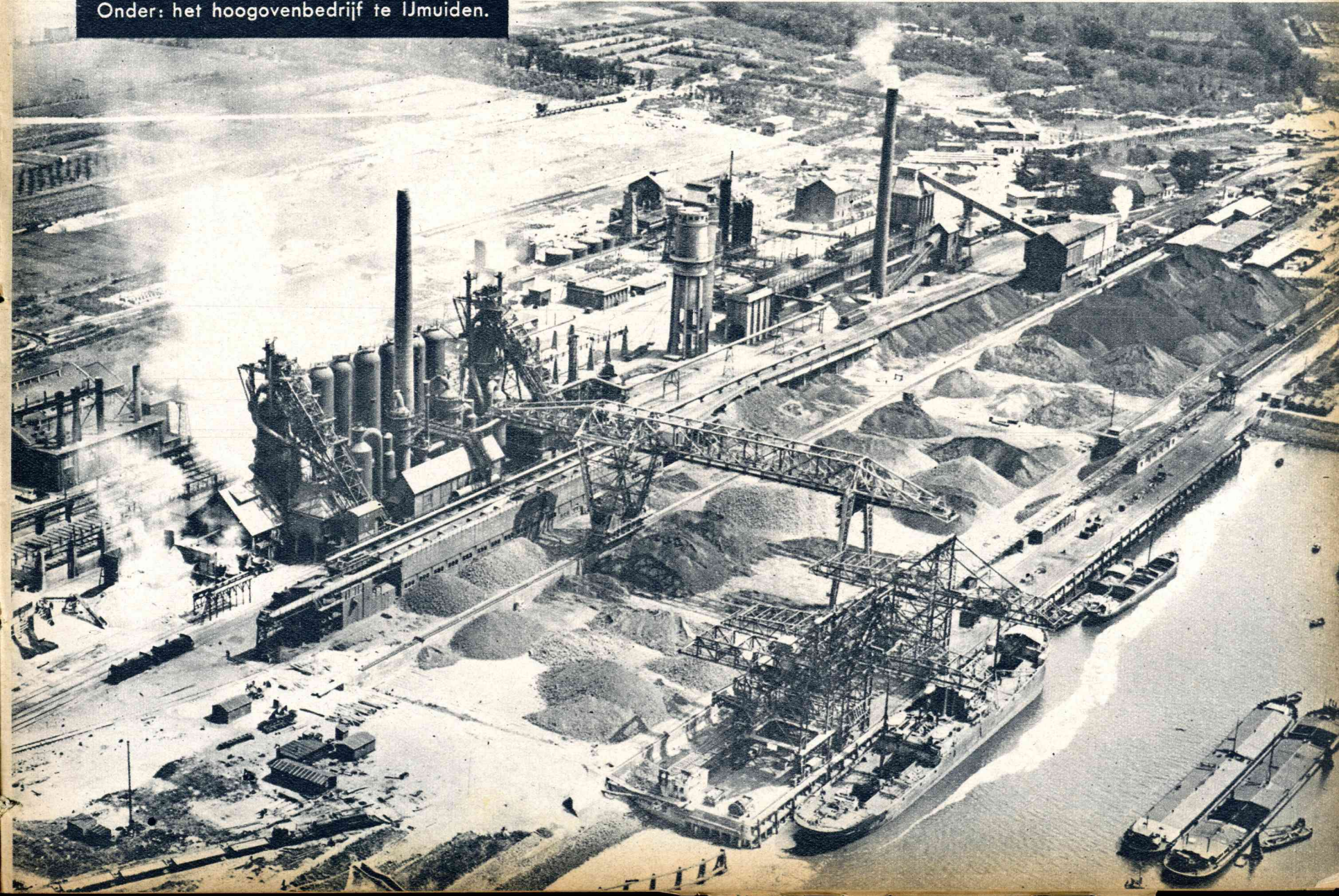
(Luchtfoto's K. L. M.)

Boven: het koninklijk paleis het Loo.
Onder: het Feijenoord-stadion te Rotterdam.

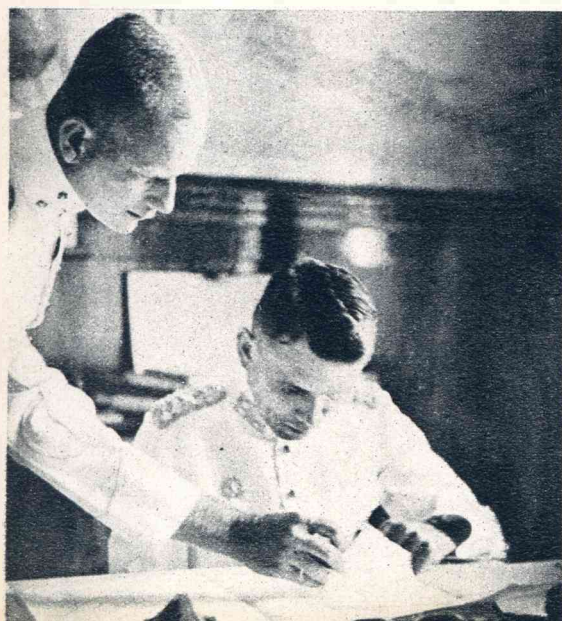
Boven: de Amstel te Amsterdam.
Onder: het hoogovenbedrijf te IJmuiden.

Deze slagorde, waarbij de soldaten rug aan rug voorwaarts gaan, behoedt hen voor onaangename verrassingen.

INDIË IS PARAAT

Het koloniale leger
is goed uitgerust
en goed geoefend

Links: generaal-majoor Berenschot aan den arbeid in 't paleis van den legercommandant. Generaal Berenschot heeft op 22 Juli j.l. de functie van legercommandant van Ned.-Indië overgenomen van zijn voorganger luitenant-generaal Boerstra.

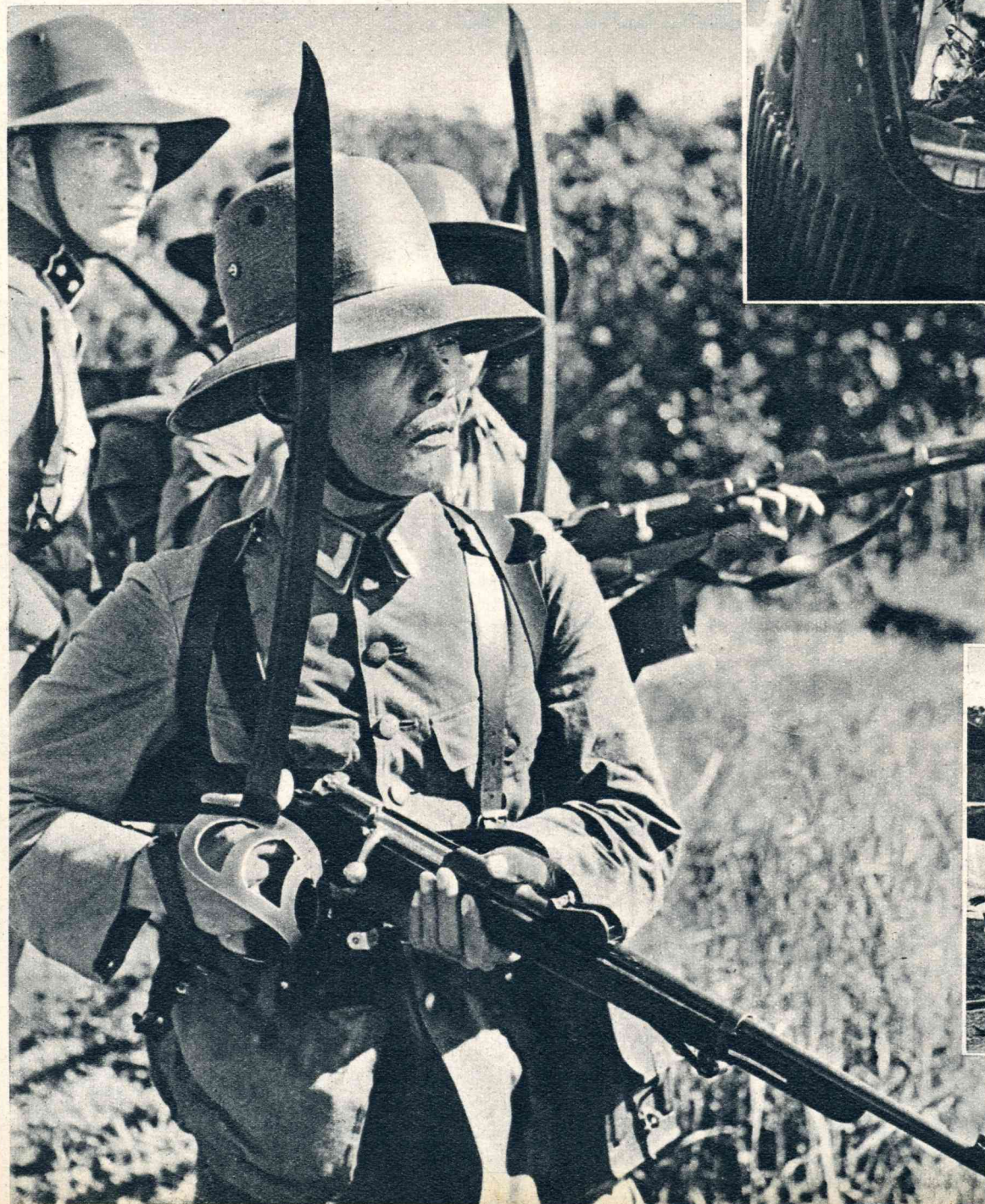
De inlandsche soldaten wonen met hun familie in de kazerne. Zoo komt het dus wel eens voor, dat een huisvader moet salueeren voor een meerdere, terwijl hij juist zijn jongste mee uit wandelen neemt.

De koloniale troepen bestaan uit flink gebouwde mannen, die opgewassen zijn tegen de vermoeienissen in dit heete klimaat.

De verdediging van Insulinde is een zaak, die iederen rechtgeaarden Nederlander na aan het hart ligt. Nog maar enkele jaren geleden werd er in het moederland weinig over gesproken en men beschouwde het als een uitgemaakte zaak, dat Indië, wat er ook mocht gebeuren, weinig gevaar liep ooit in een Europeesch of Aziatisch conflict betrokken te worden. Naarmate de politieke toestanden over de geheele wereld veranderden, hebben onze staatslieden ingezien, dat het kostbaar bezit, door onze voorvaders

De inlandsche soldaten doen politiedienst. Een inboorling, die, tegen de verordeningen in, gewapend is, wordt onderzocht. Op dezelfde wijze hurkte het volk aan den rand van den weg, als een vorst voorbijkwam.

De Nederlandsch-Indische luchtmacht is uitgerust met de modernste machines, die in korten tijd elk bedreigd punt kunnen bereiken.

veroverd, geenszins op een plaats lag, waar oorlogszuchtige of in oorlog zijnde naties zorgvuldig omheenen zouden varen om de rust, die het resultaat is van een verstandig bewind, niet te verstoren. Men weet niet wat er bij een toekomstig conflict kan gebeuren en een land, dat zich niet weet te verweren, zal gemakkelijk een prooi worden

van een staat, die om natuurlijke hulpbronnen of strategische punten verlegen zit. Indië heeft beide; het heeft geen zin dit te ontkennen en daarom is ook in het moederland het besef doorgedrongen, dat Indië in staat moet zijn zich te handhaven als Nederlandsche, als zuiver Nederlandsche kolonie. Het leger, bestaande uit een uitstekend vliegercorps en een kleine, doch goed geoefende landmacht, samengesteld uit Europeesche en inlandsche troepen, is sterk genoeg om het den vijand zoo lastig te maken, dat deze zich terdege dient te bedenken alvorens een onberaden stap te doen.

De vrouwen en kinderen, die in de kazerne wonen, verlaten deze op bepaalde diensturen. Juist wordt het signaal geblazen, dat ze terug kunnen keeren.

Links: Volgens voorschrift met het geweer in den aanslag en de sabel getrokken. Mist het schot, dan beslist het gevecht van man tegen man.

Het beste nieuws voor September

„WINTERWEELDE” is verschenen!

Schoon en kleurrijk als dit jaargetijde, zóó is dit schitterende modeboek.

Ruim 350 prachtige modellen, waaronder vele gekleurd in de juiste modekleuren, vertellen U precies wat er al zoo in den a.s. herfst en winter gedragen zal worden. Het eene toilet is al mooier dan het andere en het zal U moeilijk vallen er een keus uit te maken. En toch... hoe prettig en gemakkelijk dit boek bij de hand te hebben. Een jasje voor Dick, een jurkje voor Elleke, een mantelcostuumpje voor Uzelf, voor elk geval is er een uitgebreide serie voorbeelden en beteekent het boek voor U een goeden raadgever. En hoe nuttig straks bij het zelf maken, het duidelijk geteekende model naast U te hebben.

De geheele maand September

kunt U het prachtige modeboek „Winterweelde” aanschaffen en daarna ook nog... als er ten minste nog exemplaren over zijn. Maar rekent U daar niet al te veel op, want het loopt nu al storm en we zouden het niet prettig vinden U te moeten teleurstellen. Het beste zal zijn, het meteen maar te bestellen. „Winterweelde 1940” kost slechts 60 cent.

Zelf maken! Dat beteekent een groote geldbesparing en het is niet moeilijk. De juiste knippatronen leveren wij U direct uit voorraad en tegen billijke prijzen: 20, 35 en 50ct.

Bestellingen kunnen geschieden bij Uw agent. Uw bezorger of den boekhandel; door girostorting op no. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels aan onderstaand adres:

Wat staat er al zoo in de nieuwe „Winterweelde”?

VOOR DAMES:

Japonnen
Deux pièces
Gekleede Japonnen
Avondjaponnen
Ochtendjaponnen
Mantels
Tailleurs
Swaggers
Mantelcostuums
Skicostuums
Blouses
Overhemdblouses
Vestblouses
Gekleede blouses
Rokken
Pyama's
Lingerie

VOOR BAKVISSCHEN:

Japonnen
Avondjaponnen
Mantels
Regenmantels
Swaggers
Sport-mantelcostuums

VOOR MEISJES:

Jurken
Rokken
Mantels

VOOR JONGENS:

Pakken
Colbertcostuums
Sportcostuums
Jassen
Jekkers

Tezamen 353 modellen

PATRONENKANTOOR PANORA

Nassauplein 1 • Haarlem

inlander

NEDERLAND PARAAT.

Wel is er geen reden om aan te nemen, dat in de woelige dagen, die Europa thans doormaakt, eenige bedreiging tegen ons grondgebied of tegen onze onzijdigheid gericht zou worden. Maar de Nederlandsche regeering en de militaire autoriteiten hebben toch niet te lang geaarzeld met het treffen van die maatregelen, die onze grenzen en kusten verdedigen kunnen ook tegen het kleinste onwillekeurige incident, dat onze neutraliteit in gevaar zou kunnen brengen en onzen goeden wil doen betwijfelen. In alle rust en orde verliepen de maatregelen van voormobilisatie en mobilisatie en al wat in verband daarmee noodig werd geacht.

De requisitie van auto's op het Mathenesserplein te Rotterdam leverde een ongewoon schouwspel.

De minister van Defensie, de heer Dijshoorn, houdt geregeld voeling met den chef van den generalen staf, generaal Reijnders.

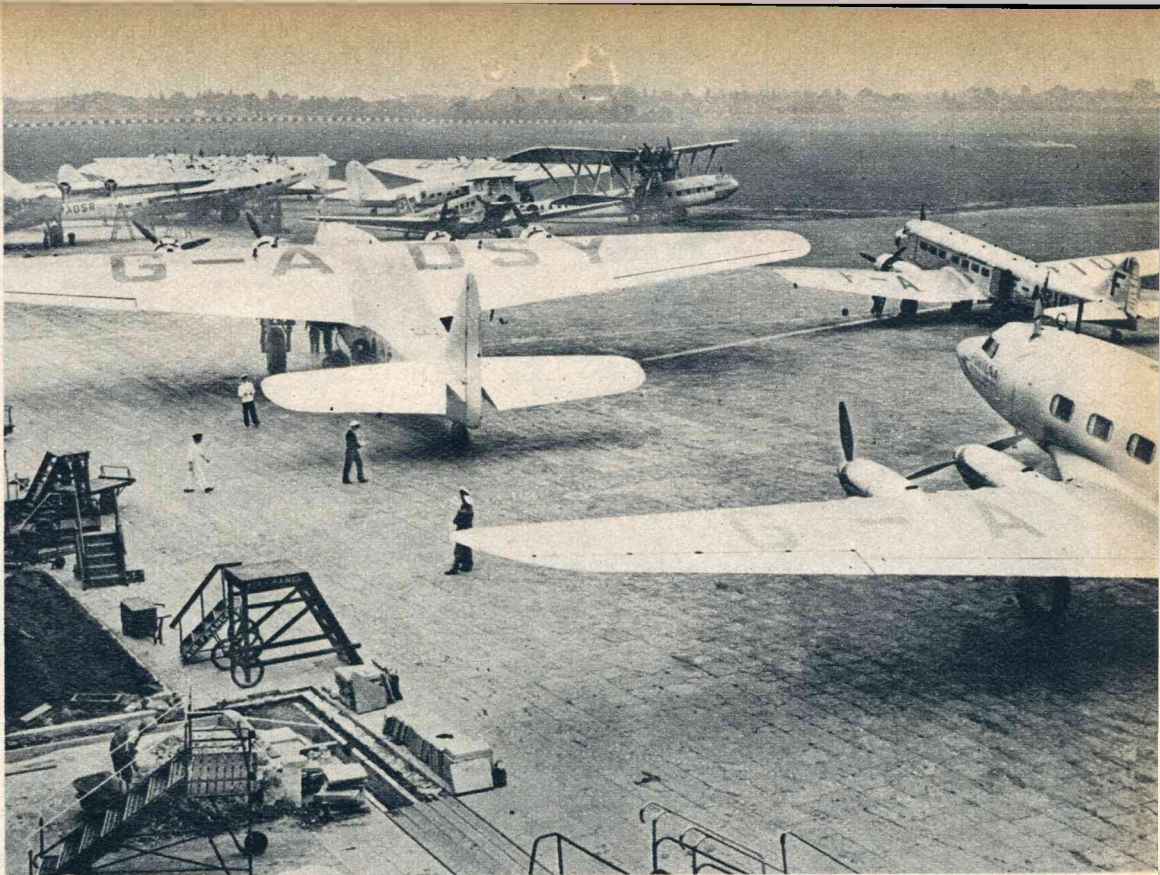
De leden van het Amsterdamsche Corps van Vrouwelijke Vrijwilligers zorgen voor het vullen van de sandzakken, waarmee musea en andere kostbare publieke eigendommen beschermd worden.

Bij treinen vol, zoodat zelfs particulieren reizigers het vervoer moest worden ontzegd, vertrokken onze landsverdedigers naar hun posten.

En natuurlijk brengt het afscheid onder zulke omstandigheden zoodat geen tragische, dan toch roerende tafereeltjes mee, zooals wij er op 't Amsterdamsche Centraal Station meemaakten.

Uit alle landen komen passagiersvliegtuigen op Croydon aan met reizigers, die het raadzaam achten naar Engeland terug te keeren.

De betonnen tankafweerpalen, die deel uitmaken van de versterkingen aan de Duitse westgrens, den zg. Westvall.

DE SPANNING IN EUROPA STIJGT

In een pantserkoepel wordt een stuk zwaar geschut opgesteld. Een groot aantal van deze koepels ligt in den zg. Westvall verborgen.

Een groot aantal Londense kinderen wordt reeds voor alle zekerheid naar het platteland gebracht. De ouders nemen op het Waterloo-station afscheid.

Sir Neville Henderson arriveerde Zaterdag, 26 Augustus, op Croydon, naar vernomen wordt met voorstellen van Hitler ten einde een vreedzame oplossing in de huidige crisis te vinden.

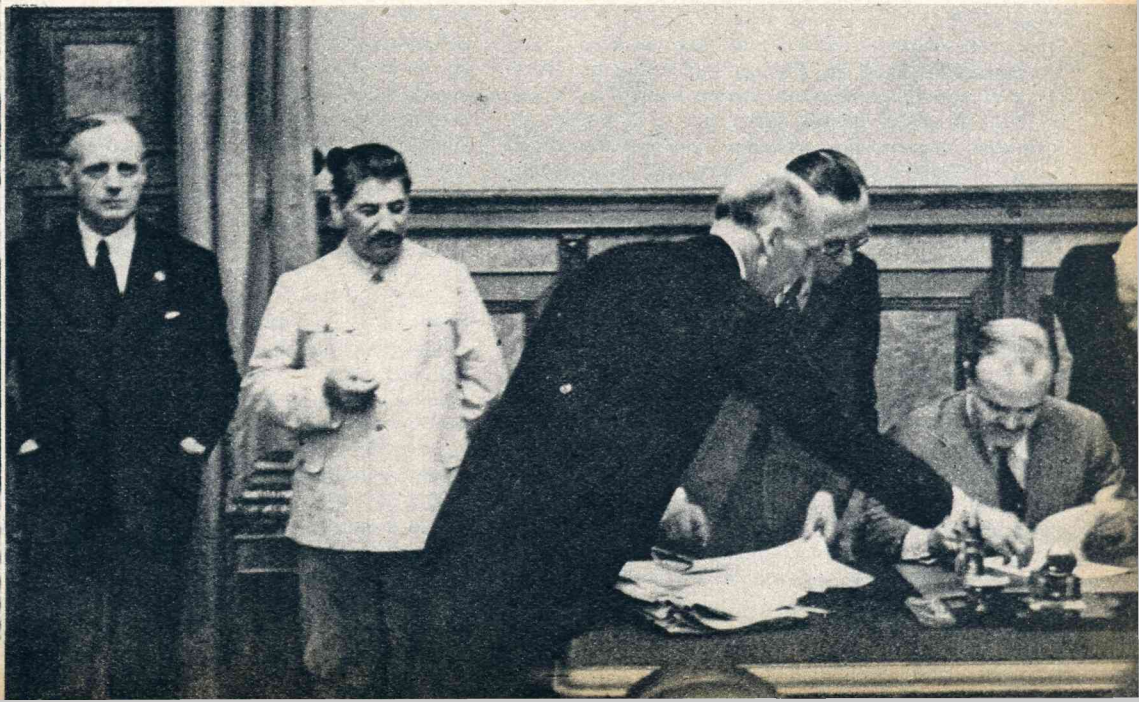

Talloze Londenars maken aanstalten de stad te verlaten. In verband daarmee hoopen de koffers zich op in de halls van het Waterloo-station.

Ook in Parijs worden de kinderen naar het platteland getransporteerd. Deze foto is genomen aan het Gare du Nord.

De ondertekening van het niet-aanvalsverdrag tussen Duitsland en Rusland. Van links naar rechts: Von Ribbentrop, Stalin, onderstaatssecretaris Gauss, legatieraad Hilger en Molotov, en de Duitse ambassadeur graaf von der Schulenburg.

MR. POLLEY GAAT PAARDRIJDEN

door

Harry Irving Shumway

Mr. Eustace Polley voelde zich geïrriteerd. Zijn rechterbeen stak hevig en zijn rug niet minder. Bovendien was het Maandag en de laatste van de maand, waardoor er altijd drukte en een nerveuze stemming in het bankgebouw heerschte. Hij zou laat moeten blijven en het eenige, waarnaar hij verlangde, was de zachte divan in zijn gezellig ingerichte huisje.

Hij werkte hard in de kas-afdeeling van Miller's bank. Stapels rekeningen groeiden, slonken en groeiden opnieuw. Om half twaalf had hij trek in een kauwgummetje, maar je maakte een slechte beurt, wanneer je tijdens de werkuren in Miller's bank bonbons, chocolade of andere versnaperingen verorberde. Hij keek op en zag twee heeren binnenkomen.

De bank-inspecteurs! Dat ze nu juist dezen, extra-drukken en vermoedenden dag voor hun half-jaarlijksche bezoek moesten uitkiezen! En G. M. Bursley, de hoofd-inspecteur, kon een onuitstaanbare vent zijn.

Mr. Polley was, ondanks zijn steken en pijnen, opgewassen tegen het eentonige en afmattende werk. Hij was een kleine, milde, bijna onopvallende verschijning, droeg een bril en sprak met een lage, aarzelande stem.

Om tien minuten over twaalf werd de schuifdeur achter hem geopend en trad mr. G. M. Bursley binnen. Hij groette mr. Polley even en ging aan het werk. Mr. Polley leidde den stroom van betalingen naar een ander loket.

„Dat is alles, mr. Polley,” zei de controleur. „U kunt 't weer overnemen.” Mr. Polley voelde, dat Bursley hem met een eenigszins zonderlingen blik opnam. Hij sloot de deur en ging naar de volgende kooi. Binnen tien minuten werd mr. Polley afgelost om te gaan lunchen. Toen hij na vijftientwintig minuten weer terug was, kreeg hij een boodschap, dat de directeur van de bank, mr. Smithings, hem onmiddellijk wilde spreken. Hij klopte op de deur van het privé-kantoor en werd verzocht binnen te komen. Naast mr. Smithings zat mr. Bursley.

„Ga zitten, Polley,” zei de directeur, „er is iets, waarover mr. Bursley gaarne met je wilde spreken.” De inspecteur was irriterend kalm. Hij hield een stuk papier in zijn hand en toen Polley dat zag, trok hij van schrik z'n wenkbrauwen omhoog.

„Mr. Polley,” begon de inspecteur, „ik vond dit papier in uw kooi en heb mij er ten eerste over verbaasd. Is dit uw eigendom?”

„O, ja,” knikte de kassier, terwijl hij z'n lippen bevochtigde, „ja zeker, inderdaad.”

De koude, grijze oogen doorboorden de zijne. „En als ik mij niet vergis, zijn dit de namen van paarden, renpaarden: „Top Gallant - Bonton Blue - Drover - Moskou - Palham - Lady Suffolk - Poca-hontas.” Ongetwijfeld renpaarden, mr. Polley.”

„Ja, ik geloof wel, dat u ze zoo kunt noemen. Maar...”

„U weet toch zeker wel, dat bankdirecties niet graag zien, dat hun employé's op renpaarden wedden. Daar is heel wat narigheid uit voortgekomen, nietwaar?”

„Ja, eh — ik — ik wed niet, dat wil zeggen —”

„Denk eens goed na, Polley,” snaauwde mr. Bursley. „Wat is er nu eigenlijk aan de hand?”

„Deze paarden op m'n lessenaar — ik bedoel, de lijst met namen van paarden, vertegenwoordigen prenten. Oude prenten en gravures. Ik won ze met een weddenschap.”

„Dus u wedt alleen op prenten van paarden. Ja, ja, ik begrijp het,” zei de inspecteur sarcastisch. „Een verbaasd interessant tijdverdrijf, zou ik zoo zeggen. En waar sluit u deze weddenschappen? Op de renbanen of in speelholten?”

„U bent onrechtvaardig, mr. Bursley. Ik wedde slechts één keer. Als u aan m'n woorden twijfelt, kunt u generaal Anthony Twigg opbellen, of mr. Schmutz.”

„Schmutz!” riep mr. Bursley verbaasd uit. „Toch niet Red Schmutz, de man, die de nachtelub „Het gekleurde hoedje” exploiteert? Dus hij is een vriend van je?”

„Dat zegt ie ten minste,” haastte Polley er aan toe te voegen. „Hij beweert, dat ik z'n leven redde — en hij noemt me amice. Niemand heeft me ooit eerder zoo genoemd.”

Mr. Bursley keek hem minachtend aan. „Ik veronderstel, dat je ons nu nog wijs zult maken, dat je niet weet, wie Red Schmutz is. Een restaurant heeft hij! Dat kun je net gelooven! Hij is staatsvijand nummer drie of op z'n minst vijf. Die nachtclub van hem is een speelhol en erger.”

Even keek hij Polley onderzoekend aan. „Tuschen twee haakjes, zei je zooeven niet, dat jij volgens zijn bewering z'n leven gered hebt? Hoe heb je dat voor elkaar gespeeld?”

„Ik — ik richtte alleen een geweer op een groepje menschen. Ik —”

„Jij, wat!?”

Met 'n zijden zakdoek, welken mr. Polley uit z'n zak opdiepte, veegde hij de pareltjes van z'n voorhoofd. En tegelijkertijd viel een metalen voorwerp op den grond. Mr. Bursley's oogen schitterden. Hij raapte het op en onderzocht het.

„Een boksbeugel!” zei hij, mr. Polley aanstarend. „Als ik niet té onbescheiden ben: hoe ben je aan dit — dit verschrikkelijk wapen gekomen?”

„Mr. — mr. Schmutz,” stamelde de kassier, „eh — hij wilde me iets geven als belooning voor wat ik voor hem gedaan heb — en geld wou ik niet aannemen.”

„Ik geloof,” zei mr. Bursley, „dat er hier heel wat is, dat opheldering verdient. Ik stel voor mr. Polley gelegenheid te geven op z'n gemak deze merkwaardige dingen te verklaren.”

„Ik stem volkomen met u in, mr. Bursley,” beaamde directeur Smithings. „Ga in dien stoel daar zitten, Polley. Begin bij het begin en vertel ons precies, wat er allemaal gebeurd is.”

Mr. Polley, die in 't geheel niet bespraakt was, staarde verlangend naar het plafond, alsof hij van daar hulp verwachtte. Eindelijk begon hij:

„'t Is allemaal gekomen door Minerva, mijn vrouw — twee weken geleden zei ze tegen me: Eustace, je moet er eens uit. En wat je werkelijk nodig hebt, is een paard. Er is niets ter wereld, dat een man werkelijk tot een man maakt, dan paardrijden. En wat jij doet, is lezen, lezen, en nog eens lezen.” Ze zei nog veel meer dan dat en hield maar niet op. Het resultaat ervan was, dat ik den volgende dag — Zondag — de zaak met mijn naasten buurman, generaal Twigg, besprak. „Ik geef je vrouw gelijk,” zei de generaal tegen me. „Iedere vent die recht is van lijf en leden behoort een paard te bezitten. En ik bedoel een paard, niet een van die afschuwelijke kortgestaarte tengere knolletjes, verdraaid-nog-an-toe, ik verlang ook naar een paard. Zoolang als wij buiten de stad wonen, zullen we er een hebben. En ik zal je rijles geven.” Denzelfden dag trokken de generaal en ik er op uit om een span paarden te kopen. Ik voelde in het geheel niets voor een paard, maar wanneer een vrouw als Minerva en een vriend als generaal Twigg er achterheen zitten — dan is 't een soort noodlot. We kwamen aan een vervallen boerenwoning. In het land liepen veel dieren en daarom gingen we maar op het huis af. Een man kwam naar buiten en de generaal vertelde hem, wat we wenschten.

„Geen spillepootige, kortstaartige speelgoed-diertjes,” zei de generaal. „We moeten paarden hebben, groote paarden. Wanneer ik rijd, wil ik iets onder me hebben!”

„Dat komt prachtig uit! Ik heb juist wat de heeren wenschen,” zei de man. „Ik heb zes paarden, waarvan ik er twee kan verkoopen. Prachtige beesten en ontzettend sterk.”

Hij haalde ze uit den stal. 't Waren erg groote, hooge dieren met pluimen aan de hoeven en pooten. De man zei, dat ze 1500 pond wogen en wilde voor elk van hen honderdvijftig dollars hebben.

„Verkocht,” schreeuwde de generaal. „Nooit heb ik betere hitten gezien. Echte artillerie-paarden.”

We kochten ze. Ik veronderstel dat ik op dat moment in 'n soort droomtoestand verkeerd moet hebben.

„Kom op!” schreeuwde de generaal. „Jongen, dat is leven! 't Zal een man van je maken, Polley.” In

galop reden we het boerenhof af. Ik voelde me, alsof ik in de nok van een scheepsmast zat, zoo hoog, maar na een poosje begon ik er een beetje aan te wennen. De generaal was erg gelukkig en plotseling barstte hij in een luid lachen uit.

„Zalik je eens wat zeggen, Polley? Deze hitten moeten namen hebben. Ik heb een geweldig gevoel voor humor en daarom ga ik dit beest van mij „Zeebeschuit” noemen!”

„Wat is een zeebeschuit?” vroeg ik.

„Een beroemd paard, sufferd,” antwoordde de generaal. „Jongen, z'n naam zal iederen dag in de krant komen te staan. En laten we zeggen, jij noemt je hit — eh — eh — „Admiraal!” Ha, ha, die is goed! Verbaasd goed. Jongen, ja, ik was vroeger de grappenmaker van onze officierstafel. Hup, Zeebeschuit!”

„Dien nacht kon ik niet slapen. Paardrijden zonder zadel kan dikwijls zeer onaangename gevolgen hebben. Maar Minerva wakte me den volgende morgen toch een uur vroeger dan gewoonlijk. Ze zei, dat ik, nu ik een werkelijke landheer was, ook mijn ochtendrit vóór het ontbijt moest maken. 't Was erg pijnlijk, maar ik ging. Dien avond kwam de generaal bij me met een zadel, een oud legerzadel.

„'t Zal je passen als een handschoen, Polley. 't Was bedoeld voor een echt paard en jongen nog aan toe. jouw Admiraal en mijn Zeebeschuit zijn beide echte paarden.”

Sindsdien reden we iederen morgen. En den eersten Zaterdagmiddag maakten we 'n langen rit. Ik kan gerust zeggen, dat de generaal dikwijls goede ideeën heeft.

„Polley,” zei hij, „we kunnen de zaak nog sportiever maken. En ik heb een enorm voorstel. Laten we een wedstrijd houden. Aanstaanden Zaterdag of zoo zal je wel heelemaal aan Admiraal gewend zijn. Ik daag je uit en ik wil er nog om wedden ook!”

„Nee,” zei ik, „ik wed niet. En ik ben ook nog niet bekwaam genoeg om voor jockey te spelen.”

De generaal keek me aan. „Ik zal je eens wat zeggen, Polley. Jij hebt een oogje op mijn collectie oude paarden-prenten. En ik ben ze beu. Maar ik zou die scheerkroezen van jou wel willen hebben. Ik verded mijn map oude prenten tegen jouw verzameling antieke scheerkroezen.”

Mr. Polley wreef z'n been. „De wedstrijd werd laatstleden Zaterdag gehouden. Ik — ik trainde zeer intensief. Ik had zoo'n idee dat mijn Admiraal iets sneller liep dan Zeebeschuit. En ik kan gerust zeggen, dat wanneer deze enorme paarden naast elkaar galoppeerden, de grond onder ons dreunde.

„We moeten nog iemand hebben, die den inzet in bewaring neemt,” zei de generaal. „Niet, dat we elkaar niet vertrouwen natuurlijk, maar alleen om het echt te doen schijnen. Ik sprak er met onzen nieuwen buurman mr. Schmutz over, en hij zei me, dat hij deze functie gaarne zou willen vervullen en tevens als scheidsrechter optreden. Ofschoon hij volgens zijn zeggen juist een rustig en teruggetrokken leven leidde, wilde hij ons toch wel een vriendendienst bewijzen.”

Mr. Bursley snoof even: „Red Schmutz als scheidsrechter en inzetbewaarder. Hum! Ga door, mr. Polley.”

„Dien Zaterdag motregende het, zooals u zich misschien nog wel zult herinneren. Maar de generaal drong er op aan den wedstrijd toch te laten doorgaan. „Verdraaid, de paarden zijn toch waterproof! Ik heb mr. Schmutz ertoe gekregen ons met een oude trompet, 'n origineelen ouden posthoorn, af te blazen! Hij is erg geestig — want hij zei, dat ie een machinegeweer prefereerde, maar voor dezen keer genoegen nam met een trompet.” Om kwart over twee kwam ik van de bank thuis. We liepen naar den stal en zadelden de paarden. Toen haalden we mr. Schmutz op en gingen met hem naar het veld achter zijn huis, waar de startlijn was.

„Vijf mijl is het traject,” verklaarde de generaal „Dwars door het land over heg en steg, tot aan den watertoren, om den vijver heen en vervolgens terug door het kreupelhout tot aan den start, welke tevens de finish is.”

„Wat moet ik met deze bazuin doen?” vroeg mr. Schmutz.

„Er alleen krachtig op blazen,” antwoordde de generaal.

„Ik klom op Admiraal en de generaal op Zeebeschuit. „Tjonge in jaren heb ik zoo'n lol niet gehad,” brulde de generaal. „Alles gereed, Polley, oude kool-raap?”

Mr. Schmutz zette de trompet aan z'n lippen. „Klaar, jongens? Oké.” Hij liet een schetterend geluid uit het instrument komen. Ik geloof, dat Admiraal niet erg op trompetten gesteld was, want ik viel bijna van hem af, toen hij wegvloog. Daar galoppeerden we over velden, muren en hekken. Iederen keer, als Admiraal een hindernis genomen had, voelde ik mijn tanden lossen zitten. 't Was een verschrikkelijke rit. Ik kan me niet herinneren iets van den generaal of het landschap gezien te hebben: alles was één waas. Poltseling drong het tot me door, dat Admiraal op hol geslagen was! Ik voelde me doodsbenauwd, dat kan ik u verzekeren. Maar op een of andere manier zag ik er kans toe den bocht om den watertoren te maken en hem eenigszins te beteugelen. Admiraal was zóó opgewonden, dat hij in plaats van om den vijver er dwars doorheen ging, waardoor ik druipend mijn rit vervolgen moest. Toen stormde hij door het kreupelhout en ineens werd mijn hoed door een boomtak afgerukt. Even buiten het bosch was 't, toen — toen Admiraal me van zich afwierp. Hij struikelde en over z'n kop viel ik op den grond. Ik kwam op m'n knieën terecht en bezerde mijn rug, maar omdat ik in een modderpoel belandde, viel ik nogal zacht. Duizelig bleef ik op den grond liggen. Iemand kwam op me aangerend. Het was mr. Schmutz.

Hij greep Admiraals' teugels en schreeuwde me toe: „Kom op, amice. Ik houd hem wel even vast. Stijg op, je kunt den generaal nog nét verslaan!” Ik voelde er niets meer voor, maar mr. Schmutz hield aan. Ik geloof zelfs, dat hij me een stomp gaf. Hoe dan ook, ik herinner me, dat ik weer opsteeg en... weg waren we weer. Maar er is weinig meer

te vertellen. Ik kwam vijf minuten voor den generaal aan en hij toonde zich er heelemaal niet over gepikeerd, dat ik van hem gewonnen had. „Den volgenden keer starten we met een geweeerschot,” zei hij. „Die hit van jou kan niet tegen muziek, en ze zullen hem wel nooit kunnen afriichten om dienst te doen bij de militaire kapel. In elk geval, m'n gelukwensen, Polley. Je hebt schitterend gereden. Aanstaaenden Zaterdag houden we een nieuwen wedstrijd. Maar ga eerst een bad nemen — je ziet er uit als een polderjongen! — en kom dan naar mijn huis om een borrel te drinken.”

Na het diner voelde ik me beter en toen herinnerde ik me, hoe vriendelijk mr. Schmutz was geweest.

Nu, ik verzamel geen vuurwapens. De donderbus won ik op een lot, dat ik op een veiling gekocht had. Ik haalde het ding uit elkaar en knapte het wat op. 't Was na het diner en bijna donker, toen ik naar mr. Schmutz hinkte om hem dit oude vuurwapen te geven. Ik bemerkte, dat een auto voor de deur stond. Juist toen ik de laan afliep hoorde ik stemmen. Maar ik was nu eenmaal al zoo ver en wilde niet teruggaan. Heeren, ik kwam den hoek om en aan de voordeur stond mr. Schmutz met twee vreemde mannen. Zij draaiden zich om en zagen mij en de donderbus. Een van de mannen schreeuwde: „Een machinegeweer!” En toen renden ze weg. Ik zag ze in den wagen springen en hoorde ze vol gas geven. Mr. Schmutz bleef staan en keek me aan. „Amice, je redde m'n leven. Wat is dat voor een ding, dat je daar hebt?”

Hij struikelde en over z'n kop viel ik op den grond.

kwam hij met dien boksbeugel voor den dag. Hij zei tegen me: „Amice, ik had ongelijk, toen ik beweerde, dat ik geen antieke dingen bezit. Hier is een stuk, dat een eerlijke knaap mij eens gaf — goeie ouwe Billy de Stomper. Menige kaak heeft Billy met dit dingetje bewerkt. 't Moet van 1890 zijn of zelfs ouder. Neem het aan, maar hang het niet boven den haard. Houd het bij de hand, altijd gereed voor een kaakstoot.”

Mr. Schmutz is een erg zonderlinge man, maar toch wel aardig, als je hem eenmaal kent.”

Mr. Bursley keek mr. Smithing aan.

„Wel, Polley,” zei de directeur, „ik vind, dat alles nu in orde is. Ben je bevredigd, Bursley?”

Mr. Bursley knikte. „Dus je hebt aanstaanden Zaterdag weer een race met dezen — eh — generaal?”

„Ja, meneer, daar staat hij op. Maar dezen keer is er natuurlijk geen weddenschap aan verbonden.”

„O, maar dat soort weddenschappen is onschuldig genoeg,” zei de inspecteur. „Ik zelf — eh —”

Hij aarzelde en keek Smithings onderzoekend aan. Smithings glimlachte en keerde zich naar den kassier.

„Ach, Polley, ik weet nu eenmaal graag, hoe al onze employé's leven, en zoo. Ik geloof niet, dat ik ooit mrs. Polley ontmoet heb. Wat denk je van — eh — aanstaanden Zaterdag? Ik zou den wedstrijd ook graag willen zien.”

„O, dat zou ik prachtig vinden.”

Mr. Smithings keek ondeugend naar mr. Bursley. „Ik geloof zeker, dat jij ook wel zoudt willen komen, als Polley er ten minste geen bezwaar tegen heeft. Ik zet vijftig dollar op Polley's Admiraal.”

Mr. Bursley snoof even. „Geen sprake van,” zei hij. „Ik ben de eerste die de zaak op 't spoor is gekomen. Polley's knol is van mij en ik zet zestig tegen vijftig — en het startgeweer is een bazuin, die door mr. Schmutz bespeeld moet worden!”

„Mr. Schmutz, ik nam dit mee als een bewijs van dank voor uw vriendelijkheid jegens mij. 't Is een oud kanonnetje, gebruikt in den Vrijheidsoorlog.”

„Wel, amice, ik ben je erg dankbaar. Ik dacht, dat ik alle vuurwapens kende, maar dit is iets nieuws voor me. En, amice, ik zeg nogmaals: je redde m'n leven. Dat waren een paar leelijke zware jongens en ik vrees, dat zij niet veel goeds in hun schild voerden,” zei hij raadselachtig. Toen noodigde hij me uit binnen te komen en toonde zich een aangenaam gastheer. Ik mag hem erg graag. De donderbus hingen we boven den schoorsteen en daarna

ALLEN WILLEN

NEVILLE CHAMBERLAIN, de Engelse minister-president, in zijn Lagerhuis-rede op 24 Aug. 1939: De ramp is nog niet over ons gekomen en nog moeten wij hopen, dat rede en verstand een weg mogen vinden om zichzelf weer te doen gelden. Ik ben er zeker van, dat het Lagerhuis de waardeering deelt, waarmee de regering kennis heeft genomen van den oproep tot vrede, die gisteren is uitgesproken door koning Leopold van België.

LORD HALIFAX, de Britsche minister van Buitenlandse Zaken, in zijn radio-rede van 24 Aug.: Ik bid vurig, dat de oproepen van koning Leopold, Z.H. den Paus en president Roosevelt beantwoording mogen vinden in de harten der menschen.

Mr. HORE-BELISHA, de Engelse minister van Oorlog, bij een bezoek aan Parijs op 4 Juli 1939: Diep genesteld in onze beide volkeren leven zekere opvattingen, die door de generaties zijn overgeleverd en verrijkt, n.l. opvattingen betreffende gedragsnormen ten aanzien van optreden in het leven, ten aanzien van menselijke waarden.

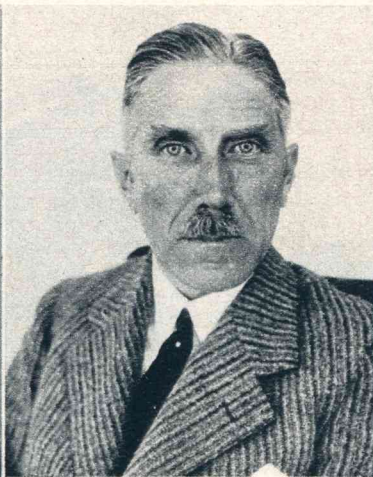
LORD GORT, de chef van den Britschen Generalen Staf, neemt op het oogenblik de voornaamste plaats in onder de Britsche militairen. Hij is 53 jaar oud en de jongste chef van den generalen staf, dien Engeland ooit gehad heeft.

Z. H. PAUS PIUS XII in zijn radio-toespraak aan de geheele wereld 24 Aug. j.l.: Wij richten ons tot de volken, opdat zij met kalmen wil en sereniteit alle vredelievende pogingen mogen aanmoedigen, welke hun regeringen kunnen doen, opdat de macht van het verstand en niet die van de wapenen de rechtvaardigheid doen zegevieren.

FORSTER, het nieuwe staats-hoofd van de Vrije Stad Danzig: De Führer zal de Duitse aangelegenheden in rust en vrede regelen.

VON PAPEN, de Duitse ambassadeur te Ankara, zou volgens de laatste berichten met nauwkeurige opdrachten naar de Turkse hoofdstad zijn teruggekeerd.

GRAAF CIANO, minister van buitenlandse zaken van Italië. Een passage uit het verdrag van 't militaire en politieke bondgenootschap, dat door hem op 22 Mei 1939 in de nieuwe Rijkskanselarij te Berlijn werd ondertekend: Nadat door de gemeenschappelijke, voor altijd vastgestelde grenzen tusschen Duitschland en Italië de veilige brug voor wederzijdsche hulp en steun is geschapen, bevestigen de beide regeringen opnieuw de politiek, welke reeds vroeger door haar is overgenomen in haar grondslagen en doel, en die zich zoowel voor de bevordering van beide landen, alsook voor de verzekering van den vrede in Europa, met succes heeft gehandhaafd.

KONING VICTOR EMMANUEL heeft den ambassadeur der Vereenigde Staten verzocht, zijn hartelijken dank te willen overbrengen aan president Roosevelt voor diens boodschap.

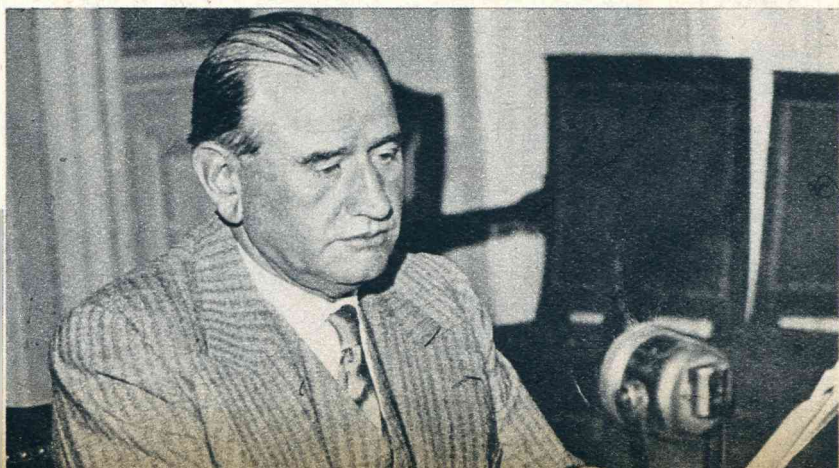

BENITO MUSSOLINI, chef van de Italiaansche regering, in een toespraak op 20 April te Rome: De bewering dat de as oorlog wil is geheel onjuist. De as wil vrede en samenwerking en daarom is het gemakkelijk de panieksaaiers tot zwijgen te brengen. Onze lens is „vrede met rechtvaardigheid.”

ARITA, de Japansche minister van buitenlandse zaken, heeft den gezant te Berlijn opdracht gegeven te protesteeren tegen het afsluiten van het Duitisch-Russische non-agressiepact.

GENERAAL GAMELIN, chef van den Franschen generalen staf en in geval van oorlog opperbevelhebber van de gezamenlijke Fransch-Engelsche legers, slaakte in een gesprek met een zijner assistenten onlangs de verzuchting: Als we maar voor een poosje vrede hadden, zou ik me weer 'ns aan mijn schilderkunst kunnen wijden.

M. BONNET, de Fransche minister van buitenlandse zaken, tijdens een rede op 5 Juli 1939 te Parijs: Het is derhalve om den vrede te bevestigen en de menschen gerust te stellen, dat Engeland en Frankrijk met broederlijken ijver werken aan de toeneming van hun militaire macht. Onze gemeenschappelijke inspanning heeft slechts ten doel de veiligheid der volken te handhaven.

MINISTER-PRESIDENT DALADIER van Frankrijk in zijn radio-rede van 25 Augustus: Gij kent mij voldoende om te weten, dat ik, om een oorlog te bezweren, alles zou doen, wat menschelijkerwijze mogelijk gedaan kan worden. Ik zal niet ophouden een beroep te doen op de rede van alle volkeren en ik geloof, dat wanneer ieder verantwoordelijk staatsman oprecht den vrede wil, alle problemen geregeld kunnen worden door vrije en loyale onderhandelingen.

DE VRIJDIE.....

MAARSCALK GOERING, in zijn rede te Dessau voor achtduizend arbeiders der Junkersfabrieken op 6 Augustus 1939: Wij willen geen oorlog. Ik ken hem en weet, dat hij de geweldigste verantwoordelijkheid beteekent, die een staatsman op zich kan nemen. Wanneer wij niettemin zoo koortsachtig bewapenen, is dat om den strijd, die ons wordt opgedrongen, zegenrijk te bestaan.

GENERAAL VON BRAUCHITSCH, opperbevelhebber van de Deutsche strijdkrachten, in een rede voor de arbeiders van de Rheinmetall-Börsig A.G. te Dusseldorf op 10 Aug. 1939: Een heilige verzekering kan ik als een der nauwere medewerkers van onzen Führer hier geven: nooit zal de Führer het leven van den Duitschen mensch lichtvaardig op het spel zetten.

VON RIBBENTROP, de Deutsche minister van buitenlandsche zaken. Toen hij naar Moskou vertrok ter afsluiting van het onverwachte non-agressiepaet, verscheen van het Sovjet-Russische telegraafagentschap Tass een communiqué, waarin verzekerd werd: Bij een gedachtenwisseling, die tusschen de Deutsche en de Sovjet-Russische regeeringen gevoerd werd, is vastgesteld, dat beide partijen verlangend zijn, de spanning in haar politieke betrekkingen te verminderen, de oorlogsdreiging uit te schakelen en een non-agressiepaet te sluiten.

RIJKSKANSLIER HITLER in zijn Rijksdagrede van 28 April 1939: klaring van President Roosevelt, dat de wereld klaarblijkelijk naar een catastrofe heendrijft: Ik mag nog eenmaal constateeren, dat ik ten eerste geen oorlog heb gevoerd, dat ik ten tweede sedert jaren mijn afschuw voor een oorlog en zeker ook mijn afschuw voor een oorlogsophitsing uit en dat ik ten derde niet zou weten, voor welk doel ik ook maar een oorlog zou moeten voeren. Ik zou den heer Roosevelt dankbaar zijn, indien hij mij hieromtrent opheldering wilde geven.

PRESIDENT MOSCICKI VAN POLEN in zijn antwoord op het telegram van president Roosevelt 25 Augustus j.l.: Ten slotte wensch ik uitdrukking te geven aan mijn vurigen wensch, dat de oproep van uwe excellentie een bijdrage moge zijn voor den algemeenen vrede, dien de volken zoo dringend noodig hebben om wederom terug te keeren op den gezegenden weg van vooruitgang en beschaving.

KONING LEOPOLD VAN BELGIË, na afloop van de conferentie der Oslo-staten te Brussel: Er is geen volk — wij leggen hier sterk den nadruk op — dat zijn kinderen den dood wil inzenden om aan andere natien het recht op het bestaan te ontnemen, dat het voor zichzelf opelscht. Stellig zijn de belangen van alle staten niet dezelfde. Maar zijn er wel belangen, die niet op vredelievend wijze tot overeenstemming kunnen gebracht worden, en kan dat niet oneindig veel beter vóór dan na een oorlog? (Foto Ziegler, Den Haag).

JOSEPH STALIN, de dictator van Rusland, in een van zijn toespraken: Wij zijn voor den vrede en voor de verbetering van onze betrekkingen met alle landen, voor zoover ook die zich willen houden aan vriendschappelijke betrekkingen met ons.

MOLOTOW, de premier der Sovjet-Unie, in zijn antwoord aan de gezanten van Frankrijk en Engeland over het non-agressiepaet met Duitsland: Rusland wilde niets anders dan den vrede en toen Duitsland daarop met het voorstel van een niet-aanvalsverdrag aankwam, had Rusland, dat ook reeds een soortgelijk verdrag met Polen heeft, besloten, in het belang van den vrede toe te stemmen in onderhandelingen met Berlijn.

PRESIDENT ROOSEVELT der Vereenigde Staten in zijn beroep op den koning van Italië: Iedere algemeene oorlog zou leed veroorzaken voor alle naties, oorlogvoerende zoowel als neutrale, overwinnaars zoowel als overwonnenen, en zou duidelijk verwoesting brengen voor de volkeren en wellicht voor de regeeringen van sommige naties, welke het meest rechtstreeks betrokken zijn.

MAARSCALK WOROSJILOW, volkscommissaris van oorlog der Sovjet-Unie, aan een tegenwoordiger van het dagblad Izvestia op 26 Aug.: De militaire onderhandelingen met Groot-Brittannië en Frankrijk zijn afgebroken, niet omdat Sovjet-Rusland een niet-aanvalsverdrag met Duitsland heeft gesloten, maar als resultaat van het feit, dat de militaire onderhandelingen met Frankrijk en Groot-Brittannië in een impasse waren geraakt.

GRAAF CSAKY, de Hongaarsche minister van Buitenlandsche Zaken, verklaarde op 21 Aug. 1939 aan het Hongaarsche telegraafagentschap, dat niemand iets van de Hongaarsche regeering of van hem geëischt, gewenscht, of gevraagd had, en dat zelfs niemand iets in die richting gesuggereerd had. Graaf Csaky noemde al deze geruchten pogingen om hechte en vruchtbare vriendschappen te ondermijnen, en aanvallen op den vrede en de levensbelangen van Hongarije.

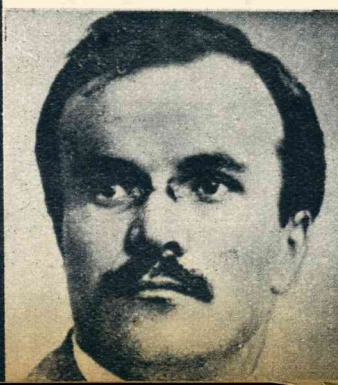
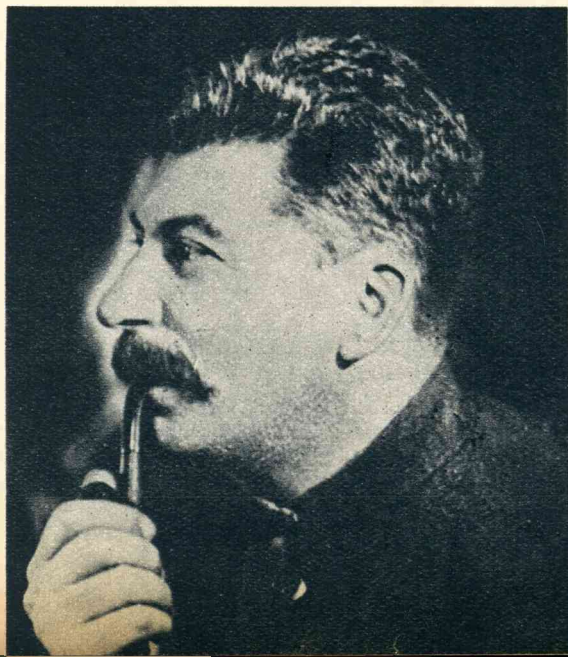

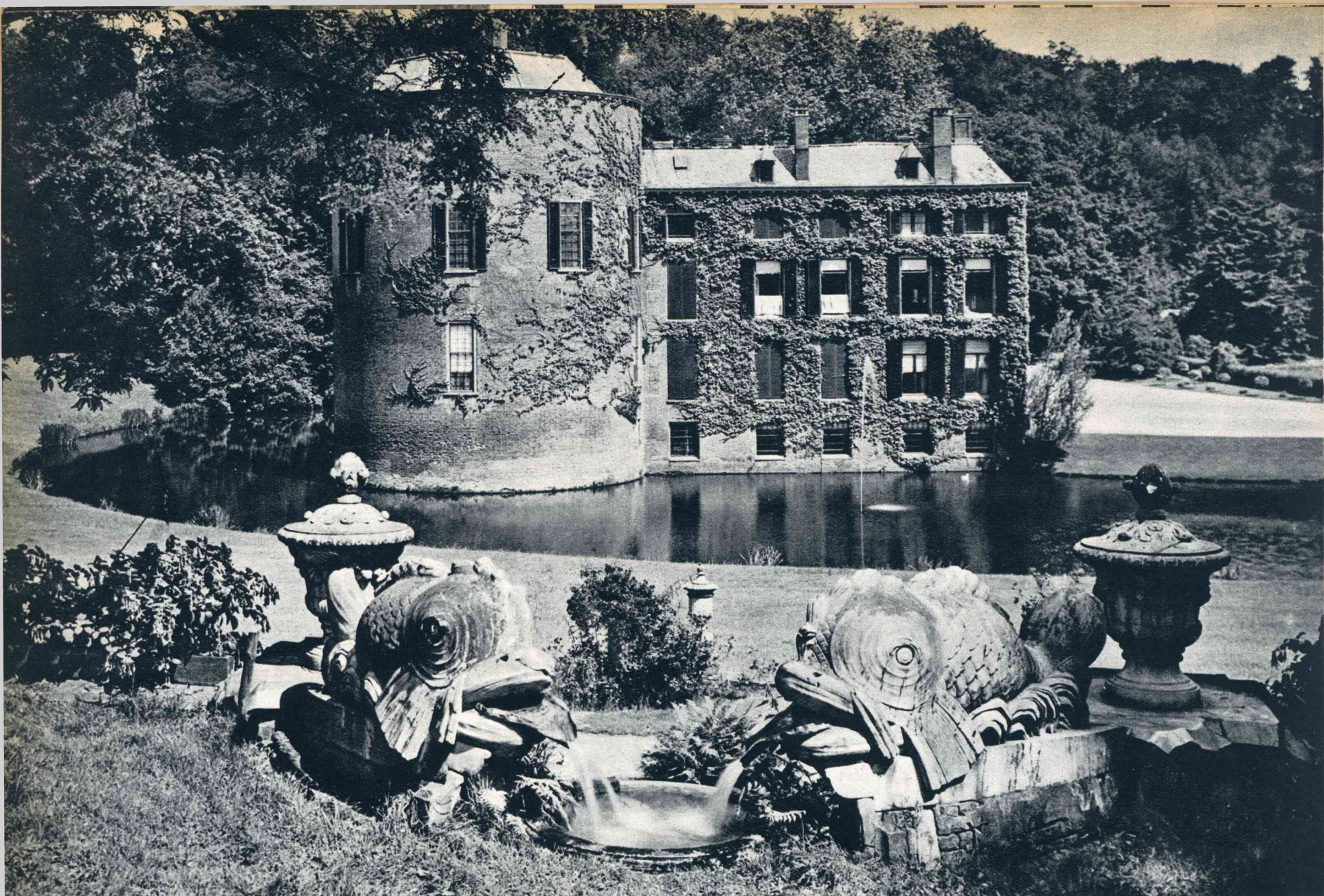
KOLONEL BECK, minister van Buitenlandsche Zaken, in zijn redekamer van afgevaardigd 5 Mei 1939: De vrede twijfeld het doel der diplomatie. Twee voor moeten vervuld worden: woord zijn werkelijke bedoelingen, ten eerste: vr zame methoden van o

MAARSCALK SMIGLY van Polen tijdens een Krakau op 7 Aug. 1939 hebben den vrede lief als naties, doch er is geen m ons er van overtuigen ka een recht is, dat voor „nemen” en voor den an ven” beteekent.

SIR NEVILLE HEND de Britsche ambassadeur t die verschillende malen wecr berichten, eischen nisingen overbracht, wils diplomaat steeds blef

De waterspuwende dolfinen van het kasteel „Rozendaal“.

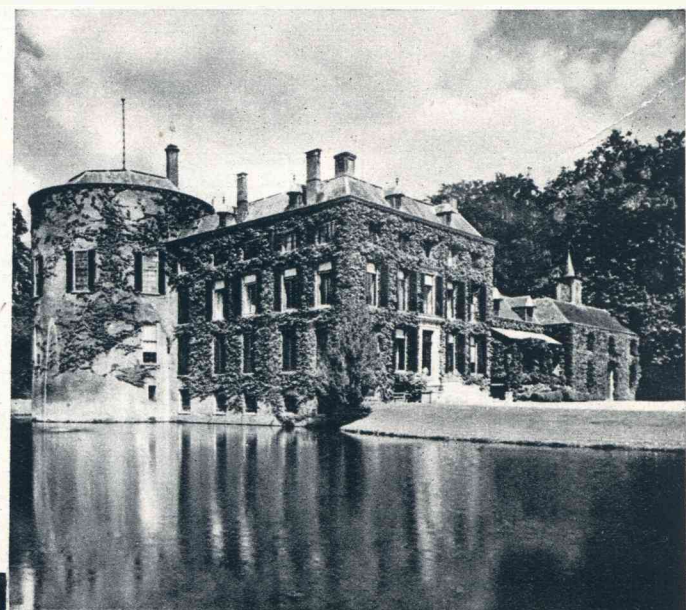
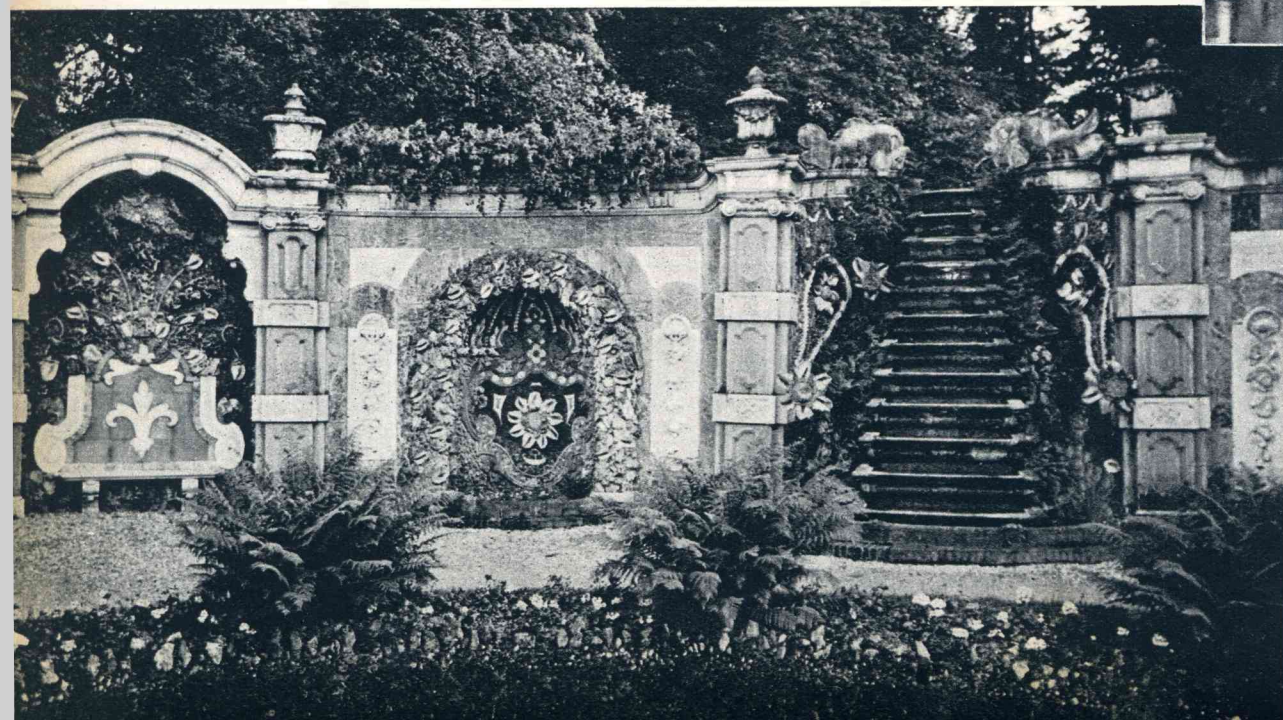
ROZENDAAL

EN ZIJN BEDRIEGERTJES

Steeds wanneer men weer één van onze oude parken betreedt, verwondert men zich, hoe uit een paar eenvoudige elementen: boomen, gras en water zooiets grootsch tot stand gebracht kan worden. De zon op de stille vijvers, het zacht ruischende water, de plekken licht tusschen de statige

beuken, de breede gazons, die zich langzaam glooiend uitspreiden en er nog veel grooter uitzien dan zij werkelijk zijn: men krijgt het gevoel, dat de natuur schoon kan zijn, maar dat de mensch toch ook in staat geweest is met

De middenpartij van den grottaanleg.

De voorzijde van het kasteel.

„natuurlijke” middelen iets bijzonders te bereiken.

Een vaderlandsch park heeft zijn eigen bijzondere bekoring: doordat ons land geen bergen van betekenis heeft, is de tuinarchitect niet in staat door verrassende vergezichten de bezoekers af te leiden van het werk der menschen en de natuur te hulp te roepen, hij moet met eigen middelen het vlakke terrein herscheppen in iets moois. De tuinarchitecten van de zeventiende eeuw zijn in deze opgave voortreffelijk geslaagd en zodoende ontstond dan ook de in het buitenland destijds zoo vermaarde „Hollandsche tuin”.

Hoewel Rozendaal op heuvelachtigen grond ligt, was de tuin van het kasteel oorspronkelijk in dezen Hollandschen stijl aangelegd, maar de deftige 17e-eeuwsche lijnen van den tuin en de vijvers konden den 18e-eeuwers maar matig bevallen en de invloed van den Engelschen landschapstijl maakte, dat men de

De „bedriegertjes”.

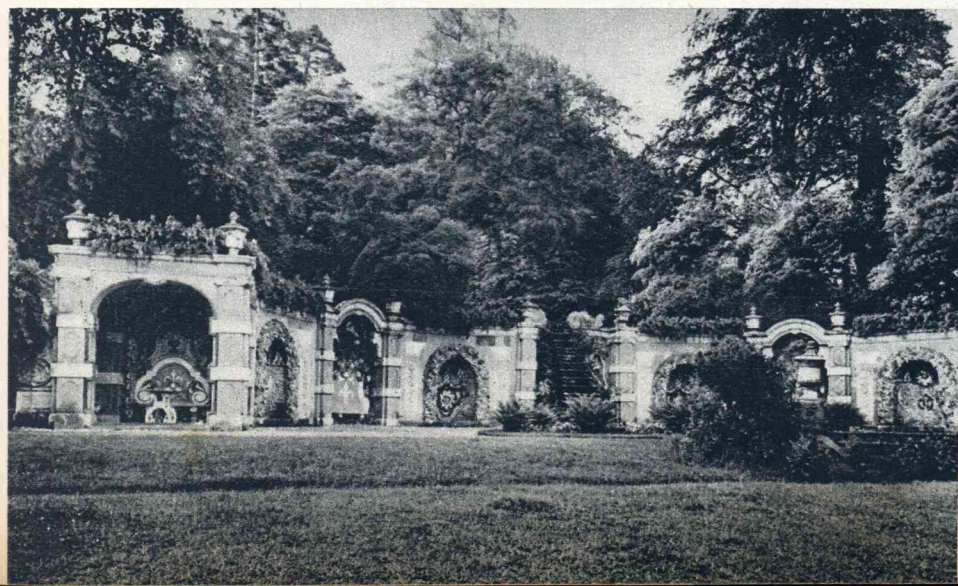
boorden van de vijvers in grillige bochten liet aanleggen, terwijl rechthoekig geplante boomgroepen een minder statigen, maar ook minder stijven vorm moesten gaan vertoonen.

Men kan deze verandering betreuen, omdat, indien deze wijzigingen niet hadden plaatsgevonden, wij een voorbeeld van een prachtig park in den ouden stijl hadden behouden, maar men zal moeten toegeven, dat het geheel aan ruimte en vooral aan liefelijkheid gewonnen heeft.

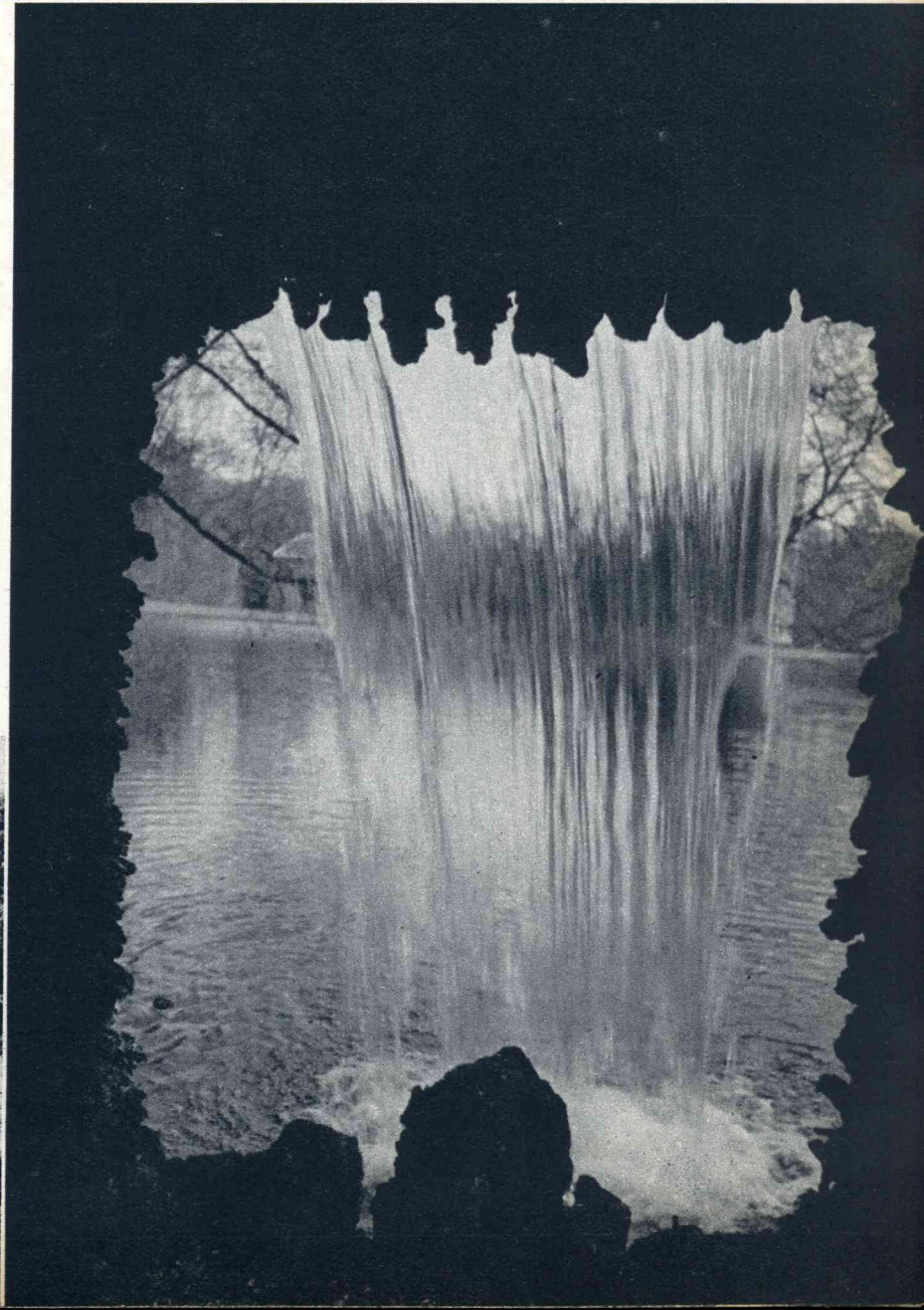
Eén van de voornaamste bezienswaardigheden van Rozendaal zijn de waterwerken, waarbij op voorbeeldige wijze van de voor ons land zoo zeldzame combinatie: heuvels en een vallei met water, partij is getrokken: de schelpengalerij, de kettingbrug, de „bedriegertjes”, de watervallen, hier is er wat bijgekomen, daar is er wat gebleven, maar het effect is steeds verrassend van schoonheid gebleven. Het oude kasteel, dikwijls verbouwd, maar toch nog steeds den indruk makend van een echt slot, de beelden en tuinornamenten vormen eigenlijk het vierde element, waarvan ook ter dege gebruik gemaakt is bij den aanleg van dit lustoord, want hoe goed water, gras en boomen ook in de natuur met elkaar samenwerken, in een tuin mag een teken van de aanwezigheid der menschen niet ontbreken en vooral de beelden, die helaas in onze tegenwoordige parken zoo schaarsch zijn, bewijzen hun onmisbaarheid in deze rustige omgeving van sappig groen en spiegelend water.

Rozendaal en zijn bedriegertjes, zoo populair om de laatste, is een landgoed, waar men zich thuis voelt, omdat het in laatste instantie toch zoo'n typisch Nederlandsch park is.

Achter den waterval.

De schelpengalerij.

De optocht door het dorp.

Het plaatsen van den ereboog.

EEN GEESTIGE TRADITIE TE IJZENDIJKE

(DE SLEUTEL VAN DE OSSENWEIDE)

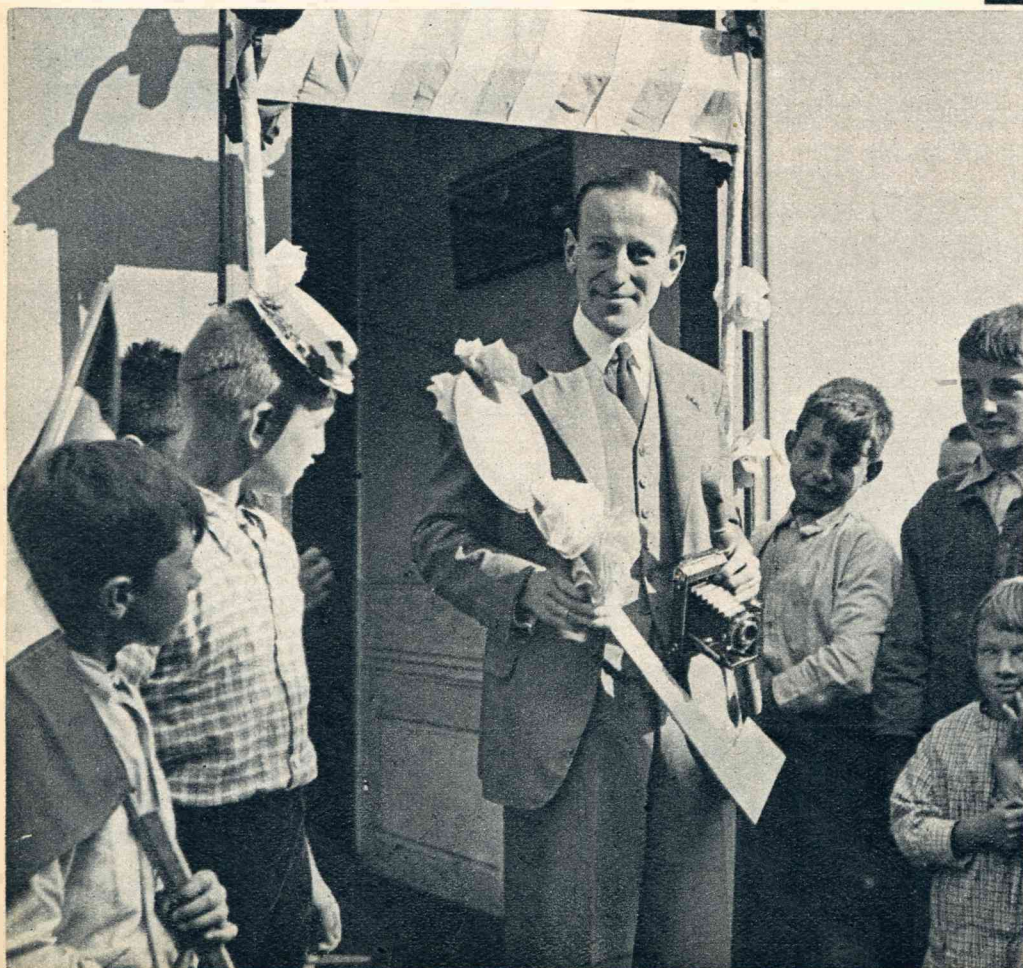
Het trof wel zeldzaam goed, dat de dertigste verjaardag van den burgemeester van IJzendijke, jhr. L. von Bönninghausen tot Heringekhave, samenviel met den nationalen feestdag van 7 Augustus jongstleden.

Nu is die dertigste verjaardag voor diegenen, die nog niet in het heuglijk bezit zijn van een echtgenoot, in IJzendijke altijd op bijzondere wijze gevierd met een zekere plechtigheid van de zijde van het publiek, speciaal van de jeugd, die eenig is in de folklore van ons vaderland. Deze eigenaardige hulde bestaat in de aanbidding van een speciaal vervaardigden en op bijzondere wijze versierden sleutel van kolossale afmeting, den sleutel van de ossenweide. De symboliek zal een ieder duidelijk zijn.

Die Maandagmorgen trok al vroeg een eigenaardige stoet van jongens en meisjes door IJzendijke's straten, getooid met vlaggen, papieren mutsen en verdere versierselen en gewapend met bliken bussen, potten en pannen, waarop een muziek werd

De stoet van de jeugd voor het huis van den burgemeester.

De burgemeester met den sleutel onder den boog.

gemaakt, die men uiteraard weinig welluidend kan noemen. Vóórlop werd een versierde ereboog megedragen, waarin de sleutel was gehangen.

Na een rondgang door de voornaamste straten, waarbij de aanhang steeds groeide, arriveerde de stoet aan de woning van den burgemeester, waar de ereboog voor de deur werd neergeplant en de muziek werd voortgezet, tot de jubilaris aan de deur verscheen. Inmiddels was heel wat publiek bijeengestroomd om van de huldiging getuige te zijn.

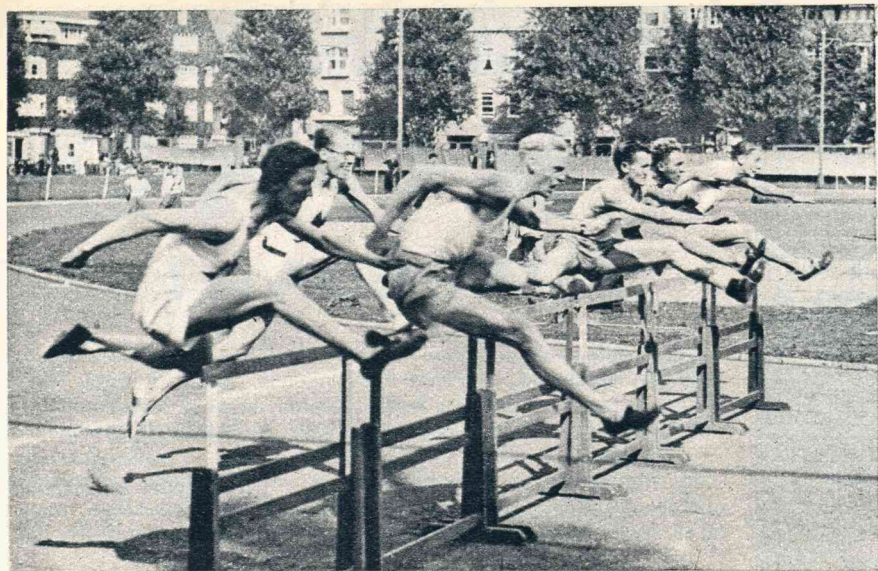
De burgemeester betoonde zich onder deze behandeling zeer sportief, poseerde onder de eerepoort, accepteerde heel graag den sleutel, hem door een der bengels aangeboden, en sprak de jeugd zelfs met een geestig speechje toe.

Als belooning voor de moeite, die de kinderen genomen hadden voor deze uitzonderlijke aubade, tracteerde de burgemeester op lekkernijen, die hij kwistig rondstrooide tusschen de krioelende schooljeugd.

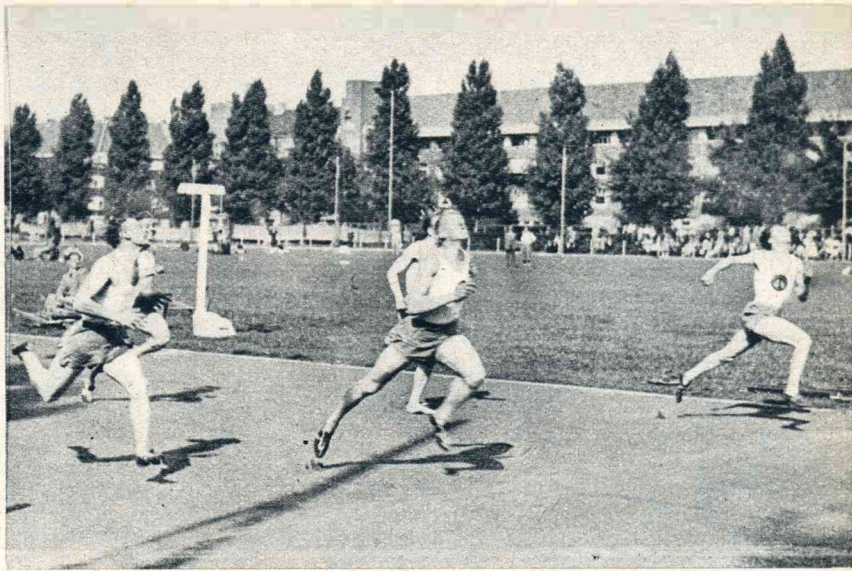
Met 'n spontaan: „Lang zal hij leven” trok de bonte stoet af.

De muziekinstrumenten, die door de kinderen gebruikt werden.

De athletiekwedstrijden om den P. H.-beker op de Sintelbaan te Amsterdam. Moment uit de 110 m. horden, genomen door R. J. Brasser van A. C. O., derde van links.

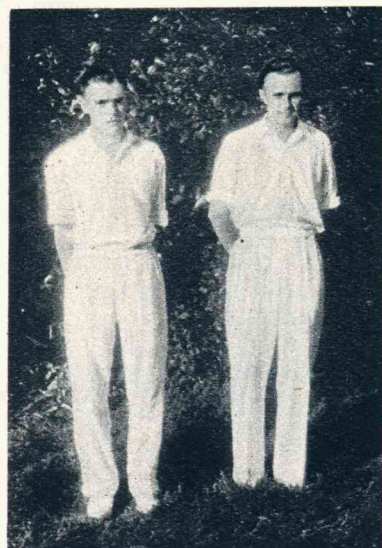

De finale 100 m. hardloopen tijdens de wedstrijden om den P. H.-beker te Amsterdam, gewonnen door Osendarp. V.l.n.r. Baumgarten, Osendarp en Berger.

SPORT VAN DE WEEK

Zondag werd te 's-Gravenhage de algemeene vergadering van den K.N.V.B. gehouden. Achter de bestuurstafel v.l.n.r. de heeren Sajet, Moorman, Lotsy, Spaan, Staal, dr. v. Prooyen (voorzitter) Coldeweij, Valkema, de Vries, Lameij en Boeljon.

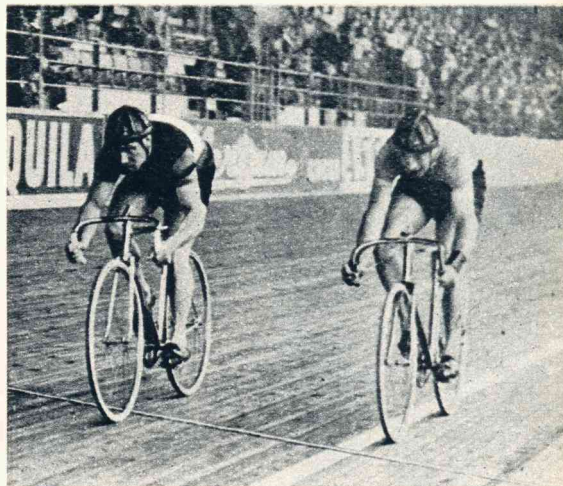

Een ongekennde prestatie op cricket-gebied. Links M. Stolk, rechts L. Borani, die Zondag j.l. in den cricketwedstrijd H.D.V.S.-Rood en Wit als openingspaar elk 'n century scoorden n.l. resp. 100 not out en 153.

Ook in de hoofdstad heeft men Zondag, hoewel het fraaie zomerweer naar bosch en strand lokte, king soccer de noodige eer bewezen. Daar nam het A. R. O. L.-Bekertornooi een aanvang. Kiekje uit den wedstrijd D.W.S.-H. F. C. (1-0), waarin de 60 jaar bestaande Haarlemse 2e-klasser den afdelingskampioenen kranig partij gaf.

De wereldkampioenschappen wielrennen te Milaan. V. d. Vijver, v. Vliet en Wals met rechts den Belg Somers.

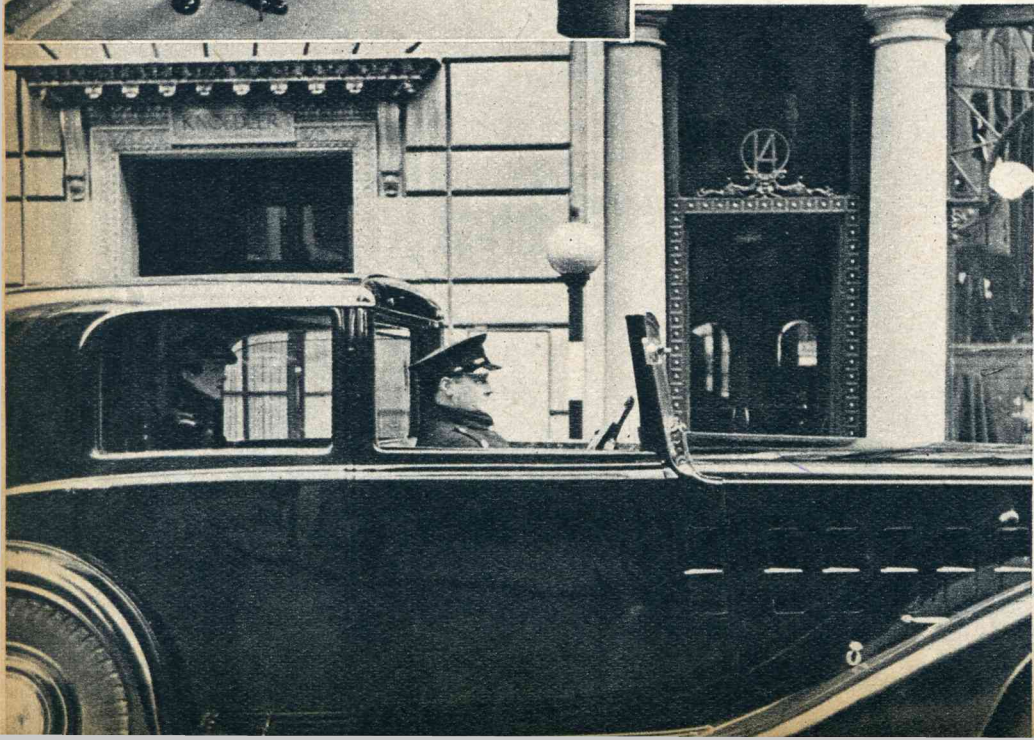
Fotonieuws uit de wereldkampioenschappen wielrennen te Milaan. Scherens klopt onzen landgenoot v. d. Vijver in de sprint.

Te Rotterdam is het tornooi om den Zilveren Bal begonnen. Moment uit den wedstrijd Sparta-Heracles, welke met 1-0 door de Almeloërs werd gewonnen. Het doel van Sparta in gear.

In het gemeentelijk Sportpark te Alkmaar werden Zondag motorsnelheidswedstrijden gehouden. V.l.n.r. G. Thijsse, O. Molke, N. Kuijper, H. J. Thuijs en J. H. Rijk in de bocht.

Asperges en champignons hebben natuurlijk de aandacht van de huisvrouw. De hond daarentegen is geen goede Bond Street-winkelaar, want slagerswinkels zijn hier schaarsch.

Links: Een hoge officier van het Engelsche leger laat zich fotografeeren in 'n gala-uniform, dat hij door een der kleermakers uit Bond Street heeft laten maken.

Aan fraaie auto's is natuurlijk geen gebrek in Bond Street. De meest exclusieve modellen kan men bewonderen tijdens een wandeling door de vermaarde winkelstraat.

Waar menschen uit de hoogste kringen van Londen

BOND STREET

DE WINKELSTRAAT DE

Winkelen is om zoo te zeggen een levensbehoefte, laten we veronderstellen, alleen maar voor de vrouw, hoewel de verhouding tusschen étalagekijkende heeren en dito dames nog niet is vastgesteld, maar datzelfde winkelen wordt een sensatie, als men lord Zoo en Zoo aantreft, bezig een jachtgeweer uit te zoeken of lady Die en Die, verdiept in de beschouwing van een juweliersuitstalling, terwijl ze uitrekent of de prachtige broche, die in de vitrine ligt, toch niet wat al te duur is. En wanneer dan plotseling een excellentie als een gewoon

mensch tegen je aanbouwen laten aanmeten (of misschien kocht) dan kun je naar len rug te hebben, zelf Street is gratis, maar likke portemonnaie. ni Men kan het best maar dat de bankrekening een

Zoo oppervlakkig beschouwd ziet Bond Street er uit als een gewone winkelstraat, maar als men in de et

de hoogste kringen van Londen elkaar ontmoeten

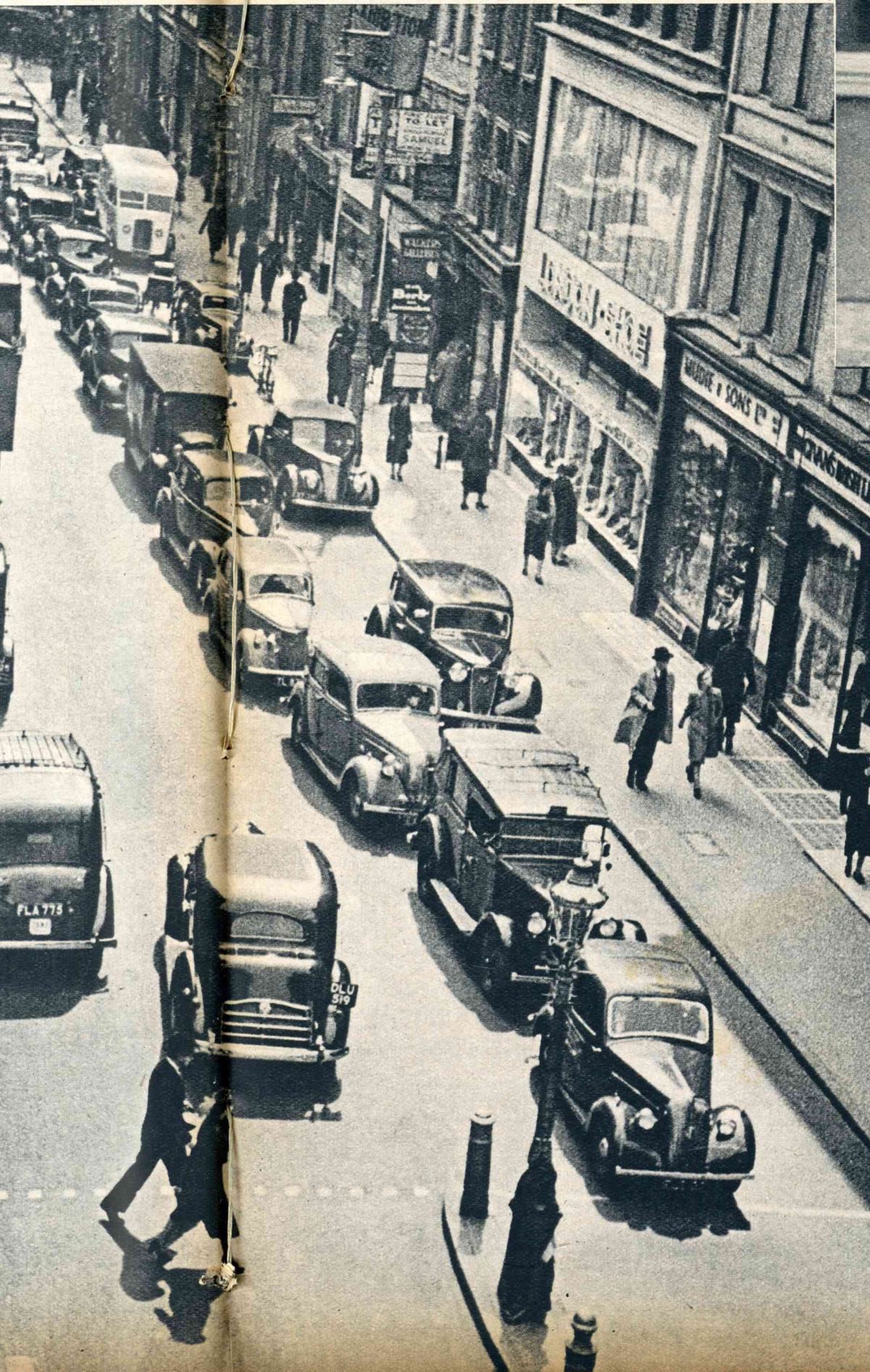
BOND STREET

WINKELSTRAAT DER RIJKE

behoefte, laten we veron-
nouw, hoewel de verhouding
ito dames nog niet is vast-
ensatie, als men lord Zoo
te zoeken of lady Die en
veliersuitstalling, terwijl ze
vitrine ligt, toch niet wat
excellentie als een gewoon

mensch tegen je aanbodst, nadat hij zich een nieuw galacostuum heeft
aten aanmeten (of misschien alleen maar een doosje lucifers heeft ge-
locht) dan kun je naar huis gaan in het besef een welbesteden dag achter
den rug te hebben, zelfs al heb je niets gekocht. Want winkelen in Bond
Street is gratis, maar koopen is heel iets anders: daarvoor is een
dikke portemonnaie niet voldoende, ja zelfs geen dikke portefeuille.
Men kan het best maar meteen een chequeboek meenemen, aangenomen
dat de bankrekening een flink saldo aanwijst.

er uit als een gewone winkelstraat, maar als men in de etalages de prijzen ziet, krijgt men een anderen indruk!

Juwelierswinkels telt Bond Street in menigte. Altijd is er groote belangstelling voor de fraaie etalages dezer zaken, maar „koopjes” behoeft men hier niet te verwachten!

Rechts: In Engeland worden de ruitersport en de jacht in hooge eere gehouden. Steeds is er in Bond Street belangstelling voor de winkels, waar de benodigdheden voor deze sporten ten verkoop liggen uitgesteld.

De vertegenwoordigers van den ouden Engelschen adel koopen natuurlijk bij voorkeur in winkels, die het koninklijk wapen voeren en daarmede aangeven, dat zij hofleverancier zijn.

EEN VERSTOKT VRUGGEZEL

Sir Richard's oogen schoten vonken. „Ik ken die moderne dansen gauw genoeg,” bulderde hij; en met wat minder zelfvertrouwen ging hij voort: „En jij moogt ze me leeren.”

„Ik!”

„Ja, je kunt ze ons allebei leeren. We houden iederen avond dansles.”

„Vreeselijk prettig,” vond Paul.

„Ik begrijp best wat je denkt,” zei zijn oom op wat vriendelijker toon, „maar ik wil, dat Molly plezier heeft. Zij is jong, al ben ik 't niet, en ze mag niet 't gevoel krijgen, dat ze alle pret uit haar leven verliest, door met mij te trouwen. Ik begrijp heel goed, dat 't wel eens saai voor haar zal worden. De jaren terugzetten en de natuur forceeren kan ik niet; maar één ding kan ik wel: ik kan de kloof der jaren gedeeltelijk overbruggen: ik kan zorgen, dat mijn vrouw geen pretje te kort komt, dat ik haar verschaffen kan.”

Zijn stem beefde en hij wachtte even, om haar meester te worden. „Ik wil haar niet in de watten leggen en haar niet met een ketting vastklinken aan een man, die hoe langer hoe ouder wordt. Ik wil haar gelukkig hebben, niet alleen maar tevreden. Ik wil haar hooren lachen, net zoo frisch en spontaan als vandaag. Ik wil haar gezicht op zien lichten en haar oogen zien sprankelen met dezelfde gretigheid als vandaag. Daar ligt mijn geluk in, en ik zou wel blind zijn, als ik mezelf om egoïstische beweegredenen daarvan beroofde.”

Molly was naast hem gekomen, had haar arm door den zijnen gestoken en haar wang tegen zijn schouder gelegd. Hij streelde haar haar en glimlachte tegen oogen, die zacht en heel teeder stonden.

Paul keerde zich zwiggend om en verwijderde zich. Zijn toorn was gezakt, hij voelde alleen nog maar medelijden; medelijden met den vruchtelozen strijd van den ouderdom, die de jeugd bij wilde houden, en medelijden met het meisje, wier lach nooit haperen mocht, maar met gedwongen vrolijkheid uit moest blijven klinken, opdat het gevoelige oor van haar verouderenden echtgenoot de smart niet betrappen zou, die ze in haar hart droeg.

NEGENTIENDE HOOFDSTUK

Het was de dag van het bal, het was zelfs al avond, en snel naderde het uur, waarop het feest, volgens de uitnodigingskaart, beginnen zou.

Paul was in de bibliotheek. Hij bleef Molly en sir Richard uit den weg, want er was een lastige situatie ontstaan. Sir Richard, zich genezen wanend van zijn ziekte, had den laatsten tijd nogal vrij met den port omgegaan. Dat deed hem altijd kwaad, en nu had hij den vorigen dag een paar steekjes van zijn ouden vijand, de jicht, gevoeld. Dien morgen waren die in hevigheid toegenomen, en al weigerde hij zich als een patiënt te laten behandelen, klaarblijkelijk had hij niet weinig pijn. En toen de dag vorderde, was hij slechter geworden in plaats van beter. Hij bleef praten, alsof hij naar het bal ging dien avond — aan de theetafel ook nog; daarna was er zorgvuldig over het onderwerp gezwegen, en veronderstelden allen maar, dat hij zich wel beter zou voelen, als het uur sloeg. Dat was echter ijdele hoop: Paul voelde zich hoe langer hoe zekerder, dat zijn oom het huis niet uit zou komen dien avond. Het zou voor Molly een groote teleurstelling zijn. Ze was zoo opgewonden verheugd geweest, toen ze haar nieuwe japon paste, en ze had met zoo gretig verlangen uitgezien naar den avond, dat ze haar dragen zou. En dan die parels, die sir Richard haar gegeven had, parels, die nog aan zijn moeder hadden behoord, en die Molly met zooveel ontzag en eerbied in haar handen had genomen. 't Was heel droevig, maar niettemin kon Paul een heimelijk gevoel van voldoening niet van zich afzetten. Hij had niet het oog op zichzelf, persoonlijk stond hij er buiten — hij voelde zich alleen voldaan om wille van zijn oom. 't Is waar,

seconde met Molly alleen. Het was duidelijk, zelfs voor sir Richard, waarom zoo'n bekwaam speler als Rupert middag op middag wijdde aan partijen, d'e hoofdzakelijk bestonden uit het opzoeken van ballen in de struiken. Er waren blikken gewisseld, er waren woorden gefluisterd, toen sir Richard zijn rug had gekeerd, en handen hadden elkaar toevallig geraakt —

andere kleinigheden, maar in een bepaald stadium van vrijage dingen van belang. Paul had geen verstand van hofmaken en geen slag van liefhebben, maar die zeereis had hem veel geleerd. Als hij zijn oom de oogen kon openen, hem even helder kon leeren zien als hijzelf deed, was 't meteen uit met Rupert's bezoeken. Hij had een paar zachte wenken gegeven, maar sir Richard had alleen maar gelachen en een paar spottende grapjes gemaakt.

Molly was zeer vooruitgegaan de laatste veertien dagen. Hij had niet meer te klagen over gebrek aan aandacht bij de lessen — ze was zelfs plotseling bijzonder leergierig geworden en had flinke vorderingen gemaakt. Ook had hij een groeiende neiging om in den spiegel te kijken opgemerkt. Kleeren hielden haar steeds meer bezig. Sir Richard beknebelde haar daarin niet. Hij scheen zijn tegenzin tegen auto's overwonnen te hebben — op zijn verzoek had Paul hem en Molly eens naar Eastbourne gereden. Hoofddoel van dien tocht was geweest, de japon te koopen, die Molly op het bal zou dragen, en blijkbaar had zij *carte blanche* gekregen om verder alles te bestellen, wat haar aanstond. Sir Richard was den winkel mee ingegaan, Paul moest maar buiten wachten met den wagen. Hij had tegen den agent gezegd, dat de dame even een japon kocht en zóó terugkwam. De agent, een gehuwd man, had hem met een vreemden blik aangekeken en hem toen gewezen, waar hij voor twee uur kon parkeeren.

Zóó lang had het echter niet geduurd. Een stralende Molly, vergezeld door een nog glimlachenden, maar toch wat stillen sir Richard, was naar buiten gekomen, toen Paul een goede drie kwartier op het trottoir had gedrenteld. Paul had den wagen gehaald, en nadat gebleken was, dat er op de voorbank niets meer bij kon, had een ijverige winkelbediende geholpen, om nog menig pakje rondom de passagiers achterin te duwen.

Molly had haast geen dansles nodig gehad, zij kon vanzelf dansen, en deed het weldra beter dan haar leeraar. Sir Richard had echter zoo'n natuurlijke aanleg niet getoond, althans niet onder Paul's leiding — misschien had hij vorderingen gemaakt, sinds Molly hem onder handen had genomen. In ieder geval, vanavond zou hij niet dansen; hij zou thuis blijven en naar wat wijzen raad luisteren. Paul had besloten, eens ronduit te praten. Molly had met verbazingwekkend gemak kennis opgepikt, vooral kennis buiten het rooster. Paul zag geen reden tot verdere verheimelijking — hij wou er op aandringen, dat de verlovings onverwijld bekend werd gemaakt. Paul had nog andere, machtiger redenen, om dien raad te geven, maar 't zou wel niet noodig zijn, die uit te spreken, meende hij. Sir Richard zou niet veel redeneering nodig hebben: hij zou gretig een opinie aanhooren, die zoo glad strookte met zijn eigen neiging.

Paul keek op; in gedachten verdiept had hij Molly niet binnen hooren komen. Zij stond voor hem, met droeven en donkeren blik.

„Hoe is 't met hem?” vroeg hij, nadat hij haar even had aangekeken.

Een moe, machteloos gebaar. „Hij kan onmogelijk uit vanavond.”

„Dat begrijp ik.”

Stilte. Toen: „Hij wil je spreken.”

Paul dacht na. Veronica moest opgeheld worden — dat zou hij wel moeten doen. Een prettige taak vond hij het niet, dus volgde hij Molly met looden schreden.

Sir Richard zat in het salon, in zijn gewone leunstoel gedoken, met een ebbenhouten stok in zijn hand, en zijn linkerbeen uitgestrekt. Zijn voet rustte op een poef, maar was niet in zwachtels gewikkeld, want er was geen dokter geweest; hij had beweerd, zoo

KORTE INHOUD VAN 'T VOORAFGAANDE:

Paul Challisson is erfgenaam van den titel en het familiebezit van zijn ongehuwden oom sir Richard Challisson. Hij woont te Londen op kamers en hoewel zijn oom hem aangespoord heeft flink uit te gaan en geld te verteren, brengt hij z'n vrijen tijd door met wetenschappelijke proeven. Hij ontvangt een telegram onmiddellijk op Woodcroft te komen, waar z'n oom ziek blijkt te zijn. „Ik zal het niet lang meer maken, Paul,” zegt deze, „en ik wil je getrouwd zien voor ik sterf.” Paul staat voor een zeer moeilijke opdracht, omdat hij nog nimmer met meisjes heeft omgegaan. Hij ontmoet de dochter van den inmiddels overleden jachttopziener, wier opvoeding in de handen van oom Richard's huishoudster berust. Den volgende dag komt er bezoek van Geoffrey Kammerleigh (een broer van oom Richard's vroegere verloofde, die een dag voor hun huwelijk stierf) met zijn dochter Veronica. Paul begrijpt de bedoeling van dit bezoek maar al te goed. Hij vertelt z'n oom evenwel, dat hij niet op haar verliefd kan worden. Sir Richard dreigt hem te zullen ontfangen, wanneer hij niet binnen drie maanden getrouwd is. Paul keert naar Londen terug en roept nu de hulp in van z'n vriend Michael en diens verloofde, een tooneelspeelster. Twee maanden lang wordt hij aan alle mogelijke meisjes voorgesteld, doch ze laten hem allemaal koud. Ten einde raad stelt Michael voor (om sir Richard voor hij sterft nog een paar gelukkige maanden te bezorgen) een meisje te zoeken, dat zich zonder eenige verplichting met Paul wil verloven. Maisie, de verloofde van Michael, zal deze rol vervullen. Tot Paul's verbazing blijkt plotseling in den gezondheidstoestand van z'n oom verbetering te zijn gekomen. Oom Richard wil, dat ze spoedig trouwen. Maisie kan haar rol niet langer blijven spelen en vertrekt den volgende morgen met Michael. Op voorstel van z'n oom maakt Paul nu een zeereis. Hij wordt verliefd op Fay Winslowe, een knappe dame, die naderhand weduwe met vier kinderen blijkt te zijn. Z'n oom weigert toestemming te verleenen, waardoor de verlovings verbroken wordt. Bij een bezoek op Woodcroft vertelt oom Richard, dat hij van plan is met Molly te trouwen. Voordien moet Paul haar evenwel nog een zekeren graad van ontwikkeling bijbrengen.

die had de jicht, maar dat ging weer over — het was een smart van heel anderen aard, waar Paul aan dacht.

Tot dan toe had sir Richard zijn gemoedsrust behouden. Maar die toestand kon moeilijk blijven voortduren, want hij maakte zichzelf wat wijs, en merkte niets van hetgeen er in zijn omgeving gebeurde. Hij vond er een kinderlijk behagen in, verborgen te houden, wie Molly was, en de nieuwsgierigheid op te zweepen van degenen, die iets gehoord hadden over de geheimzinnige juffrouw Brown. Molly liet zich nooit in het dorp zien, en voorzichtigheidshalve was den bedienden opgedragen, hun monden te houden over hetgeen zij wisten. De officieele uitnodiging voor het bal was gekomen en bevestigend beantwoord, maar sir Geoffrey had daar een telefoontje op laten volgen, zoogenaamd om naar sir Richard's gezondheid te informeren, maar feitelijk om te trachten, iets te weten te komen over die juffrouw Brown, wier schoonheid door zijn zoon zoo hemelhoog was geprezen. Hij kreeg heel weinig te hooren, niets meer dan zijn zoon hem al verteld had, maar sir Richard had de gelegenheid waargenomen, om zichzelf in Paul's plaats te dringen als haar geleider.

Rupert was vaak op visite geweest. Gewoonlijk bracht hij zijn meesten tijd in Londen door, maar nu scheen hij plotseling hevig te voelen voor het buitenleven, en alleen maar vermaak te vinden in tennissen. Misschien had hij wel iets beters te doen gevonden, als hij de kans had gekregen, maar Paul hield hem scherp in 't oog, en liet hem geen

onredelijk mogelijk, dat 't maar een voorbijgaande aanval was, die met een paar uur rust wel overging. Hij had den heelen dag gerust, maar de pijn was niet geminderd, en de voet was nog even opgezet.

„t Wil niet, Paul,” kreunde hij, en met 'n scherp schurend geluid haalde hij zijn adem in.

„Voelt u u slechter?”

„Veel slechter.”

„Zouden we dan den dokter maar niet roepen?”

Sir Richard omklemd met korzelig ongeduld zijn stok. „Wat die me vertellen kan, weet ik al lang,” mopperde hij.

„Maar u doet er niets aan,” redeneerde Paul.

„Er zijn andere dingen, die voorgaan,” zei de patiënt.

„Dat weet ik,” zei Paul sussend, „maar daar zorg ik wel voor.”

„Waarvoor dan?”

„Bishopsmead opbellen.”

„En wat wou je ze op Bishopsmead vertellen?” vroeg zijn oom met een strakken blik.

„Dat u niet komen kunt.”

„En Molly?”

„Ja, da's spijtig,” klonk het onverschillig, „maar er is niets aan te doen.”

Er volgde een pauze, waarin Molly het kussen in den rug van den patiënt verschikte, een pauze, waarin die twee blikken wisselden.

„Bedoel je, dat ze thuis moet blijven?” vroeg sir Richard.

Paul keek hem aan. „Wat anders — als u niet gaat?”

Sir Richard kuchte een paar malen. „Daar hebben we 't net over gehad,” bekende hij. Hij liet een seconde verlopen en vroeg toen met een zekere spanning: „Weet jij er niets op?”

„Ik niet!”

Dat was een zeer besliste en koppige ontkenning, door sir Richard met een ontevreden frons beantwoord.

„We hadden gedacht, dat jij haar misschien mee kon nemen,” zei hij ronduit.

Paul had aan die oplossing gedacht, maar haar onmiddellijk verworpen. Hij had van 't begin af geweigerd, met haar mee te gaan, en al hetgeen nadien gebeurd was, had zijn besluit nog versterkt. Hij voelde Molly's oogen smeeken, maar hij had zijn hart gepantserd en zijn strakke, strenge gezicht sprak dit uit.

„t Is zoo'n tegenvaller voor haar,” drong sir Richard aan.

Stilzwijgen.

„En op 't laatste moment, terwijl haar japon al klaar ligt!”

Paul maakte een driftige beweging. „Ik heb 't van 't begin af aan verkeerd gevonden, dat ze naar dat bal ging,” zei hij scherp, „en ik neem er in geen geval verantwoordelijkheid voor op me.”

„Er is geen sprake van verantwoordelijkheid,” riep sir Richard terug. „Ze kan zich evengoed bewegen als jij — beter zelfs!”

„Dat bedoel ik niet,” klonk het driftig, „en u weet heel goed dat 't niet zoo is!”

Sir Richard wou iets zeggen, maar met gloeiende wangen viel Molly er op in:

„Dringt u alstublieft niet meer aan! Hij geneert zich, om met me te verschijnen. Ik kan me aankleeden als dame, maar daarmee ben ik 't nog niet! Ik doe dingen, die 'n dame niet doet, en ik zeg dingen, die 'n dame niet zegt.” Ze slikte haar tranen weg en ging met even onstuimigen nadruk voort: „Ik zeg wel eens *ken* in plaats van *kan* en *als* in plaats van *dan* en zoo!”

Paul kreeg een kleur. Hij had haar op enkele foutjes gewezen, maar als leeraar, wiens plicht het is, een leerling zuiver te leeren spreken, vond hij haar verwijt niet alleen kleingeestig en ondankbaar, maar zelfs totaal ongegrond. Sir Richard voedde andere gedachten: hij keek zijn neef boos aan en vroeg met klimmenden toorn:

„Wat doe je, breng je haar er heen of niet?”

„Niet,” antwoordde Paul even heftig.

„Uitstekend,” siste sir Richard, met zijn kin naar voren. „Evengoed gaat ze! En ze heeft jouw auto niet nodig,” spotte hij, een tegenwerping voorziende, die in Paul nog niet was opgekomen, „want ik zal Geoffrey opbellen om te vragen, of hij den zijnen stuurt.”

Er was afgesproken, dat Paul's wagen gebruikt zou worden en dat Tom chauffeeren zou. Tom had zelf een soort auto — al was zijn patroon daar altijd tegen geweest — en reed heel goed. Maar Paul had sir Richard's bedoeling nog niet doorpeild, en vroeg verbluft:

„Om Molly te halen?”

„Ja natuurlijk.”

„Maar... maar u laat haar toch niet alleen gaan?”

„En waarom niet?”

„Waarom niet!” riep Paul. Zijn oogen waren vol verbazing, hij slikte en begon weer: „Wilt u haar in zoo'n gezelschap laten komen, waar ze niemand kent?”

„Ze kent Rupert,” antwoordde sir Richard. „Die zorgt wel voor haar.”

Te verbluft om te antwoorden, staarde Paul hem aan.

„Ja, ze kent Rupert,” raasde hij, toen hij weer praten kon, „en die zal haar komen halen en haar thuisbrengen en haar den heelen avond geen seconde alleen laten!”

„Dat zeg ik juist — hij zal voor haar zorgen,” snauwde sir Richard.

Paul maakte een gebaar van wrevel, keerde zijn oom nijdig den rug toe en keek naar Molly.

„En jij,” begon hij, maar hij kwam niet verder, want haar oogen antwoordden al.

Niemand zei iets. Sir Richard krabbelde overeind. Met een waarschuwend kreet kwam Molly naar hem toe, en door haar geholpen, deed hij een paar hinkstappen naar de deur.

Paul versperde hem den weg. „Waar gaat u heen?” vroeg hij.

„Geoffrey opbellen,” was het knorrige antwoord.

„Gaat u dan maar weer zitten.” Innerlijke strijd, en daarna heesch en hijgend: „Ik zal haar wel brengen.”

Sir Richard keek hem verachtelijk aan. „O ja?”

„Dat zeg ik toch!”

„Maar ik heb niet gezegd, dat ik met jou mee wil,” snibde het meisje met een vurigen blos.

Sir Richard keek hen beiden beurtelings aan, en de stilte duurde lang.

„Misschien moeten we 't maar aannemen, kindlief,” zei hij, en terwijl hij het handje streelde, dat zijn arm ondersteunde, ging hij overredend voort: „Dat staat beter.”

Molly keek pruilend weerspannig, maar haar zwijgen stemde toe, en Paul wendde zich af om heen te gaan.

„Even kijken of ik een schoon overhemd heb,” bromde hij, en hij liep de kamer uit.

Hij vond het vervelend, naar dat bal te gaan, en als hij zich Rupert's spottende lachje en Veronica's verbaasde oogen voorstelde, vond hij het nog vervelender. Hij verwenschte de blinde domheid van zijn oom; hij verwenschte de onverzadelijke ijdelheid van Molly; hij verwenschte alles en iedereen, maar schoon overhemd of géén schoon overhemd, hij ging. En hij knarste met zijn tanden en sloeg traptreden over.

TWINTIGSTE HOOFDSTUK

Met half gesloten oogen en een flauw lachje om haar lippen zweefde Veronica het vertrek rond op het rythme van een wals. 't Was haar avond, zij was de gastvrouw, maar al was het de plicht der mannelijke gasten, haar ten dans te vragen, er was gevochten om de vervulling van dien plicht. In een elegante, ietwat gewaagde japon gekleed, maakte ze met haar fraaie armen en schouders, onbekrompen getoond, haar rechte slanke gestalte, haar prachtig haar en die blauwste aller blauwe oogen den plicht tot een genoeg. Desniettemin had haar partner van 't moment niet zeer ijverig meegevochten, en toonde hij weinig vreugde om het genot, dat hem ten deel viel; want onder het dansen doolden zijn oogen de kamer rond alsof hij iets of iemand zocht. Paul had dan ook de cer van dezen dans niet gezocht — ze was hem opgedrongen.

Hij was laat gekomen, gedeeltelijk door een lekken band, en gedeeltelijk door het zeer matige gangetje, waarin hij de vijftien mijlen tusschen het dorp Dilling en het stadje Lymp-ton had afgelegd. De leuke band was 'n meevaller, het matige gangetje list. Molly had,

springend van ongeduld, op meer spoed aangedrongen, maar hij had haar gewezen op 't groote aantal auto-ongelukken van die maand, en geweigerd harder te rijden. Daardoor hadden zij de receptie gemist en konden zij rustig en ongemerkt deel gaan nemen aan het dansvermaak. Dit was hem makkelijk gemaakt doordat hij den weg wist in dat huis, want al ging officieel de weg naar de muziekzaal door een tusschenkamer, hij wist een weggetje door den tuin. Hij was in de veranda blijven wachten, tot Molly haar avondcape had afgelegd, en zoodra ze verscheen, was hij op haar toegesnel en had hij haar vlug door een zijdeur binnengebracht. Zij had geprotesteerd, en terecht, want de butler stond te wachten om hen op meer officiële wijze aan te dienen, maar hij had zich doof gehouden voor haar protest.

Helaas bleven zij niet lang in verborgenheid. Molly bedankte voor zijn aanbod, haar den tuin te laten zien, negeerde zijn opmerking, dat het veel te mooi weer was om in een bedompte halzaal te zitten, en liep naar de lichten, die in de verte straalden. Paul wou zich nog in de serre ophouden, waar twee of drie paren zaten, niet op anderen lettend, maar liep door en betrad een schitterend verlicht vertrek, waarin heeren met witte overhemden en pronkende dames rondraaiden bij den klank van melodieuze muziek. Japonnen ruischten, juweelen fonkelden, het gezoem van vele stemmen en het geschuifel van vele voeten droegen bij tot de sfeer van vroolijke losheid. Overal straalden blijde oogen, straalden er lichten, gleden elegante gedaanten sierlijk aan en de volgende seconde weer weg. Het was een feest der oogen, een feest zooals Molly nog nooit had aanschouwd, en roerloos, met ingehouden adem, stond zij het betooverend tafereel aan te zien. Helaas was ook zij een feest der oogen, en werden er tal van hoofden in haar richting gewend. Met haar geestige japon met wijden rok, het parelsnoer om haar hals, haar fraaie maar niet drukke kapel — kapperskunst die aan geen kunst deed denken — haar blozende wangen en haar oogen, stralend van vreugdig verwachten, was zij zoo'n liefvallige Asschepoes als men maar wenschen of zich verbeelden kon, en haar triomf was zoo volledig als een weldoende fee maar kon hopen.

In een brandpunt van bewonderende blikken trok Paul haar mee om zich in het woelig gedrang te werpen, maar ook deze afzondering duurde niet lang. Nauwelijks was de dans uit, of Rupert kwam op hen toegeschoten. Hij had sir Richard verwacht, verbaasde zich dus, dat hij Paul te zien kreeg, maar verspilde geen tijd om hem te begroeten: een paar conventionele opmerkingen, en de muziek begon weer... Molly wuifde glimlachend vaarwel, en in de armen van den triomfantelijken Rupert zweefde zij weg in de verte.

Paul bleef stokstijf staan, zijn oogen trachtten het paar te volgen en te blijven bespieden. Hij wou klaar staan, als de dans uit was, om haar weer op te eischen, maar sir Geoffrey vond hem, en dwong hem, op vragen te antwoorden en de afwezigheid van zijn oom te verklaren. Er werd ook naar zijn eigen leven geïnformeerd, maar dat was enkel beleefdheid. Sir Geoffrey's belangstelling bewoog zich alleen om juffrouw Brown. Was zij er? Zij was er, en zij danste

Ook de Utrechtenaren toonden groote belangstelling voor den buitengewonen oproep in verband met de mobilisatie. De drukte voor het stadhuis.

Het Friesch Comité van den Bijzonderen Vrijwilligen Landstorm organiseerde op Liankema-state te Sexbierum een grooten landdag. Het defilé der afdeelingen voor de autoriteiten.

GEMENGD NIEUWS

Geneeskundigen Dienst te Amersfoort.

Dr. G. C. van Hoften werd met ingang van 1 September benoemd tot directeur van den Gem.

Een gezelschap Limburgsche autoriteiten bezocht de Willibrordtentoonstelling te Utrecht en liet zich daar door onzen fotograaf vereeuwigen. In het midden ziet men o.a. mgr. dr. Lemmens, bisschop van Roermond, mgr. dr. van Gils, wethouder Schaepkens uit Maastricht en den burgemeester van Utrecht, mr. dr. G. A. W. ter Pelkwijk met de wethouders Zegers, Bekker, Waslander, Botterweg en dr. v. d. Berg.

Het gebouw van de gemeentelijke H.B.S. A aan het Willemsplein is door de gemeente Arnhem aan het rijk verkocht. Het zal worden afgebroken om plaats te maken voor een nieuw hoofdkantoor.

De heer Staats, 'n broer van den bekenden wielrijder, botste met zijn auto op den hoek Catharijnesingel-Moreelselaan tegen een postauto, welke het onderspit moest delven en omver geworpen werd. Vervolgens vernielde de wagen twee electrisch verlichte verkeerszuiltjes en kwam daarna zwaar gehavend tot staan. Zes gewonden moesten naar het ziekenhuis te Utrecht worden vervoerd.

In de Kromhoutkazerne te Utrecht werd ten behoeve van de manschappen een bibliotheek in gebruik genomen. Kolonel P. W. Scharroo, commandant van de brigade genietroepen, hield de openingsrede.

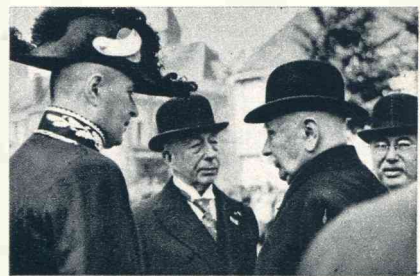

Trekpaarden worden gekeurd. Een onderdeel van het concours-hippique, dat ter gelegenheid van de Landbouw- en Mid-denstandstentoonstelling te Vorden werd gehouden.

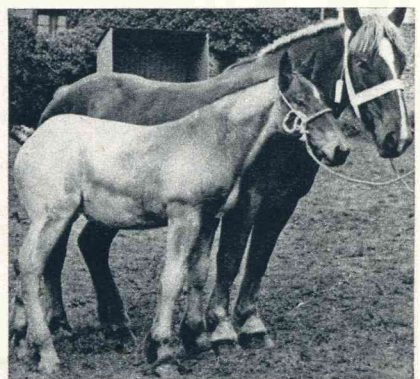

De heer J. Kolk, voorzitter van den Raad van Arbeid te Groningen, is op 61-jarigen leeftijd overleden.

Rechts: Zes motorbrandsputten, die speciaal voor den Luchtbeschermingsdienst gebruikt zullen worden, moesten aan den Waaloever te Nijmegen hun doelmatigheid bewijzen en allerlei proefnemingen doorstaan.

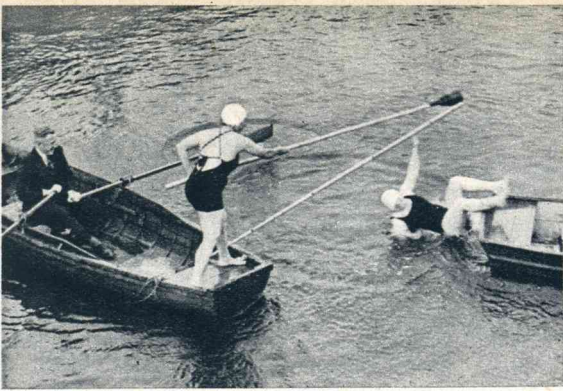
Bij het zeventigjarig bestaan van den hoofdcursus tot opleiding van officieren kwamen de oud-leerlingen, waaronder vele bekende figuren, te Kampen bijeen. De burgemeester van Kampen, de heer H. M. Oldenhof (links), in gesprek met dr. H. Colijn, generaal von Henning en luit.-generaal L. F. Duymaer van Twist.

Te Rhenen werd een druk bezochte paardenmarkt gehouden, waaraan tevens 'n premiekeuring was verbonden. Deze koudbloed merrie en haar veulen verwierven beide een eersten prijs.

Links: In het hartje van den nacht zijn de heer R. Voskamp en mejuffrouw G. W. Zegers op het stadhuis te Hengelo getrouwd. De heer Voskamp was namelijk in militairen dienst groepen, maar wist nog vóór zijn vertrek naar de kazerne zoodanige medewerking van de autoriteiten te verkrijgen, dat het mogelijk werd zijn huwelijk, dat eerst op 31 Augustus was bepaald, op dit ongewone tijdstip te voltrekken.

De Baarnsche Vrijwillige Reddingsbrigade hield verschillende demonstraties. Het moment waarop een der deelnemers aan het watersteekspel voor dames wordt overwonnen.

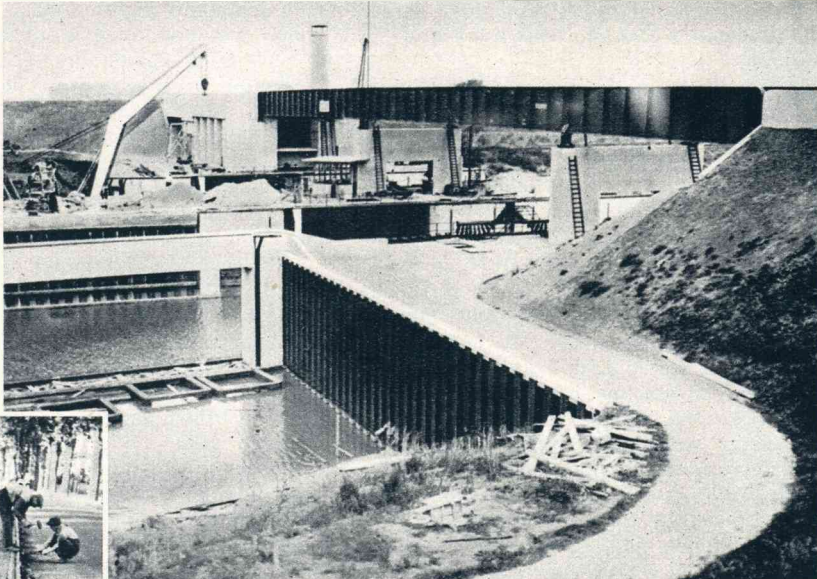
Te Groningen voltrok wethouder Joh. B. Visser het huwelijk van zijn zoon met mejuffrouw Kromhout van der Meer.

Op 67-jarigen leeftijd is de heer F. Hazemeijer, bekend industrieel, te Hengelo overleden. De belangstelling aan de groeve.

De heer M. C. Tielrooy te Zuilen was 40 jaar in dienst bij „Werkspoor”.

De dubbele schutsluis in het Amsterdam-Rijnkanaal te Ravenswaaij (Betuwe) is gereed gekomen. Voor het wegverkeer werd een brede brug over de sluis gelegd.

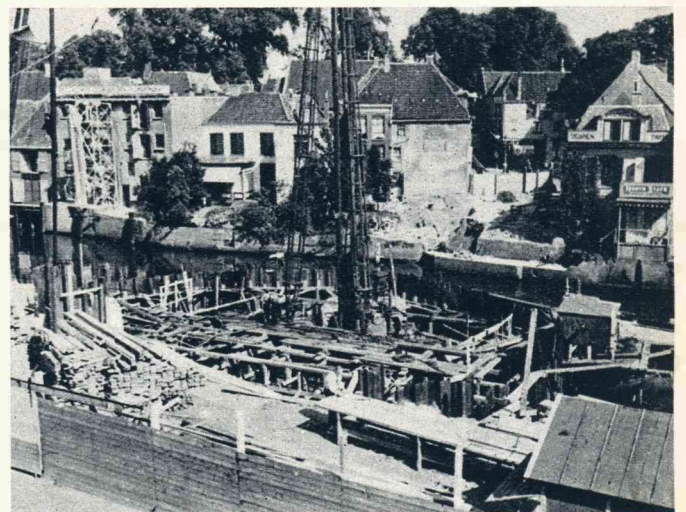
Nu de tramlijn Groningen-Haren-de Punt is opgeheven worden rails en bovenleiding met spoed weggebroken.

De Amersfoortsche Tooneelclub gaf voor de jeugd van de speeltuinvereniging „Het Noorderkwartier” te Baarn een opvoering van de kinderoperette „De Sneeuwkonigin”. De medespelenden werden gefotografeerd.

In de bosschen van het staatsboschbeheer bij Appelscha werd wederom een aantal studentenwerkkampen gehouden. Eenige deelnemers aan het werk in het openluchttheater bij de jeugdherberg.

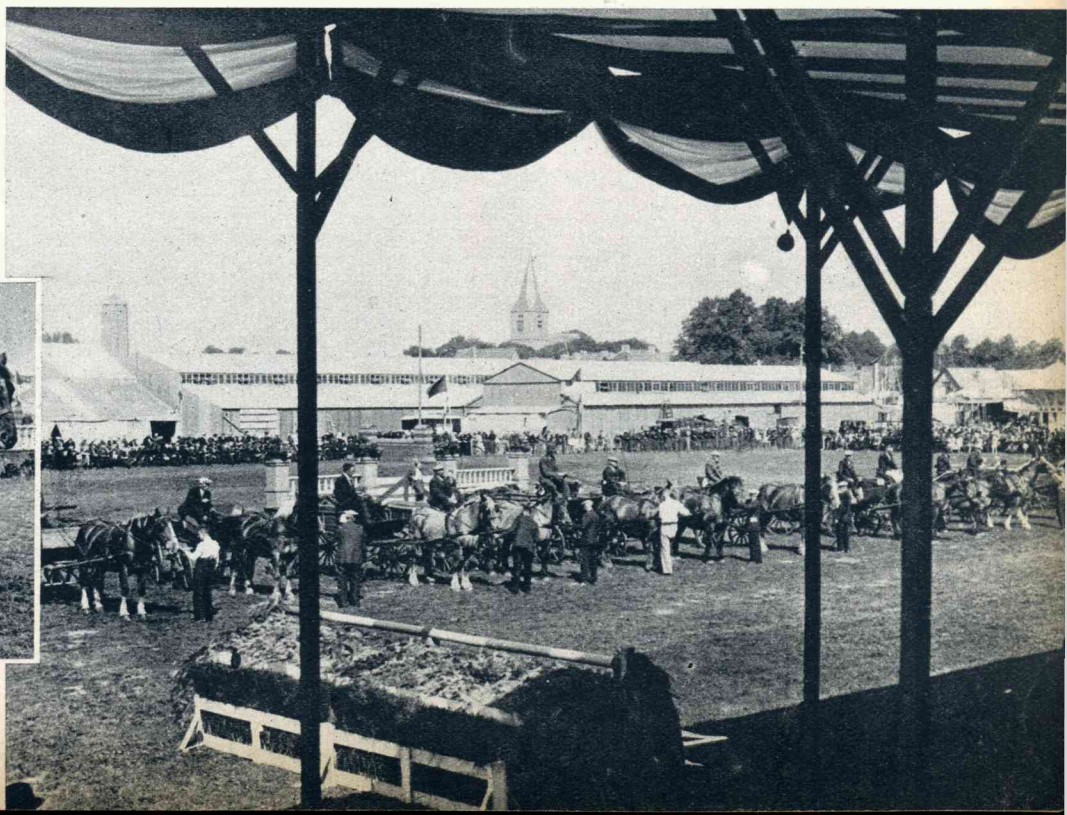
De bouw van een nieuwe brug bij de Diezerpoorten te Zwolle vordert gestadig en dit overzicht geeft een goed beeld van den huidige stand van zaken.

Rechts: De Olanto, de tienjaarlijksche nationale land-, tuinbouw-, vee- en industrietoonstelling te Olst werd druk bezocht. De deelnemers aan het nummer eenspannen trekpaarden stellen zich op voor de tribune.

In het kader van de Olanto werd te Olst een concours-hippique gehouden. De heer N. Uytendaal op Gay Boy won den eersten prijs en mocht uit handen van den burgemeester, mr. A. J. A. Ridder van Rappard, de door Z. K. H. prins Bernhard beschikbaar gestelde medaille ontvangen.

Het echtpaar J. P. Duiveman-Roelofse te Utrecht hoopt 3 September a.s. zijn gouden huwelijksfeest te vieren.

EEN VERSTOKT VRUGGEZEL

Vervolg van blz. 23

op 't oogenblik met Rupert. Sir Geoffrey zocht het paar, en liet een verrast kreetje hooren. Wat een mooi meisje! Wie was zij? Waar kwam zij vandaan? Hij had nooit van haar vader gehoord, ook niet dat sir Richard zoo bevriend met hem was geweest. Op dat alles gaf Paul zoo vaag mogelijk antwoord, en nadat er nog wat woorden van denzelfden aard gewisseld waren, verliet sir Geoffrey hem, om het woord te richten tot een dikken heer, die in de nabijheid zijn voorhoofd stond af te vegen met een zijden zakdoek.

Maar de muziek was gestaakt, en Molly kwam niet terug. Niet alleen bleef ze weg, maar ze was nergens meer te zien. Ze waren dus weggeglippt, maar waarheen? De tuin, met zijn donkere schaduwen, kon Rupert wel aantrekken, dus liep Paul de serre in, met een donker bewolkt voorhoofd. Hij keek snel rond en liep verder. Het was een prachtige avond, windstil en warm; boven den tuin tintelden talloze sterren; de hemel was fluweelig en zacht en eindeloos uitgestrekt. Hij liep eenige paren voorbij, die een luchtje waren gaan scheppen, maar het paar, dat hij zocht, vond hij nergens.

De klank der muziek trof zijn oor — hij repte zich terug naar de danszaal. En toen zag hij hen. Zij begonnen juist te dansen, en zij kwamen van den anderen kant, van het buffet. Hij haalde vrijer adem, maar keek toen weer boos, want Molly's oogen glommen van blijde levendigheid, en haar metgezel, nitgestreken en glimlachend, keek in die oogen met een blik, die Paul het heete bloed in de wangen joeg. En toen werd hij opnieuw gestoord. Die gek van een Peeling, dien hij in geen jaren gezien had, en niet had willen zien, moest juist dit oogenblik uitkiezen om over vroeger jaren te praten. Het dreigde een lang gesprek te worden, want Peeling vertelde, dat hij 't land had aan dansen. Paul herinnerde zich plotseling, dat hij een dame beloofd had, een portie ijs voor haar te halen — hij mompelde ongeveer, dat hij Peeling nog wel eens zag, en ging naar het buffet. Daar was het vol, want er was weer een pauze en links en rechts kijkend drong hij door de menigte.

Hij kwam tegenover Veronica te staan. Zij had een heer bij zich, maar met een verontschuldiging lachje vroeg ze hem, haar te excuseren, want Paul was een oude vriend, dien zij in lang niet gesproken had, en de inschikkelijke idioot ging! Zij vertelde Paul, dat ze van zijn komst had gehoord en al naar hem uit had gekeken; toen begon de muziek en raakten zij aan 't dansen. Paul wist zelf niet goed, hoe dat gekomen was: 't voorstel had van hem moeten komen, maar hij kon zich niet herinneren, dat hij het gedaan had.

Het ergste moest echter nog komen. Want aan het einde van een dans, die hem eindeloos had geleken, bevond hij, dat hij in de serre zat met Veronica naast zich. Ze zei niets, en hij bedwong de opwinding in zijn binnenste en begon een vlijtige poging om te luisteren.

„Je moet me maar eens aan die mooie juffrouw Brown voorstellen.”

Hij verstond het vaag en gaf geen antwoord.

„Rupert dweept met haar,” glimlachte Veronica.

Hij keek haar stompzinnig aan.

„Wie is ze eigenlijk?”

Voor die vraag had hij gevreesd; hij gaf er een even ontwijkend antwoord op, als hij haar vader gegeven had.

Veronica dacht even na over de dubbelzinnigheid van zijn antwoord.

„Ken je haar al lang?” vroeg zij.

„Eh... nee.” In zekeren zin kende hij haar nog niet lang.

Weer nadenken, en toen een peinzend: „Heeft ze geld?”

Nu eerst werd Paul's belangstelling wakker. „Waarom vraag je dat?”

Veronica verschoot van kleur en trachtte haar stem onverschillig te laten klinken.

„Och, 't is maar zoo'n inval.”

Paul hielp haar niet verder. Een koude vrees raakte zijn hart, want natuurlijk stelde ze die vraag met het oog op Rupert! Hij had Rupert's stoutmoedige bewondering zoo slecht mogelijk uitgelegd — maar als 't hem eens ernst was?

Dat wil zeggen: ernst, mits de geldkwestie bevredigend beantwoord kon worden, want hij was er de man niet naar, om zoo'n kleinigheidje over het hoofd te zien. Enfin, door dat kleinigheidje was Molly veilig, al was ze 't niet door haar verlovings met sir Richard; maar desondanks was 't een onrustbarend idee.

„Ik zit al te denken, waar ik haar toch eerder gezien heb,” peinsde Veronica, haar wenkbrauwen samentrekkend.

Paul schrok. „Waarom denk je, dat je haar al meer hebt gezien?”

Een zwak gebaartje. „Dat weet ik eigenlijk niet, maar ik weet zeker, dat ik haar ergens gezien heb.”

Hierna zwegen zij beiden. Paul was daar al bang voor geweest — hij had sir Richard tegen dat gevaar gewaarschuwd. Weliswaar was Veronica's herinnering op 't moment nog vaag en onzeker, en ze moest wel heel scherpe oogen hebben, wilde ze in de stralende juffrouw Brown het bedeesde binnenmeisje herkennen, dat den avond van haar bezoek op Woodcroft zoo'n flater had begaan. Maar die voorstelling, waar zij om vroeg, moest tot iederen prijs vermeden worden. Hij moest Molly opzoeken, haar waarschuwen, er op aandringen, dat zij verdween, zoodra zij er de kans toe kreeg. Ze speelde vanavond voor Asschepoes. Haar eersten triomf had ze genoten, maar weldra zou het middernachtelijk uur slaan, en al maakte ze zich op minder opzienbarende wijze uit de voeten dan haar beroemde voorgangster, ze moest het even haastig doen.

Veronica begon iets te zeggen, maar brak het af, en met groote oogen en gespannen aandacht tuurde zij naar iets, dat buiten zijn gezichtskring viel. Hij keek om den palm heen, die aan zijn oor kietelde, en zulks juist op tijd, om Molly en Rupert den tuin in te zien gaan. Een plotselinge schrik kneep zijn keel dicht. Zij waren uit de danszaal gekomen: Veronica had duidelijk Molly's heele gezicht kunnen zien. Haar ijzig strakke gelaatsuitdrukking zei hem, dat haar herinnering opklaarde, en angstig bleef hij naar haar kijken.

„Wacht!” riep ze, en zij sprong op. „'t Is dat dienstmeisje!”

Ook Paul stond nu, en een seconde keken zij elkaar in de oogen.

„'t Is dat dienstmeisje,” siste Veronica, met oogen vol woede, „en jij brengt haar hier in huis!”

„'t Is dat dienstmeisje” antwoordde Paul, en hij ging zoo recht mogelijk staan, „en ik was trotsch, toen ik haar hier bracht!”

„Ja maar, Rupert!” riep zij, verbleekend. „Weet Rupert 't?”

Zijn lippen trokken in een spotlachje en hij schudde zijn hoofd.

„Dus hij is in een val gelokt!” riep ze, nu weer met gloeiende wangen. „Onder bedrieglijke voorwendsels heeft hij een werkster hier gevraagd!”

„Werkster is ze nooit geweest,” verbeterde hij met tergende kalmte. „Wel binnenmeisje.”

„En wat is ze nu?” snauwde zij.

„Nu is ze een dame.”

„Een dame!” snaalde Veronica, en ze wierp minachtend haar hoofd in haar hals.

„Misschien niet precies wat jij een dame zou noemen,” zei hij, opeens ernstig en boos, „maar een onbedorven, eenvoudig meisje, zuiver en onge-rept, dat nog niet geleerd heeft, om zulke laaghartige, losbandige heertjes als je broer te doorzien, laat staan om ze te mijden.”

Dat was vrij krachtig uitgedrukt, en Paul stond er zelf van te kijken, dat hij het meisje zoo vurig verdedigd had, terwijl hij haar in nuchterder momenten voor een nukkig, eigenwijs, bedorven, lastig, onhebbelijk nest had uitgemaakt. Maar de woorden waren als vanzelf uit zijn mond gekomen; hij deed geen poging om ze te matigen of te herroepen.

Veronica kreeg een vuurroode kleur en heel haar houding verstrakte.

„Uitstekend,” snibde ze, „hij zal gauw genoeg weten, wat voor soort dame 't is.”

„Dat zal hij zeker,” stoof Paul op, haar den weg versperrend, „maar niet door jou. Ik zal 't hem vertellen.” En hij draaide zich om, stapte het grintpad op en liep in de richting, die hem door den vluchtigen aanblik van Molly en haar metgezel gewezen was.

Hij was hen bijna voorbij gelopen, maar hij hoorde een zwak gerucht, en bleef stokstijf staan. Hij had een smal paadje voor zich, tusschen boomen en heesters door; dat sloeg hij in, en voorbij een bocht zag hij het gezochte paar.

De bank, die Rupert gekozen had, stond op een rond grasveldje tegenover een rustiek priëel. Waarschijnlijk kenden de gasten dat plekje niet, dus was Paul's verschijning een echte overval voor hem. Molly, meer op haar *qui vive* dan de jongeman, trok snel haar hand terug, maar niet zoo snel, of Paul had het gemerkt; en hij had het vlamme-rood der verlegenheid op haar gezicht niet nodig om te begrijpen, dat Rupert dat handje had vastgehouden.

„We moeten weg,” zei hij met botte openhartigheid.

Rupert, van zijn verbazing bekomen, liet de woede zijn oogen uit stralen. „Jij moet weg,” zei hij, opstaande, „en hoe gauwer hoe liever.”

Paul keek naar Rupert's kaak — de afstand was precies goed, maar hij hield zich in; hij was gast, al was het tegen zijn zin.

„Ga maar liever mee, Molly,” zei hij kalm.

OP DE VELUWE BIJ NUNSPEET

Tot zijn verwondering stond zij op en kwam ze gewillig naar hem toe.

„En wat heb jij voor recht, om haar de wet voor te schrijven?” tierde Rupert, en dreigend deed hij een stap vooruit.

Paul week geen duim, en zij keken in elkaars oogen. Rupert's uitdagende houding verslapte geleidelijk, zijn moed versmolt en verdampte en zijn oogen zochten het gras. De overwinning was aan Paul, maar juist toen hij zijn lachhartigen tegenstander zijn rug toe wou keeren, hoorde hij geritsel van rokken en het geluid van naderende voetstappen. Veronica betrad het strijdperk, met oogen schitterend van ingehouden harts-tocht.

„Rupert,” riep ze, met den vinger der verachting naar de verschrikte Molly zijzend, „weet je, wie dat meisje is?”

Haar broer staarde haar met ronde oogen aan. „Bedoel je juffrouw Brown?”

„Juffrouw Brown!” Ze lachte, een hortenden, metaalachtigen lach, en wierp hem toe: „'t Is een angekleede dienstbode. Den vorigen keer, dat ik haar zag, probeerde ze tafel te dienen en morste ze een bord soep over mijn japon.”

Rupert keek verbluft om zich heen en Veronica's bittere lach klonk luid. „Een gewone dienstmeid,” hoorde ze, „die paar weken geleden nog schoenen poetste en de keuken boende.”

Paul's oogen vonkten — aanstonds zouden de woorden, die zijn tong schroelden, uitschieten in een vinnige terechtwijzing. Maar Molly hield op met aan zijn jas trekken; ze liet een zwak kreetje hooren en met een vuurrood gezicht greep ze haar rokken bij elkaar en holde weg. Paul aarzelde maar één seconde — toen holde ook hij, achter haar aan. Figuurlijk gesproken veranderden haar kleeren in lompen, terwijl ze vluchtte, maar een muiltje verliezen deed zij niet, toen zij onwillekeurig de schaduw zocht.

„Ik heb honger,” pruilde Molly, en zij keek de huiskamer rond alsof zij verwachtte, dat er een banket voor haar gereed stond, en zich verbaasde, dat ze het niet ontdekte.

„Je moest maar naar bed gaan,” bromde Paul.

Dit waren ongeveer de eerste woorden, die zij wisselden sinds hun vertrek van Bishopsmead. Verdere vernederingen waren met dat vertrek niet gepaard gegaan: men was aan 't dansen, dus hadden zij de zaal door kunnen komen zonder veel aandacht te trekken. Niemand had er op gelet, wat zij verder deden, dus kwamen zij zonder klee-scheuren weg. Op den terugrit waren zij blijven zwijgen. Paul had, met een grinnige strakheid van kaken, recht voor zich uit zitten staren; zijn streng veroordeelende blik sneed ieder gesprek den pas af. Molly was echter in geen stemming geweest om te praten: ze was stil als een muisje blijven zitten, had nu en dan tersluiks naar hem gekeken, maar geen woord gezegd. Ze hielp hem den wagen wegzetten, werd daar weer wat vroolijk bij en maakte een paar opmerkingen, die hij met enkele lettergrepen beantwoordde. 't Was stil in huis; iedereen was al lang naar bed.

Molly ging de eetkamer in en kwam terug met twee bananen, waarvan zij er Paul een aanbood. Hij weigerde met een minachtend gebaar, waarop zij begon, de andere van de schil te ontdoen.

„Ik heb niets te eten gehad vanavond,” lichtte ze toe.

„Ik ook niet,” fronste hij.

„Heb je geen honger?”

„Nee.”

Zij bekeek hem met peinzende oogen, en hapte nadenkend in de banaan.

„Ben je boos op me, Paul?” vroeg ze toen.

Hij keek haar snel aan, want ze sprak op een toon, alsof hij geen reden had om boos te zijn. Ze beantwoordde zijn blik met groote onschuldige oogen, en hij wendde zich af en mompelde:

„Daar praten we morgen wel over.”

„'t Was mijn schuld niet, dat die juffrouw me herkende,” betoogde zij.

„Daar praten we morgen wel over,” herhaalde hij, nu op meer gebiedenden toon; want wat hem ergerde was niet het feit, dat Veronica haar herkend had — dat wist ze heel goed.

Wordt vervolgd

In de Septembermaand herdenkt Nederland het feit, dat voor honderd jaar de eerste trein op vaderlandschen bodem reed. Alom maakt men zich gereed, dit eeuwfeest op treffende wijze te vieren en, zooals vanzelf spreekt, zal Panorama de beteekenis van dit jubileum en den ontwikkelingsgang der Nederlandsche Spoorwegen in een reeks uitstekend gedocumenteerde artikelen schetsen. Daarbij zorgden wij echter ook voor 'n verrassing, waarvoor wij thans reeds de aandacht vragen: het nummer van komende week, dat grootendeels aan de herdenking is gewijd, bevat een zeer bijzondere publicatie, die stellig bij al onze lezers in den smaak zal vallen!

PANORAMA. Geïllustreerd weekblad. Verschijnt Donderdags. Tezamen met een der periodieken De Stad Amsterdam, Groot Rotterdam, 's-Gravenhage in Beeld, Ons Land, Ons Zuiden of Ons Zeeland — f 1.62½ per kwartaal of f 0.12½ per week. Franco per post f 1.75 per kwartaal bij vooruitbetaling. Koloniën f 7.65 per jaar bij vooruitbetaling. Voor postabonnementen en adreswijzigingen van postabonnementen gelieve men zich uitsluitend te wenden tot het bureau te Haarlem. — Bureau's: HAARLEM, Nassaulaan 51. Telefoon Int. 13866. Giro nr. 142700. AMSTERDAM, N.Z. Voorburgwal 262. Telefoon Intero. 33170. Giro nr. 97946. ROTTERDAM, Stationsweg 24. Telefoon Intero. 50540. Giro nr. 101981. 's-GRAVENHAGE, Stationsweg 95. Telefoon Intero. 111666. Giro nr. 43141. UTRECHT, Biltstraat 142. Telefoon Intero. 13473. Giro nr. 149597. 's-HERTOGENBOSCH, Stationsweg 27. Telef. Intero. 4286. Giro nr. 129750. MAASTRICHT, Stationsstr. 20. Telef. Int. 5851. Giro nr. 124690. VLISSINGEN, Badhuisstr. 5. Tel. 81. — De voorwaarden van onze gratis ongevallenzekerings zijn op aanvraag verkrijgbaar.

AUXOL

reeds

Uw haar

Een geheel nieuw, naar een bijzonder procedé gefabriceerd haarverzorgingsmiddel van universeele en buitengewoon intensieve werking. fl. 1.75 per flesch.

F. WOLFF & SOHN - KARLSRUHE

Hoofdvertegenwoordiging voor Nederland
Firma E. M. Schlösser, Amsterdam C. Postbus 370

Wat een schitterende tegels! Hoe houd je die toch zo helder?

Ik schuur ze nooit, maar reinig ze zacht met VIM!

Scherpe schuurmiddelen bederven Uw tegels voor U het weet. Ze vernielen de oppervlakte en maken de tegels dof en ruw. In de krassen blijft vuil zitten. De zachte dubbele werking van Vim reinigt de tegels volkomen. Vim maakt het vuil eerst los en verwijdt het daarna zonder krassen te veroorzaken. Houd tegels en glanzende voorwerpen in Uw huis schoon met Vim.

Op elke bus een geschenkenbon — op de reuzenbus twee!

VIM reinigt zacht
— *krast nooit*

In vele bedrijven heeft de tractor de muildieren verdrongen en is zoowel het oogsten als 't ploegen en zaaien geheel gemechaniseerd.

OOGST!

***De voorraadschuren worden opnieuw gevuld.
In de Amerikaansche landbouwstaten
heerscht groote bedrijvigheid.***

Shirley Temple, die tijdens 'n autotocht langs de golvende korenvelden reed, kon de bekoring niet weerstaan om er 'ns dwars doorheen te dwalen.

Een prachtige opname, waaruit de vruchtbaarheid van deze Amerikaansche landbouwstaten blijkt. Sommige boerenbedrijven bestaan 'n oppervlakte zoo groot als b.v. de provincie Utrecht!

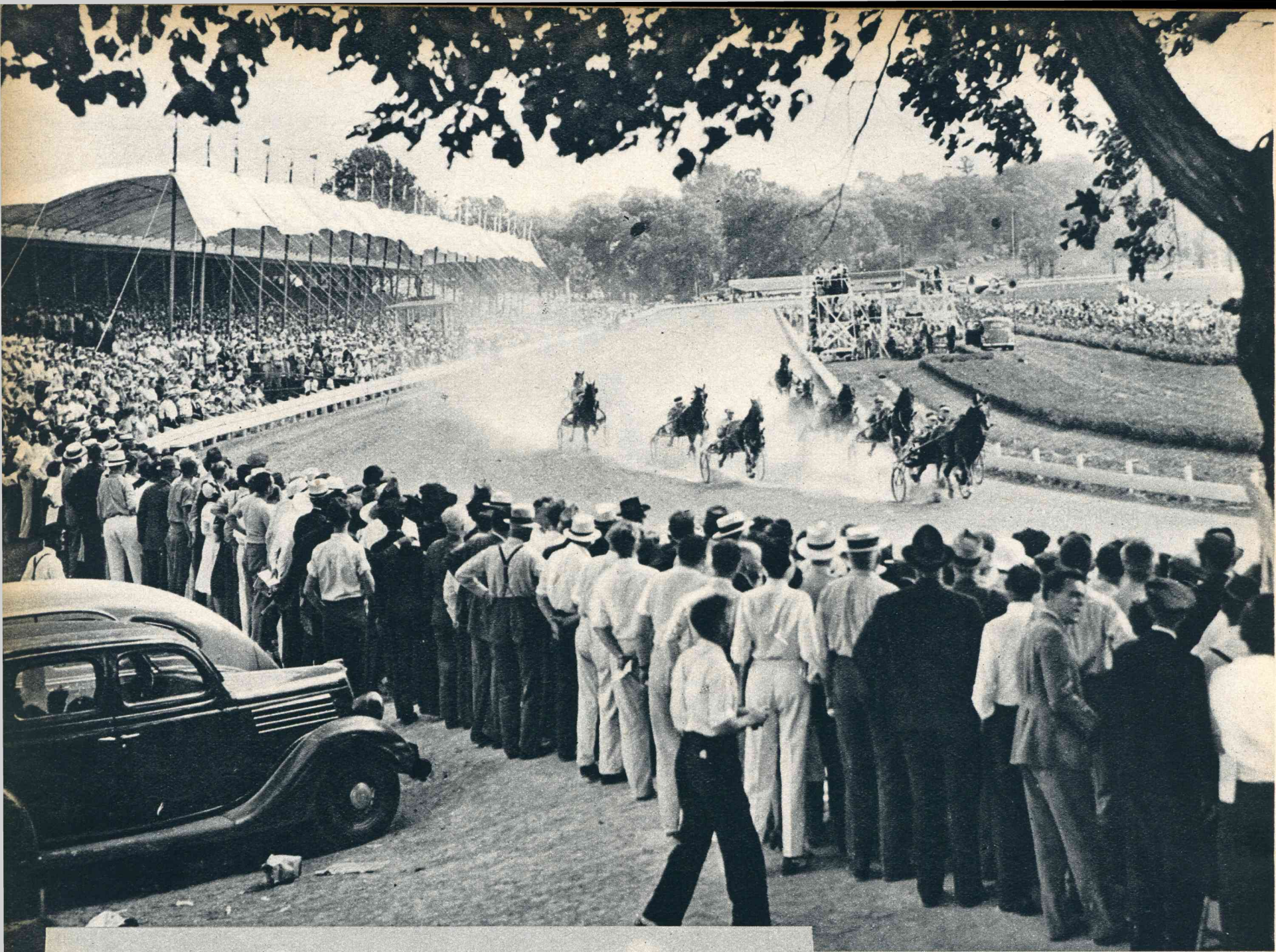
Nauwelijks gemaaid wordt de tarwe nog op de akkers gedorscht, 't stroo wordt opgebonden, de tarwe van kaf gezuiverd en op auto's verladen, die haar meteen naar de markt brengen! Vlagger kan 't wel niet!!

Ongeacht de brandende problemen, die den stedeling „beroeren”, gaat de boer zijn gang in 't bewerken van zijn grond. Er steekt iets groots in den arbeid van den boer: hij is geheel vergroeid en afgestemd op 't breede plan der natuur en op de wisseling der seizoenen; hij is vergroeid ook aan den grond, dien hij zijn leven lang bewerkt. Zijn grootste zorg is: wat doet het buiten? Of het nu winter is of voorjaar, zomer of najaar, steeds heeft de boer er belang bij, dat buiten alles z'n gewonen gang gaat: dat er tijdig regen komt en zon, koelte, warmte en droogte. Zijn arbeid wordt productief, niet dank zij het functionneeren van ingenieuze machines, zooals op kantoren en fabrieken, maar dank zij de groote regelmaat der natuur, die zich niet haast, maar ook nimmer verstoord wordt. Wij brengen hier een aantal foto's van den oogsttijd in de groote landbouwstaten van Amerika: de voorraadschuren worden opnieuw gevuld....

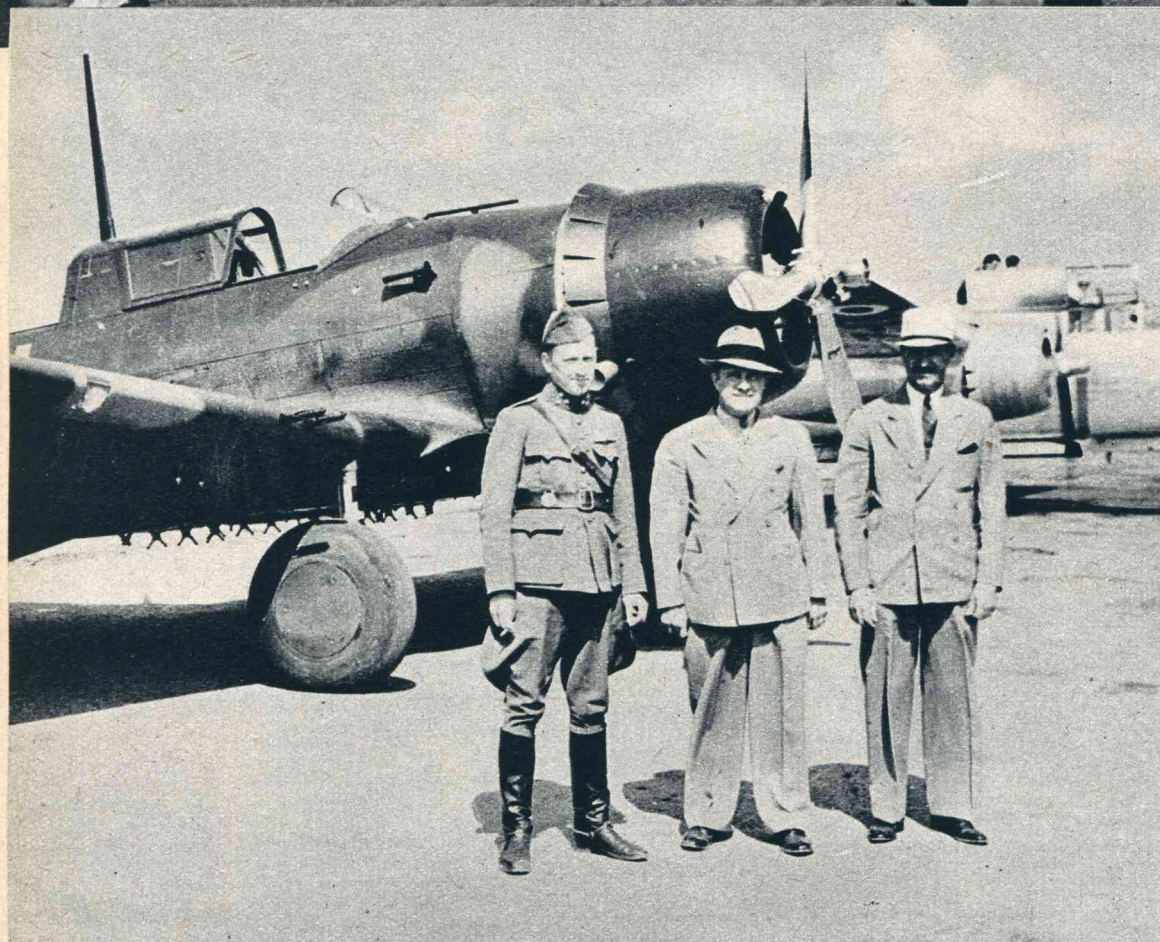
's Avonds keeren mensch en dier vermoeid naar de kampen terug, in een wolk van stof, die opstijgt uit de droge, gemaaide akkers.

Het oogsten van de tarwe op een der uitgestrekte boerderijen in den staat Washington. Zeven-entwintig ezels trekken de zware machine voort, die maait en tegelijkertijd dorscht. Het graan wordt meteen in zakken gedaan, die later op vrachtauto's worden verladen.

Een van de beroemdste paardenrennen in de Vereenigde Staten, de Hambletonian, wordt te Goshen in den staat New York gehouden. Een talrijk en belangstellend publiek woonde den laatsten wedren bij, die gewonnen werd door Peter Astra, het paard, dat reeds van het begin af leidde en zijn voorsprong wist te handhaven.

VARIA

Onze regeering is bezig vliegtuigen aan te koopen in de Vereenigde Staten. Wij zien hier kapitein J. H. van Giessen voor een bombardementsvliegtuig, bestemd voor Nederland, op het terrein van de Douglas Company, in gezelschap van twee vertegenwoordigers dezer maatschappij.

Dahlia's zijn gewoonlijk geen bloemen, die men gemakkelijk over het hoofd ziet, maar dit pracht-exemplaar met een doorsnede van $27\frac{1}{2}$ cm., dat onlangs op een Londensche bloementoonstelling te zien was, is toch wel eenig in zijn soort.

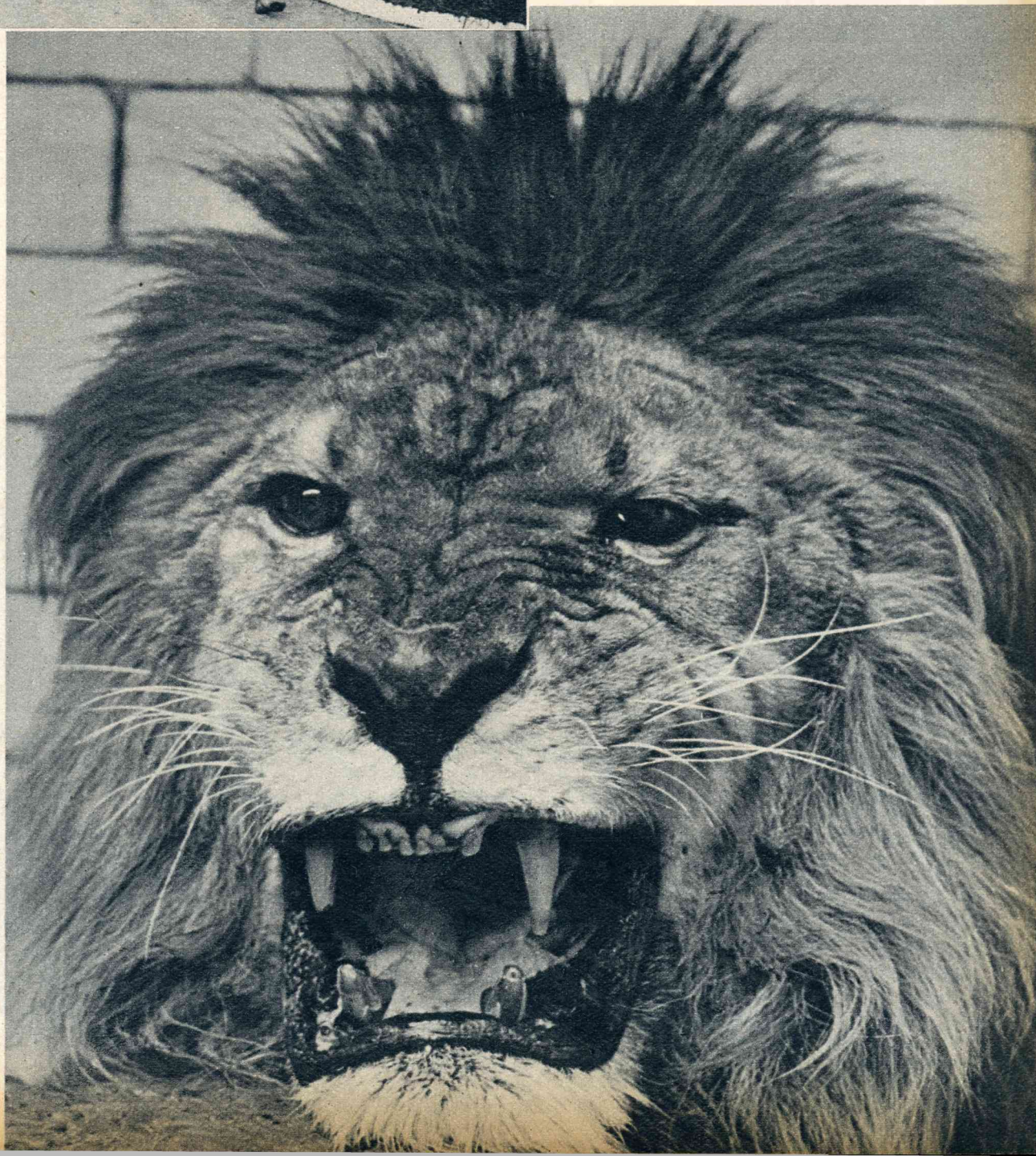
Bijna 550 jaar geleden werd op het Burgh Island, South Devon, Engeland, een zeeroover terechtgesteld en deze gebeurtenis wordt elk jaar met een feestmaal herdacht, waarbij de gasten zich verkleeden als piraten. Op den achtergrond de Pilchard Inn, die ook reeds in 1395 bestond.

De bewoners van de tropen en subtropen houden niet van het natte weer, waarop zij in de diergaarden van Europa vergast worden. De koning der dieren is even naar buiten gekomen, maar zijn „gelaatsuitdrukking” geeft reeds te kennen, dat hij niet bepaald goed gemutst is. Foto genomen in den Londenschen dierentuin.

Op den tienden dag van het geheim „conclaaf” van den Hoogen Raad van het Leger des Heils werd George L. Carpenter, de hoogste officier van het Leger des Heils in Canada, na een verkiezing, die vier uur duurde, tot generaal, opvolger van generaal Eva Booth, gekozen.

Een staatkundige crisis brengt niet alleen maar militaire maatregelen met zich mee. In alle landen neemt men voorzorgen om kostbare kunstschaten zoo goed mogelijk tegen beschadiging te beschermen. Wij zien hier, hoe de bekende Wallace-collectie te Londen ingepakt en naar rustiger oorden wordt getransporteerd.

ZOO ZIJN ER...

De groote lunchroom is bijna leeg. Een eenzaam heertje in confectie-zomerpak en een juffrouw uit de provincie met 'n vuurrooden reclameballon aan een touwtje trekken de aandacht naar het midden waar zij tusschen ontelbare tafels en stoelen als merkwaardigheden te kijk zitten.

In een verten hoek gichelen drie jonge meisjes in gebloemde jurken.

Ze drinken Voorburg-met-suiker.

Recht tegenover 't buffet twee zwart-witte dienststers: de eene, op 'n stoeltje, vouwt de handen onder haar boezelaar, de andere leunt tegen den spiegelwand.

Dienster

Zóó is de houding der dienstster in 't algemeen. 'n nikkelen blad naast zich tegen 'n stoelpoot en de oogen meestal strak op één punt gericht.

Zit ze gedachteloos of peinst ze?

Het is moeilijk te achterhalen.

We zullen 't eerst opmerken als er „aannemen” wordt geroepen.

Zit ze gedachteloos, dan zal ze met een plotseligen ruk opspringen, snel het blad grijpen en eenigszins veerkrachtig naar den roependen klant tippelen.

Zit ze na te denken, dan zullen bij 't geroep „aannemen” de bewegingen trager zijn, als die bij het ontwaken uit een droom; haar stap zal langzamer zijn, haar houding in 't algemeen slapper, omdat ze nog even doorleeft in haar gestoord gedachtenleven.

Die met de gevouwen handen staart naar één plek: 'n bloem op 'n tafelkleedje.

„Donkerblauw,” zegt ze werktuiglijk, „donkerblauw met 'n geel bloempje... van achteren ópgerimpeld... opzij twee ruime banen... en knoopjes van voren...”

„En de mouwe glad zeker... tot hier?” Zij, die leunt tegen den spiegelwand wijst op den rug van haar hand.

„Nee... niet zóó lang... opzij met 'n splitje en op de hand weer dicht.”

„En... met 'n kopmouwtje...?”

„Ja.”

„'n Bloempje is anders wel algemeen, hè?”

„Nou ja...”

„Cor heb 'n paarse sjaal meegebracht voor bij me nieuwe hoed... wel leuk, maar óók zoo algemeen hè... Je ziet niet anders... Zondag zate we in de kemedie, boven... Cor en ik hebbe zes-eneveertig paarse sjaals geteld... Ze flatteere anders wel...”

„O ja... maak je 't zelf?... Die gele bloempjes?”

„Meestal me nicht... wanneer mot ik dat nou doen? Je weet zelf ook wel... 's avonds laat klaar, opruime, gauw effe wat ete... nou en dan? Zeker aan me jurk beginnen? 'k Ben blij as ik leg... Nee, me nicht, die is bij B & K. geweest... ze heb 'n reuze-coupe en 't is direct weer even voordeeliger niet?... Familie en zoo...”

Zulke door-en-door vrouwelijke gesprekken zijn voor ons, mannen, vaak openbaringen. Wat weten wij van oprimpelen, van gladde mouwen, van ruime banen en kopmouwtjes?

Is 't een schande, dat we van de techniek der vrouwenkleeding zoo weinig verstand hebben? De mannen hebben eenvoudig andere aspiraties. Hen houden de „zaken” bezig en zij zijn niet ijdel genoeg (hierover wensch ik met geen enkele vrouw te debatteren!) om veel belangstelling aan de kleeding te schenken. Wat zijn het voor mannen, die praten over de lengte van hun revers of de hoogte van hun boord of de kleur van hun das...?

Hoe interessant de conversatie ook zij, ik waag het even die te onderbreken... „Juffrouw.”

„Ja, meneer, wat wou u gehad hebbe?”

„Mag ik eens wat vragen?”

„Jawel, wil u de spijskaart?”

„Nee — alleen maar 'n paar antwoorden.”

„En dat is?”

„Wat denkt u van de bezoekers, die hier komen?”

„O hede... wat nou...” Ze kijkt naar de collega, die tegen den spiegelwand leunt, „da's even goed óók wat, mot je meemaken... ik denk er niet veel van, meneer...”

„Ik bedoel: zijn ze vriendelijk, aardig, beleefd?”

„Ja... wat mot ik nou zegge... soms veel te vriendelijk en te aardig en óók wel's beleefd... maar je mot oppassen, as 't je nie bevalt ken ze je maar niet zoo afbekke... de baas hè... de klante hebbe altijd gelijk... dat snapt u, en dan óók... je wilt 't niet doen om de fooi... 'n mensch mot leve... had u nog wat anders?”

„'n Mensch mot leve...”

Ik denk aan de manier waarop sommige bezoekers de dienstster bejegenen aan den „omvang” der fooi.

Op het niemandsland tusschen de stoelen en de tafels leeft de dienstster, afhankelijk en onderdanig, opsnuivend den geur van gebrad en roomtaart zonder ooit voor de bekoring te bezwijken er met één vinger den smaak van te proeven. Ze kijkt naar het schuim op 't pilsener, naar de lokkende kers op 't vruchtenijs, ze ademt den prikkelenden geur van ontelbare kleintjes-koffie en blijft onverschillig voor de lekkernijen en verkwikkingen. Wie goed opmerkt kan zelfs nu en dan een zweem van minachting bespeuren in haar blik...

„Had u nog wat anders?”

Ze lacht en kijkt 'r collega weer aan. Deze leunt nu met 'n anderen schouder tegen den spiegelwand.

Het meisje van Cor, die van de gele bloempjes, heeft 'r boezelaar glad gestreken en wrijft met den rug van 'r hand langs haar neus. „'t Is stil,” zegt ze zacht. De collega antwoordt „ja,” en werkt zich van den spiegelwand weg met een lang gebaar om dan met onverschillige drementelstappen en een slingerend servet tusschen tafels en stoelen naar 't buffet te loopen.

„Woont u dicht bij de zaak?” vraag ik aan het meisje van Cor.

„'n Kwartiertje... ik loop altijd... ik ben 's avonds te moe om te fietsen... Cor komp me trouwens hale...”

„Cor... dat is uw verloofde zeker?”

„Verloofde en verloofde is twee... nou ja.”

„En uw vrije dag?”

„Eens in de week, 'n heele dag... fijn is dat... maar 't is vervelend, dat Cor nooit kèn... altijd bezet behalve 's Zondags... en dan ben ik weer bezet... Vroeger gong 't best, toen was ik in de groote bazar, afdeeling kousen... maar daar ben ik weggegaan om de ladders, afschuwelijk gewoon... Je kon de heele dag óphale, da's geen werk... Hier ken je nog 's voor je eige ópko-me... Je bent ten minste iemand, maar de heele dag ladders... De baas, die nou hier is, was toen ook in de bazar, in de tuinenbelen... tweede étage.”

„Je bent ten minste iemand.” Alles is maar betrekkelijk in deze vreemde wereld.

Vijftig dienststers loopen rond in zwart-witte uniformen, met dezelfde mutsen, jurken, boezelaars... en daartusschen is er één die... ten minste iemand is.

Daar was eens 'n man, die op zoo'n dienstster verliefd werd en zijn aanzoek deed met de onvergetelijke woorden: „Weet u, juffrouw, waarom ik u liefheb...? Omdat u zoo heel anders is dan de anderen!”

Zoo heel anders.

't Zit 'm niet in 't zwart-wit, niet in 'n ruime baan of 'n kopmouwtje!

* * *

„Kunt u opschieten met den baas?” vraag ik eindelijk met groote belangstelling.

„Best. Hij werkt zelf óók hard, 'n geschikte man... ik zou niet met 'm wille ruile, haast nooit vrij...”

„Maar met Cor kunt u toch 't allerbeste opschieten?”

Ze lacht. „Aanstaand voorjaar ga-me trouwe... ik heb 't goed al in huis.”

„Blijft u?”

„'t Goed... wit krepdession. Ik heb altijd gezegd: as ik trouw dan in 't wit. Ik heb éspres geen setijn genomen, as 't eens uitraakt zit je d'r mee, krepdession kan je late verve...”

„Heel verstandig, juffrouw.”

„Cor is net zoo bruin als 'n neger... ik heb al gezegd, in 't voorjaar mot 't er af weze, staat niks fijn voor 'n bruidegom... Ik zie 'm al...”

Ze lacht klaterend, maar werkt 't lachje achter haar hand weg... de baas!

„Is Cor uw eerste... uw eerste verloofde?”

Ik schaam me over die vraag, maar ik heb er geen spijt van, dat ik ze durfde stellen.

„Nee... twee jaar geleje had ik kennis aan 'n onderwijzer. Die wou iedere vrije dag met me naar de „Nachtwacht”. Van wie is die ook weer...?”

„Van Rembrandt.”

„Precies... maar dat was even goed ook 'n karwei! Hij bracht telkens boeke voor me mee en dan wou die me goed leeren spreke. Ik mocht nooit zegge: Wat wou u gehad hebbe?” Verbeel je. Ik kan toch zeker spreke zooals ik wil. Soms zei die ook wel 's versjes op as we samen liepen. In 't Vondelpark zei-die 's tegen me toen 'r allemaal herfstbladeren op de grond lagen: Emmy... kijk, Emmy... nou loope we over goud.” Stel je voor... niks voor mijn.”

„Bent u niet zoo poëtisch?”

„Blief u?... Ik mos me ontwikkelen zei-die... En op 'n middag, ik weet 't nog precies, bracht ie een boek mee over „Oude Meesters” met plaatjes en toen mos ik weer mee naar de Nachtwacht. 't Was er wel koel en fijn 's zomers, dat wel... Toen is ie woedend geworden...”

„Waarom?”

„Hij begon alles uit te leggen en hij had 't weer over goud en herfstkleuren en zoo... en toen we een tijdje zaten zei-die: „Emmy, voel je je nou niet gelukkig, vind je het nou niet heerlijk in dezen kunsttempel?” Echt waar, dat zei-die.”

„En u?”

„Toen zei ik „geef mij maar Bob Scholte... en toe liep ie woest weg...”

„En 't was uit!”

„Ineens... ik heb 'm nooit meer gezien.”

„En u bent alleen in 't Rijksmuseum gebleven?”

„Niks hoor... ik heb fijn 'n tremmetje naar huis genomen.”

„Aanneme!” Het meisje van Cor staat op, neemt 't nikkelen blad onder haar stoel weg en trippelt naar een somber huwelijkspaar, dat in haar „wijk” is komen zitten.

„Wat wou u gehad hebbe?”

En een paar minuten later komt ze terug met twee plombières, trofeeën van ijs en vruchten in nikkelen schalen. En de sombere gezichten klaren op. De oogen twinkelen en de lippen spitsen zich. Het ijs wordt voorzichtig gemalen en rondgedraaid en verkoelend zakt het weg, dieper en dieper. En het huwelijkspaar wordt spraakzaam en krijgt zin in iets pikants. En het meisje van Cor brengt tweemaal, driemaal twee Voorburgjes en de mannelijke helft wordt lichtelijk vrijmoedig en zegt terloops 'n aardigheidje tegen haar. En de vrouwelijke helft trekt zich terug in haar rieten stoel en frons zwijgend de wenkbrauwen.

HERMAN MOERKERK.

**DAT ZAL
WEL NIET
LANG DUREN!**

— OOK PRETTIG,
OM ZOOIETS TE
HOOREN OP JE
TROUWDAG!

— HET IS SCHANDE-
LIJK, TILLY, MAAR JE
WEET TOCH WEL,
DAT DE ZUSJES BRUIN
GEEN TACT HEBBEN!

— MAAR WAAR-
OM Zouden ze
dat zeggen
van ons
huwelijk!

— HOOR EENS TILLY!
ZE BEDOELDEN DAT...
NU JA..., DAT ER IETS IS
MET JE ADEM! GA EENS
NAAR DEN TANDARTS!

**COLGATE'S TANDPASTA
VOORKOMT SLECHTE ADEM.**

HET IS PROEFONDERVINDELIJK BEWEZEN, DAT SLECHTE ADEM MEESTAL ONTSTAAT DOOR GISTENDE VOEDSELRESTJES TUSSEN ONVOLDOEND GEREINIGDE TANDEN. IK BEVEEL COLGATE'S TANDPASTA AAN.

COLGATE's fijn aromatisch schuim dringt door tot in alle spleetjes tussen de tanden, die anders niet te bereiken zijn. Het verwijdert daardoor de kleine voedselrestjes, die meestal de oorzaak zijn van slechte adem, doffe tanden en tandbederf. Bovendien polijst Colgate de tanden zonder het glazuur aan te tasten. Een geregeld gebruik van Colgate geeft U tanden als parels.

**EEN STRALENDE GLIMLACH EN
GEEN SLECHTE ADEM MEER!**

GEEN ENKELE
TANDPASTA
HEEFT MIJN TAN-
DEN OOIIT ZOO
GLANZEND EN
SCHOON
GEMAAKT ALS
COLGATE!

5 JAAR LATER EN NOG ALTIJD DOL OP ELKAAR!

— FOEI! WAT EEN GEDRAG
VOOR MENSCHEN DIE AL
ZOO LANG GETROUWD
ZIJN ALS TILLY EN HENK.

— TOCH ZULT U
MOETEN BEKEN-
NEN, DAT HUN
GELUK DUUR-
ZAAM IS, JUF-
FROUW BRUIN!

VERLAAGDE
PRIJZEN
VOOR
ENKELE TUBES
MIDDEL GROOT
22½ 37½

ZEER
VOORDEELIG
IS DE EXTRA
GROOTE TUBE
62½

Koningin Victoria en de toenmalige prins van Wales (Victor Francen en Gaby Morlay).

Deze film, „Entente Cordiale”, speelt achter de coulissen van de politiek en laat zien hoe door de houding van staatshoofden dikwijls prachtige resultaten kunnen worden bereikt, waar het de samenwerking der volkeren betreft. Het is een goed gebouwd verhaal, dat alle aantrekkelikheden bezit, welke een soliede ontspanningsfilm behoort te hebben. De Franschen, die in den laatsten tijd zich duchtig weren op de filmmarkt, hebben het aangedurfd dit historische document uit te beelden, waarbij zoo nauwkeurig mogelijk de verschillende beroemde figuren van vóór en in den wereldoorlog, zooals koningin Victoria, Edward VII en zijn gemalin Alexandra, de Fransche president Loubet, lord Kitchener, Clémenceau en vele andere kopstukken der voormalige internationale politiek, worden uitgebeeld.

Het geheel werd gemaakt naar het boek van André Maurois: „Edward VII en zijn tijd”, dat grootendeels naar historische gegevens en officieele documenten werd geschreven.

Marcel l'Herbier verzorgde de monumentale regie van dit werk, dat binnenkort door het Columbia Film Booking Office zal worden uitgebracht, en dat zoowel in Frankrijk als Engeland een buitengewoon gunstig onthaal vond.

Lord Kitchener en kolonel Roussel (Jean Galland en Pierre Richard Willm).

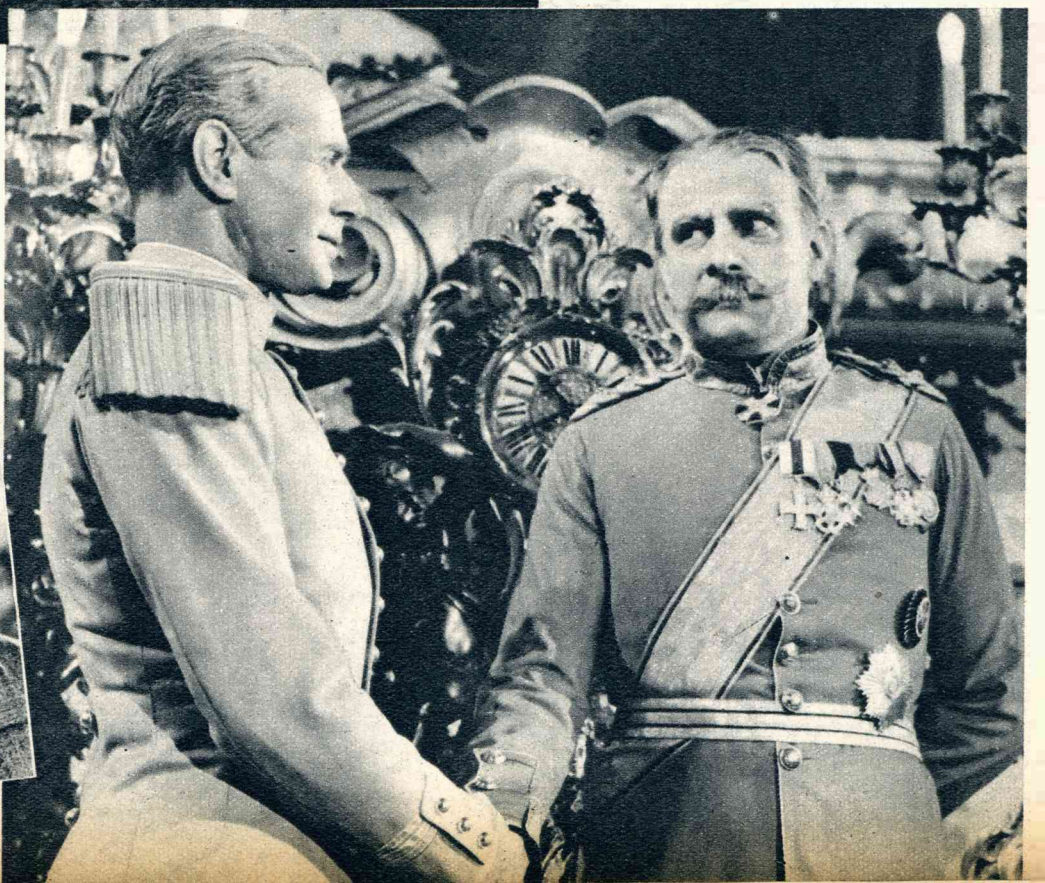
Edward VII, president Loubet en koningin Alexandra (Victor Francen, Jean Perier en Arlette Marchal).

ENTENTE CORDIALE

Het tot stand komen van de in den wereldoorlog zoo bekend geworden Entente Cordiale wordt in deze film tot basis van het verhaal genomen, wat aan deze film een voornaam en hoogst interessant cachet geeft.

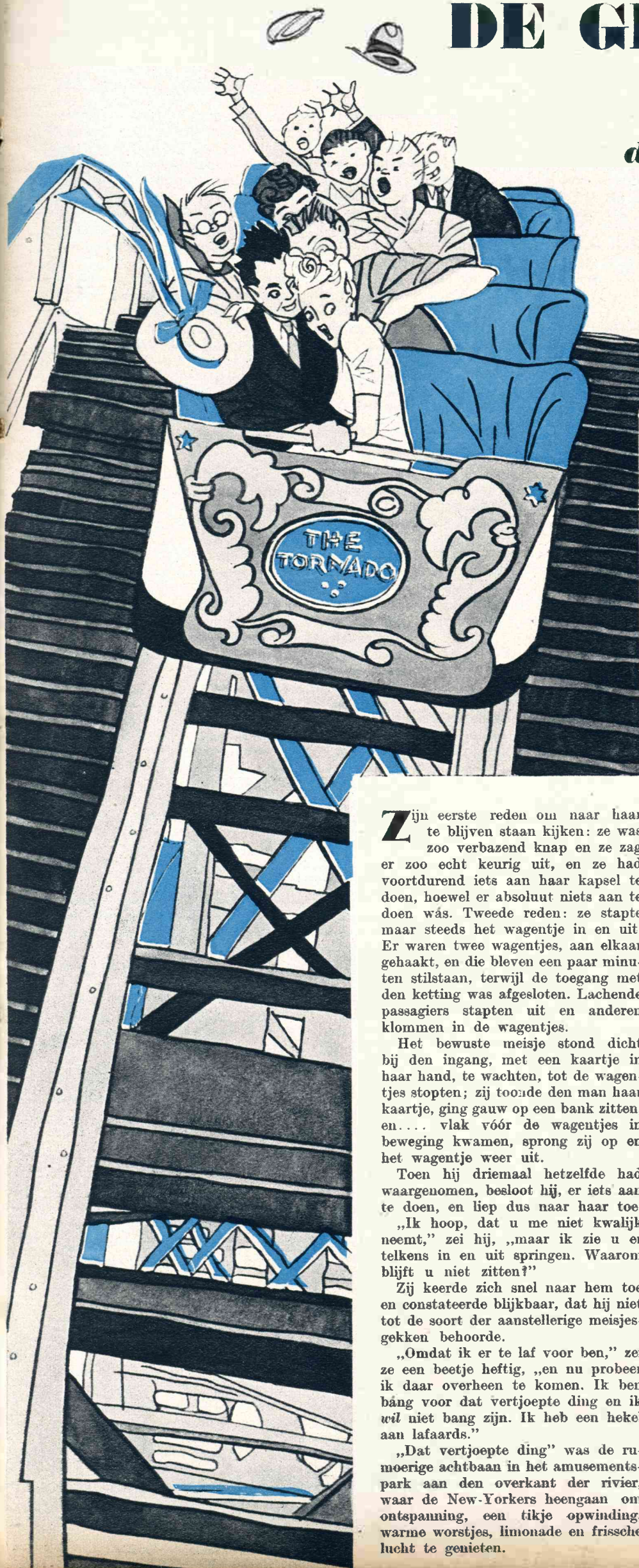

Jacques Baumer als Clémenceau, „de tijger”.

DE GEVAARLIJKE TOCHT

door Frank Condon

Zijn eerste reden om naar haar te blijven staan kijken: ze was zoo verbazend knap en ze zag er zoo echt keurig uit, en ze had voortdurend iets aan haar kapsel te doen, hoewel er absoluut niets aan te doen was. Tweede reden: ze stapte maar steeds het wagentje in en uit. Er waren twee wagentjes, aan elkaar gehaakt, en die bleven een paar minuten stilstaan, terwijl de toegang met den ketting was afgesloten. Lachende passagiers stapten uit en anderen klommen in de wagentjes.

Het bewuste meisje stond dicht bij den ingang, met een kaartje in haar hand, te wachten, tot de wagentjes stopten; zij toonde den man haar kaartje, ging gauw op een bank zitten, en... vlak vóór de wagentjes in beweging kwamen, sprong zij op en het wagentje weer uit.

Toen hij driemaal hetzelfde had waargenomen, besloot hij, er iets aan te doen, en liep dus naar haar toe.

„Ik hoop, dat u me niet kwalijk neemt,” zei hij, „maar ik zie u er telkens in en uit springen. Waarom blijft u niet zitten?”

Zij keerde zich snel naar hem toe en constateerde blijkbaar, dat hij niet tot de soort der aanstellerige meisjes-gekken behoorde.

„Omdat ik er te laf voor ben,” zei ze een beetje heftig, „en nu probeer ik daar overheen te komen. Ik ben bang voor dat vertjoepde ding en ik wil niet bang zijn. Ik heb een hekel aan lafaards.”

„Dat vertjoepde ding” was de ruimoerige achtbaan in het amusementspark aan den overkant der rivier, waar de New-Yorkers heengaan om ontspanning, een tikje opwindning, warme worstjes, limonade en frissche lucht te genieten.

„Ik ben zoo brutaal geweest u aan te spreken,” ging hij beleefd voort, „omdat uw besluiteloosheid me trof. Zóó bang kunt u niet zijn in een achtbaan, of ik ben nog veel banger. Als u een lafaard bent, ben ik er een in 't kwadraat. Ik heb er mijn heele leven naar gesnakt, om eens in zoo'n mal karretje te klimmen, en ik heb 't nooit gedurfd. Nu ben ik volwassen, maar ik voel me er nog steeds toe aangetrokken, dus ik draai er maar zoo'n beetje omheen om te kijken, en ik vraag me af, waar de passagiers den moed vandaan halen, om zoo'n ritje mee te maken.”

Hij lachte, en zij lachte mee, en haar blauwe oogen bekeken hem een beetje grondiger. Hij was lang en mager, en toch zag hij er sterk en stevig uit. Hij had groote ferme handen, met lange dikke vingers, en hij was netjes-bescheiden gekleed: blauw pak, wit overhemd, blauwe das en een slappe hoed, neergetrokken over twee levendige oogen.

Hij had een gezonde, gebruinde teint en als hij lachte, scheen het te beginnen om zijn kin heen en dan aan te groeien tot op zijn voorhoofd.

„Ik kan 't me voorstellen,” antwoordde zij. „We schijnen twee van die bedeesde zieltjes te zijn, die altijd op groen licht blijven staan wachten, verkeer of geen verkeer.”

„Toch niet,” zei hij ernstig. „Een bedeesd zieltje hoef ik mezelf niet te noemen. U zoudt me niet gelooven, als ik u zei, wat mijn beroep was. U zoudt gewoon zeggen, dat ik 't loog.”

„Best mogelijk. U zoudt tegen mij precies hetzelfde zeggen. Ik zou u nooit durven vertellen, wat ik voor baan heb — nu u me die karretjes in en uit hebt zien springen.”

„Eigenlijk zijn we te oud voor zulke malligheden,” zei hij. „Een mensch móét zich niet tot slaaf maken van angst en vrees, zeggen de wijzen — vrees is zélf een buitengewoon laffe aandoening: als je haar flink in de oogen kijkt, loopt ze hard weg.”

„Dus...?”

„Dus wat doen we — hoeveel moed hebben we samen? Laten we ons wéér kloppen door die rollende herrie, of treden wij voort als twee helden en zegepralen we over de zwakheden van onze natuur?”

Terwijl zij zich bleef bezinnen, liep hij naar het loket en kocht een kaartje. Zij had het hare nog. De man aan het hekje bekeek hen met trage belangstelling. Er kwam een treintje van twee wagens binnen gerammeld.

„Goed,” zei ze vastbesloten.

Stoutmoedig namen zij plaats op de voorste bank en een troepje luidruchtige jongelui nam de plaatsen

achter hen in. De twee wagentjes raakten vol; het apparaat kwam met een schok in beweging; het meisje hield met haar tanden haar lip in bedwang en drukte zich zoo diep mogelijk in een hoek. Toen het wagentje door den eersten tunnel heen raasde, greep ze met beide handen zijn arm, en al wist zij het zelf niet, zij gilte bijna voortdurend.

Het wagentje begon te klimmen — hij sloeg zijn arm om haar heen en hield haar flink vast. Zij kwamen over een top, en daalden plotseling steil af, en tóén gilte de jongedame pas écht. Hij sprak geen woord, maar hield haar tegen zich aan, en lachte over de heele breedte van zijn gezicht.

Het wagentje sloeg een bocht om en scheen vervolgens den Mount Everest, den Matterhorn en den Mont Blanc te beklimmen, en onzichtbare tandraden klikten luid de lettergrepen van haar doodsbbericht af. Toen kwamen ze op een plek kilometers boven de aarde, het wagentje wipte zijn neus naar beneden en gleed neer als een kogel. Het gaf een schok, en zij dacht, dat ze haar hals had gebroken. Zij kwamen weer op een vlakke baan en bij den zwaarmoedigen hekwachter, en zij keken elkaar opgetogen aan. Hij hielp haar uitstappen en zij drongen door de menigte.

„We hebben 't gehaald!” riep hij triomfantelijk. „Bent u niet trotsch op uzelf?”

„Niet zoo'n beetje,” antwoordde zij.

„Dan doen we 't nog eens.”

„Nee,” zei ze beslist. „Eén keer is genoeg. Ik voel me voor vandaag heldhaftig genoeg verder. En trouwens... ik moet weg.”

„O,” zei hij teleurgesteld. „Da's jammer. Ik moet ook weg. En helaas vór weg ook — naar Californië. Hoe heet u eigenlijk?”

„Helene. En u?”

„Harry Tripp. En ik moet je nog even zeggen, Helen, dat ik je ontzaglijk aardig vind. Al was je níét zoo dapper, dan mocht ik je nóg graag, dus ik zou 't heerlijk vinden, als we elkaar nog eens weer konden zien.”

„Wie weet gebeurt dat wel,” zei ze met een vriendelijk lachje. „Er gebeuren wel gekker dingen. Waar moet je zijn in Californië?”

„Los Angeles.”

„Wat doen?”

„Ik ben invlieger bij een luchtvaartmaatschappij. Daar moet ik nu heen, met het vliegtuig van acht uur — helaas.”

Haar lachje groeide.

„Dan zien we elkaar zéker terug,” zei ze. „Ik ga meteen met je mee, Harry. Ik ben stewardess op 't vliegtuig van acht uur naar Los Angeles.”

Nu breien we warm ondergoed!

VOOR DEN LEEFTIJD VAN 5—6 JAAR

Al brengt September nog mooie dagen, toch moeten we langzamerhand weer aandacht aan de wintergarderobe gaan besteden. En hierin neemt vooral voor onze jeugd heerlijk warm ondergoed geen onbelangrijke plaats in. Willen we het echter bijtijds klaar hebben, dan is het zaak er nu al mee te beginnen.

Benodigdheden voor het garnituurtje van onze afbeelding waren: ongeveer 200 gr. dunne driedraads rose kantwol, een paar lange aluminium breinaalden met knop nr. 2½, een restje witte angorawol en ¾ m. smal elastiek.

Het camisoortje (rugpand). We zetten 80 st. op en breien hierboven in tricotsteek (heengaande bij de oneven naalden recht en teruggaande bij de even naalden averecht). Bij de 13e naald breien we de opzetsteken te zamen met de steken die we op de naald hebben, zodat een zoompje ontstaat. Daarna gaan we weer verder in tricotsteek tot we vanaf den opzetrand gerekend 117 naalden hebben.

118e naald: 20 r., 40 av., 20 r.

119e naald: recht.

120e en 122e naald: als 118e naald.

121e naald: als 119e naald.

We hebben nu aan weerskanten een randje van 20 st. breedte in ribbelpatroon (heen- en teruggaande recht).

123e naald: 16 st. afkanten voor het armsgat en de naald recht uitbreien.

124e naald: 16 st. afkanten, 4 r., 40 av., 4 r.

We breien nu verder alle heengaande, oneven naalden geheel recht en alle teruggaande naalden als volgt: 4 r., 40 av., 4 r., zodat we aan weerskanten een randje van 4 st. in ribbelpatroon houden.

Hebben we vanaf den opzetrand in totaal 142 naalden gebreid, dan breien we de 143e, 144e, 145e, 146e, 147e en 148e naald nog geheel recht en kanten af.

Het voorpand. We breien dit tot en met de 116e naald hetzelfde als het rugpand.

117e, 118e, 119e, 120e, 121e en 122e naald: geheel recht.

123e naald: 16 st. afkanten voor het armsgat, 4 r., boven de volgende 40 st. in gerstekorrel breien (steeds afwisselend 1 r., 1 av. en bij iedere naald verspringen, zodat r. boven av. komt en av. boven r.) en nog 20 r.

124e naald: 16 st. afkanten, 4 r., 40 st. in gerstekorrel, 4 r.

125e tot en met 136e naald: 4 r., 40 st. in gerstekorrel, 4 r.

137e tot en met 142e naald: geheel recht.

143e naald: 4 r., 5 st. in gerstekorrel, 4 r., 22 st. afkanten voor den hals en nog 4 r., 5 st. in gerstekorrel, 4 r.

Boven deze laatste 13 st. breien we nu eerst den rechterschouder af. We breien boven deze 13 st. verder (steeds de middelste 5 st. in gerstekorrel en aan weerskanten opzij 4 st. in ribbelpatroon) tot we vanaf den opzetrand gerekend 202 naalden hebben. Dan kanten we af.

Boven de overige 13 st. breien we den linkerschouder op dezelfde wijze af.

We persen nu beide deelen luchtig onder een vochtigen doek op en naaien ze in elkaar. Daarna borduren we met witte wol kleine bloempjes in den picotsteek op het voorpand.

Het broekje. Dit bestaat uit 2 helften. We zetten 80 st. op en breien hierboven in tricotsteek (heengaande bij de oneven naalden recht en teruggaande bij de even naalden averecht). Bij de 13e naald breien we de opzetsteken te zamen met de steken die we op de naald hebben, zodat een zoompje ontstaat. Daarna beginnen we aan de verhooging.

14e naald: 10 av., omkeeren.

15e naald: 10 r. terugbreien.

16e naald: 20 av., omkeeren.

17e naald: 20 r. terugbreien.

18e naald: 30 av., omkeeren.

19e naald: 30 r. terugbreien.

20e naald: 40 av., omkeeren.

21e naald: 40 r. terugbreien en aan het einde van de naald 1 st. erbij opzetten.

22e naald: 51 av., omkeeren.

23e naald: 51 r. terugbreien.

24e naald: 61 av., omkeeren.

25e naald: 61 r. terugbreien.

26e naald: 71 av., omkeeren.

27e naald: 71 r. terugbreien.

28e naald: 81 av., omkeeren.

29e naald: 81 r. terugbreien en aan het einde van de naald 1 st. erbij opzetten (82 st.).

We breien nu boven alle steken in tricotsteek verder. Aan het begin en einde van de 39e naald (vanaf den opzetrand gerekend) en aan het begin en einde van de 49e, 59e, 69e, 79e, 89e, 99e en 109e naald meerderen we 1 st. (98 st.). Boven dit aantal steken breien we door tot we vanaf den opzetrand gerekend 114 naalden hebben.

115e naald: aan het begin van deze naald zetten we er 1 st. bij op en breien dan nog 48 r. en keeren om. Boven deze 49 st. gaan we verder.

Aan het begin van de 116e, 118e, 120e, 122e en 124e naald kanten we daarbij telkens 4 st. af (29 st. over).

Aan het begin van de 125e naald zetten we er 1 st. bij op (30 st.).

Aan het begin van de 126e, 128e, 130e, 132e en 134e naald kanten we telkens 6 st. af.

Nu gaan we boven de overige 50 st. van de 115e

naald verder. We kanten eerst 5 st. af en breien dan de 115e naald verder uit en zetten er aan het einde weer 1 st. bij op (46 st.). Aan het begin van de 117e, 119e, 121e en 123e naald kanten we telkens 5 st. af. Aan het begin van de 125e naald kanten we ook 5 st. af en aan het einde van deze naald zetten we er weer 1 st. bij op (22 st.). Aan het begin van de 127e en 129e naald kanten we 5 st. af en aan het begin van de 131e en 133e naald kanten we nog 6 st. af.

We nemen nu voor het boordje langs het pijpje in totaal 91 st. op (aan weerskanten laten we dus een gedeelte van ongeveer 6 st. breed open). Boven deze 91 st. breien we de 1e, 2e, 3e, 4e, 5e en 6e naald geheel recht. Aan het begin van de 2e, 3e, 4e, 5e en 6e naald kanten we daarbij telkens 1 st. af. Boven de overige 86 st. breien we nog 9 naalden in gerstekorrel (te zamen 15 naalden), waarna we de 16e, 17e, 18e, 19e en 20e naald weer geheel recht breien en afkanten.

De tweede helft van het broekje breien we op dezelfde doch tegengestelde wijze af.

Om vergissingen te voorkomen beschrijven we deze helft ook nog. We zetten ook weer 80 st. op en breien hierboven in tricotsteek waarbij we bij de 13e naald het zoompje vormen.

14e naald: averecht.

15e naald: 10 r., omkeeren.

16e naald: 10 av. terugbreien.

17e naald: 20 r., omkeeren.

18e naald: 20 av. terugbreien.

19e naald: 30 r., omkeeren.

20e naald: 30 av. terugbreien.

Aan het begin van de 21e naald 1 st. erbij opzetten en nog 40 r. breien en omkeeren.

22e naald: 41 av. terugbreien.

23e naald: 51 r., omkeeren.

24e naald: 51 av. terugbreien.

25e naald: 61 r., omkeeren.

26e naald: 61 av. terugbreien.

27e naald: 71 r., omkeeren.

28e naald: 71 av. terugbreien.

Aan het begin van de 29e naald zetten we er 1 st. bij op en breien dan boven alle steken in tricotsteek verder (82 st.).

Aan het begin en einde van de 39e, 49e, 59e, 69e, 79e, 89e, 99e en 109e naald meerderen we 1 st. (98 st.).

Boven dit aantal steken breien we verder tot we vanaf den opzetrand gerekend 114 naalden hebben.

115e naald: aan het begin van de naald 1 st. erbij opzetten en nog 50 r. breien en omkeeren. Boven deze 51 st. gaan we nu eerst verder.

Aan het begin van de 116e, 118e, 120e, 122e en 124e naald kanten we 5 st. af.

Aan het begin van de 125e naald zetten we er 1 st. bij op en aan het begin van de 126e, 128e en 130e naald kanten we 5 st. af. Ten slotte kanten we aan het begin van de 132e en 134e naald nog 6 st. af.

Nu gaan we boven de overige 48 st. van de 115e naald verder. We kanten eerst 4 st. af en breien dan de 115e naald uit; aan het einde van de 115e naald zetten we er 1 st. bij op (45 st.).

Aan het begin van de 117e, 119e, 121e en 123e naald kanten we telkens 4 st. af (29 st.).

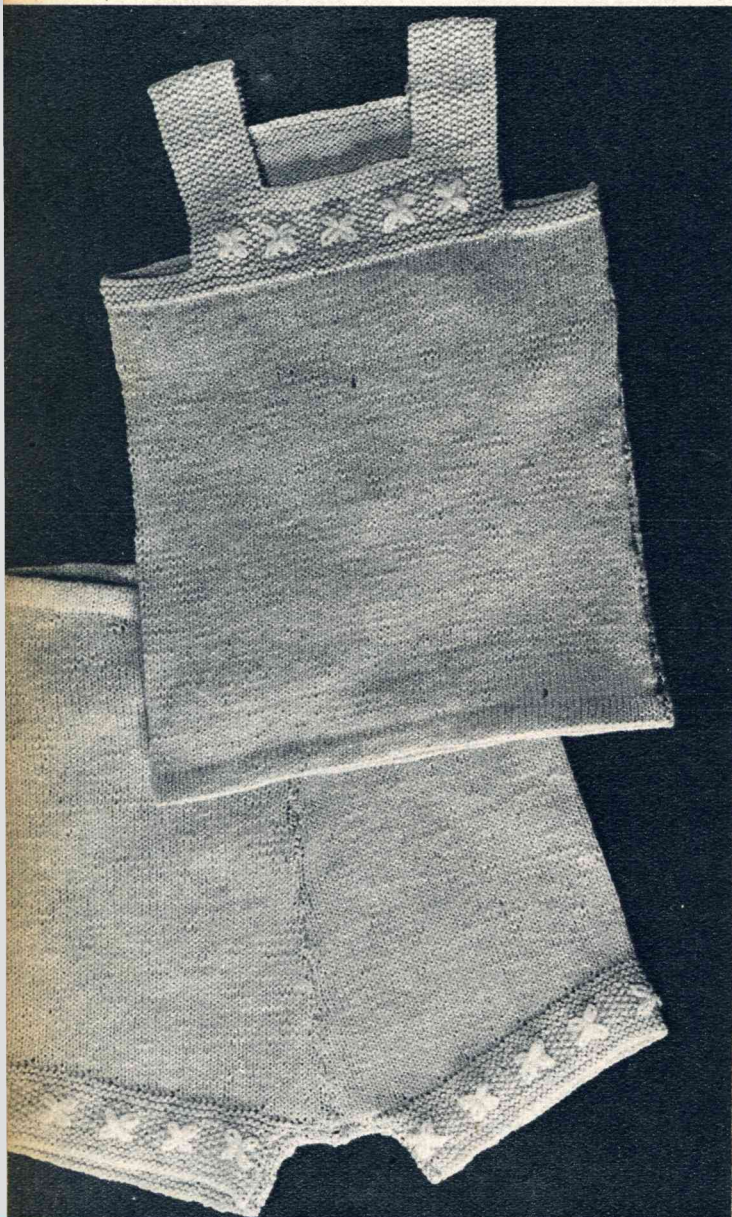
Aan het begin van de 125e naald kanten we 6 st. af en aan het einde van de 125e naald zetten we er 1 st. bij op (24 st.).

Ten slotte kanten we aan het begin van de 127e, 129e, 131e en 133e naald telkens 6 st. af.

We nemen langs dit pijpje ook 91 st. op (aan weerskanten een gedeelte van 6 st. breed openlaten) en breien hierboven 6 naalden geheel recht. Aan het begin van de 2e, 3e, 4e, 5e en 6e naald kanten we daarbij telkens 1 st. af.

Dan breien we nog 9 naalden in gerstekorrel (te zamen 15 naalden), waarna we de 16e, 17e, 18e, 19e en 20e naald weer geheel recht breien en afkanten.

We persen nu beide deelen luchtig onder een vochtigen doek op en naaien den voor- en achternaad dicht. Door het zoompje in de taille rijgen we een elastiek op de vereischte wijfde, waarna we langs de pijpjes ook met witte wol kleine bloempjes in den picotsteek borduren.

IETS OVER CITROENEN

Er zijn weinig vruchten, die zoo slecht in een huishouden gemist kunnen worden als de citroenen.

Voor alle doeleinden zijn ze te gebruiken: in de keuken; als schoonheidsmiddel; als middel om vlekken te verwijderen, ja zelfs als geneesmiddel zijn ze dikwijls onontbeerlijk.

Zijn aromatische geur en smaak maakt den citroen tot een van de gewichtigste bestanddeelen in gebak en allerlei andere spijzen. Dan kan hij nog dienen tot 't bereiden van heerlijke limonades en verder als versiering van verschillende schotels.

Omdat de prijs van citroenen den meesten tijd van het jaar maar heel laag is, kunnen we er gemakkelijk voor zorgen, dat we steeds wat van deze vruchten in huis hebben, daar ze langen tijd bewaard kunnen blijven, zonder te bederven.

Het kan b.v. gebeuren, dat we plotseling een zieke hebben; dat we dadelijk een citroen nodig hebben voor het uitmaken van vlekken en dan zal het een groot gemak en voordeel zijn, wanneer we wat in voorraad hebben.

Maar nu zijn er huisvrouwjes, die weleens hier of daar een paar druppels citroensap voor zouden willen gebruiken, „maar“, zeggen ze, „dat is toch werkelijk jammer, om voor zoo'n paar druppeltjes een citroen aan te snijden en dan de rest maar te laten bederven.“

Dit euvel kan heel gemakkelijk verholpen worden, wanneer we den doorgesneden citroen maar op een vlak schoteltje leggen en een glas, bij wijze van stolp, er overheen plaatsen en dus zoodoende den citroen van de lucht afsluiten.

Voor schimmelen of uitdrogen bestaat op deze manier geen kans!

Ook azijn kunnen we voor dit doel gebruiken. Men legt den aangesneden citroen op een glas, dat half met azijn is gevuld. Zoo kan hij langen tijd bewaard blijven zonder te bederven.

In beide gevallen moet men er natuurlijk wel voor zorgen, dat de citroen dan pas van het schoteltje of glas wordt

genomen, als hij gebruikt moet worden, daar hij nu veel gemakkelijker aan bederf onderhevig is.

Zijn de vruchten door het lange liggen erg uitgedroogd, dan kan men hun weer den normalen vorm teruggeven, door ze in heet, echter niet kokend water te leggen.

Na 2 uur droogt men ze af, laat ze goed koud worden en kan ze gebruiken alsof het verse waren.

Men zal erover verwonderd zijn, hoeveel sap er nog uit zoo'n uitgedroogde vrucht komt!

Ook zelfs de geraspte schil van dezen citroen kunnen we nog voor allerlei doeleinden gebruiken.

Citroenlimonade is altijd een geliefkoosde drank. Het eenvoudigste kan men deze maken door den citroen uit te persen en suiker en water bij te voegen.

Om een bijzonder lekkere en aromatische limonade te verkrijgen, wordt een citroen goed afgewreven, doorgesneden en met de schil in een glas gelegd, waarna hij flink met suiker wordt bestrooid en eenige uren moet blijven staan. Het sap hoeft niet gefiltreerd te worden, maar met suiker en water aangelengd, zal het een koele en verrukkelijke limonade zijn. Vooral voor zieken is deze bijzonder aan te bevelen.

Als garnering en ter verhooging van den smaak is de citroen ook niet te verwaagen. Vooral bij ragoûts en vischgerechten wordt hij, én om het sap én ter versiering, bijna altijd gebruikt. Men kan langwerpige of dwarse schijfjes op de schotels leggen, ook staat het heel leuk, als we ze heel eventjes uitkartelen of er kleine sterren van maken. Vooral bij zoetwatervisch legt men graag zulke uitgekartelde rondjes.

In verschillende gevallen zullen onze gasten het ook zeer apprecieeren, wanneer we een citroenpers met een halven citroen op tafel plaatsen, waarvan men zich dan naar smaak kan bedienen. Vooral bij compote en pikante gerechten zullen een paar druppels citroensap altijd heel welkom zijn.

CORRESPONDENTIE

Mevr. T. J. H. te Den Haag. Het albasten beeld neemt u af met lauwwarm. Wordt het daardoor niet geheel wit dan kunt u het na het afsoppen vochtig maken met een doekje met waterstof-superoxyde (3 %). U laat het beeld een tijdje in de zon staan en maakt het geregeld vochtig. Als het nodig is, wrijft u het na het drogen met wat witte was.

Mevr. P. v. K. te Den Haag. Ketelsteen kunt u uit een email ketel verwijderen door dezen uit te koken met water en azijn of water met zoutzuur. Na het uitkoken spoelt u met ruim schoon water en kookt den ketel een paar maal met schoon water uit. Een aluminium ketel kunt u niet met een zuur uitkoken, want het metaal wordt er door aangetast. Deze ketels kunt u het beste droog opzetten. Door de droge verhitting springt de ketelsteen en kan gemakkelijk verwijderd worden.

Mevr. A. B. te Breda. Wij raden u aan de vochtvlekken boven den damp van kokend water te stoomen. Het aprêt wordt daardoor weer gelijk verdeeld en de vlekken verdwijnen.

Mej. O. te Deventer. Uitgesmolten

vet kunt u 't beste in een goed schoongemaakt Keulschen pot gieten; daarna laten afkoelen en afsluiten met perkamentpapier. U bewaart het vet op een koele, donkere plaats.

Mevr. v. O. te Breda. Het bruin worden van de boonen is inderdaad zeer moeilijk te verhelpen. Het beste kunt u in het water een flinken scheut melk gieten; dit heeft over het algemeen wel resultaat.

Mevr. v. M. te Kwintshuil. Vetvlekken wrijft u voorzichtig af met een doekje met benzine of tetra. Gebruikt u niet te veel vlekkenmiddel ineens om te voorkomen dat er kringen in het goed achterblijven.

Mevr. L. S.—v. d. M. te U. Uw pitrieten wieg kunt u schoonmaken met zout water of met een borax-oplossing.

Aan alle abonné's. Brieven dienen steeds vergezeld te gaan van volledigen naam en adres. Is er haast bij de beantwoording, dan gelieve men een postzegel in te sluiten.

EEN VOLMAAKTE GELAATSTINT

Een gezonde huid heeft van nature een fraaie teint. Geen schoonheidsmiddel kan aan Uw gelaat die natuurlijke charme geven, welke het gevolg is van een volkomen gave huid. D.D.D. is een heldere vloeistof, die diep in de poriën doordringt, stof en vuil verwijderd en ziektekiemen doodt. Het versterkt en verfrischt de huidweefsels.

D.D.D. is een reeds tal van jaren bekend geneesmiddel tegen Eczeem, Puistjes en andere huidaandoeningen. Het is een goede gewoonte elken avond Uw huid te zuiveren met dit onsmettende recept van Dr. D. Dennis, dat de huid verkwikt en de natuurlijke charme van Uw gelaat verhoogt. Flacons: 75 ct., f 1.50 en f 2.50, bij ApothekenDrog.

D.D.D.
GENEESMIDDEL tegen HUIDAANDOENINGEN

Guitermanns
Naaijijde

75 JAAR

Sterk • Elastisch • Kleurecht!

Dralle

het natuurproduct voor uw haar!

Iederen dag slechts een paar druppels zijn voldoende om Uw haar gezond en krachtig te houden. Door de gunstige inwerking van Dralle's Berkenhaarwater op de hoofdhuid wordt de haarwortels versterkt en daardoor derd. Bovendien bestrijdt en voorkomt het roos en haaruitval. Uw haar zal weer zacht, soepel en glanzend worden en er steeds welverzorgd uitzien door dagelijkse behandeling met

BERKENHAARWATER
BERKENSHAMPOO — BERKENHAARDROOGPOEDER

Parijsche klanken

II. MANTELS VAN ZEER VERSCHILLENDE SNIT

Zilvervos blijft de groote mode voor zwarte mantels en wordt gewoonlijk op de meest onpractische plaatsen aangebracht.

De swagger speelt een eerste rol. Niet praktisch is het, dat vele exemplaren slechts met een enkelen knoop gesloten worden.

Op het gebied van mantels maakt Parijs het ons wel bijzonder gemakkelijk voor het volgend seizoen. Lange swaggers met wijde ruggen maar óók gekleede modellen, die naar eigen verkiezing meer of minder aangesloten kunnen zijn en ten slotte ook de strenge redingote, die dan hooge revers en vier of zes knopen kan hebben. Voor de swaggers, die heel dikwijls op een mantelpakje gedragen worden, gebruikt men graag heel mooie tweeds in streep maar vooral ook in ruit. Groote ruiten die graag schuin verwerkt worden. Ook zien we veel effen mantels die met precies zoo'n ruit, als waarvan het mantelpakasje gemaakt werd, gevoerd zijn. Een heel typisch verschijnsel is, dat men dikwijls lichte mantels op donkere jurken ziet dragen. De meer gekleede mantels vertoonen soms een klok, maar over het algemeen zijn de jassen minder uitbundig wijd dan dezen zomer. Verschillende mantels zijn eenigszins gedrapeerd, terwijl vele met een sjerp gesloten worden. Bont wordt op allerlei praktische maar op nog veel meer onmogelijke plaatsen aangebracht en soms zien we heele bonten mouwen op een mantel die van den anderen kant kraagloos is. De sjaals gaan dan ook weer een goed seizoen tegemoet. De met bont omzoomde korte mantel, dien we hier en daar weer zagen opduiken, heeft het groote nadeel dat hij de silhouet aanmerkelijk korter doet schijnen. Bontzakken, manchetten en schouderstukken wisselen af met applicatie van platte bontsoorten. Voor zwarte mantels blijft de zilvervos het ware en wordt Reinaert op velerlei manieren verwerkt. Het nieuwste is wel het aanbrengen van

Fluweel doet weer schuchtere pogingen om tot mantel verwerkt te worden. Geribd fluweel is veel praktischer dan effen fluweel.

vijf of zes staarten achter op het korte jasje en dat, omdat het een nabootsing is van de quene de Paris, natuurlijk juist in het midden van de taille. Bengelende staarten die wel eens een te groote verleiding voor de straatjeugd zouden kunnen blijken.

Op de redingote zien we weer een terugkeer naar de garnering met fluweel. Overigens doet fluweel ook weer schuchtere pogingen om als mantel verwerkt te worden en we zagen behalve in zwart, dat dan gewoonlijk gegarneerd was met wit hermelijn, ook mantels van diep-paars, warm-rood, fleschgroen en molgrijs.

Mainbocher blijft zijn voorliefde voor fantasieknoopen trouw en verschillende mantels van laken worden zelfs met straszknopen gesloten. Ook zien we hier en daar een exemplaar dat bescheiden met pailletten of kraaltjes versierd is, een garnering die zich eigenlijk al bijzonder weinig voor mantels leent.

Hoofdzaak van de nieuwe mantelmode, waarbij de verbrede schouder vrijwel heelemaal verdwenen is en in elk geval nergens meer in overdreven mate gezien wordt, is dat er voldoende verscheidenheid gebracht wordt, zoodat eenieder den mantel kan kiezen die haar het beste kleedt en die het meest geschikt is voor de omstandigheden waarin hij gedragen moet worden.

Applicatie met persianer of breitschwanz is bijzonder modern.

NU ER ZOOVEEL TOMATEN ZIJN

GEVULDE TOMATEN (4 PERSONEN)

4 tomaten (van middelmatige grootte), 2 ons garnalen, mayonaisse, fijngehakte peterselie, een paar slablaadjes, zout, peper.

Wasch de tomaten en snijd de kapjes er af. Hol ze uit en bewaar het vruchtvlees voor het maken van soep. Bestrooi de tomaten met zout en peper en laat ze een tijdje staan. Vermeng de garnalen nadat ze zorgvuldig gewaschen en gedroogd zijn met de mayonaisse en vul hiermee de tomaten. Garneer den bovenkant met fijngehakte peterselie. Wasch de slablaadjes, sla ze droog en schik ze op een schotel. Zet de tomaten hierop en presenteer ze als voorgerecht of in plaats van vleesch en groente met gebakken aardappelen.

TOMATENSOEP (4 PERSONEN)

1 pond tomaten, 1 liter water, 45 gr. boter, 40 gr. bloem, 1 ui, 1 laurierblad, zout, peper, enkele druppels bouillonaroma.

Wasch de tomaten schoon, snijd ze in vieren en zet ze op met het water en het zout. Kook ze gaar in ongeveer 'n half uur. Zeef de massa. Smelt de boter, voeg hierbij den gesnipperden ui en het laurierbladje en laat dit samen enkele minuten smoren. Strooi er daarna de bloem door en roer alles tot een glad papje. Giet het kookvocht er roerende bij en laat de soep onder voortdurend roeren doorkoken en binden. Zeef ze daarna nogmaals en maak ze op smaak met peper en enkele druppels bouillonaroma.

GESTOOFDE TOMATEN (4 PERSONEN)

1 kg. tomaten, 25 gr. boter, zout, peper, fijngehakte peterselie, wat gestampte beschuit of paneermeel.

Dompel de tomaten even in kokend water en verwijder daarna de schil. Bestrooi ze met zout en peper en laat ze een tijdje staan. Zet ze vervolgens in een vuurvast schoteltje, leg op den bodem de boter in klontjes en strooi er wat gestampte beschuit of paneermeel op. Zet het schoteltje in den oven en laat de tomaten in een niet te heeten oven gaar worden. Strooi er voor het presenteren wat fijngehakte peterselie over.

TOMATENPUREE

2 kg. tomaten.

Wasch de tomaten en snijd ze in parten. Zet ze op zonder water en kook ze tot moes. Wrijf ze vervolgens door een fijne zeef en kook de massa weer op tot puree-dikte. Giet de puree in goed schoongemaakte flesschen en laat ze afkoelen. Giet boven op de puree een laagje slolie en sluit de flesschen met een kurk. Snijd deze gelijk met den hals van de flesch en lak ze, zoodat de puree van de lucht is afgesloten.

PASTEURISEEREN VAN TOMATEN

Tomaten, 5 gr. zout per liter water.

Wasch de tomaten en prik de schil op verschillende plaatsen door. Schik ze in glazen zoo dicht mogelijk op elkaar. Giet er vervolgens kokend water op met zout, tot de flesschen een vingerbreed onder den rand gevuld zijn. Maak de randen van de glazen schoon, leg er vervolgens de ringen op die te voren zijn uitgekookt en sluit de glazen met de deksels af. Breng er de spanveeren op aan en zet de glazen in den ketel in water. Breng het op een temperatuur van 90 gr. en laat de glazen 25 minuten pasteuriseeren. Neem den ketel van het vuur en laat de glazen in het water of afgedekt onder een doek afkoelen. Verwijder daarna de spanveeren en bewaar de glazen op een koele plaats. Controleer de inmaak geregeld.

WAT ZULLEN WE ETEN?

- Zondag:** Kerriesoep.
Kalfsnierstuk.
Gestooftde tomaten.
Aardappelen.
Hopjespudding.
- Maandag:** Koud vleesch.
Savoyekool.
Aardappelen.
Flensjes.
- Dinsdag:** Gehakt.
Bloemkool.
Aardappelen.
Vanillevla.
- Woensdag:** Bloemkoolsoep.
Runderlapjes.
Worteltjes.
Aardappelen.
- Donderdag:** Gebakken hersenen.
Gestooftde peertjes.
Aardappelen.
Griesmeelvla.
- Vrijdag:** Melksoep.
Gevulde tomaten.
Gebakken aardappelen.
- Zaterdag:** Varkenslapjes.
Gestooftde bieten.
Aardappelen.
Tapiocapap.

CORRESPONDENTIE

Mej. A. B. K. te A. De olievlekken uit uw stoffen japon kunt u verwijderen met behulp van tetra. U doet daar wat van op een watje of op een lapje van dezelfde stof en wrijft steeds in het rond, tot alle vocht verdampt is. Anders ontstaan kringen. Het verdient aanbeveling, een opgevouwen badhanddoek of iets dergelijks onder de stof te leggen. Blijven er nog vlekken achter, dan behandelt u die met wat alcohol, die zoo noodig — als de vlekken verouderd zijn — verwarmd moet worden. Dit mag echter nooit op het vuur gebeuren, doch zgn. au bain marie, dus door het fleschje een poos in een kommetje met warm water te zetten.

Mevr. St. te Haarlem. De kraagjes en jabots kunt u zoowel stijven in suikervat als in een stijfelpapje. U moet een sterke oplossing van de suiker maken (ongeveer één ons suiker op één liter water) en het water zoóver verwarmen tot de suiker volkomen is opgelost. Dan kunt u den jabot of het kraagje er door halen, het vervolgens even uitknijpen en verder laten drogen. Wat het stijven met behulp van gewone stijfjel betreft, hiervoor dient u nauwkeurig de gebruiksaanwijzing op het pakje te volgen.

Verwijder HAAR

zonder
Scheermessen,
Electrische
Naalden of
onaangenaam
riekende
Ontharingsmiddelen

Neem deze
3MINUTEN
PROEF

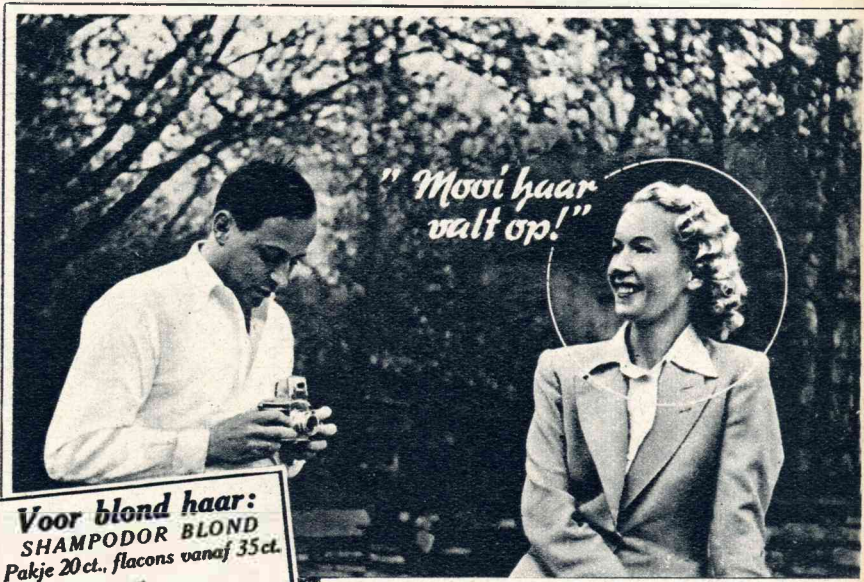
Verbazingwekkende nieuwe uitvinding! Een fijne, witte, welriekende Crème! Rechtstreeks uit de tube te gebruiken. Met gewoon water afwasschen. Elk spoor van haar is verdwenen! De huid blijft blank, elastisch en zacht als fluweel. Geen stoppels, zooals een scheermes achterlaat. Geen grove wederaan-groei. Overal verkrijgbaar onder het handelsmerk Nieuwe „VIETO”. Scheermessen doen het haar slechts sneller en grover aangroeien. De snelle, eenvoudige, aangename manier om U voor altijd te bevrijden van den last van overtollig haar is Nieuwe „VIETO”. In tuben van 85 cent en f 1.50 bij drogisten, kappers en parfumeriezaken.

Annouces betreffende

Geneesmiddelen en Geneeswijzen

worden in dit blad slechts opgenomen, indien zij vooral voorzien zijn van het stempel „Geen bezwaar” tegen de plaatsing, afgegeven door de Commissie van Contrôle op de Aanprijzing van Geneesmiddelen en Geneeswijzen, waarvan het Secretariaat is gevestigd: Segbroeklaan 33, s-Gravenhage.

Voor blond haar:
SHAMPODOR BLOND
Pakje 20 ct., flacons vanaf 35 ct.

Voor donker haar:
ZWARTKOP SHAMPODOR
Pakje 20 ct., flacons vanaf 35 ct.

Bij Uw kapper:

Een haarwassing met
NON-ALKALI
zeepvrij en niet-alkalisch!

Speciale behandelingen met
ZWARTKOP OLIEKUREN
Lecithine, Zwavelmelk,
Teer, Kamille.

„Dat wordt beslist
een aardig kiekje!”

Hoe zijde-achtig je haar schittert en glanst — een prachtfoto! „Weet je ook hoe dat komt? 't Is heel eenvoudig: Mijn haar is zoo mooi geworden en het kapsel houdt zoo goed, sedert ik het regelmatig met ZWARTKOP verzorg!”

Zwartkop-haarverzorging is steeds op de hoogte der laatste wetenschappelijke onderzoekingen. Het haar blijft kalkzeepvrij en niet-alkalisch. Soepelheid, schitterende glans en een goed-zittend kapsel zijn het teken voor gezond, met „Zwartkop” verzorgd haar.

ZWARTKOP SHAMPODOR
de gegarandeerd niet-alkalische shampooon!

Engelsche bombardementsvliegtuigen
tijdens een oefentocht boven Parijs. Op
den voorgrond de Dôme des Invalides.

